

இந்திய Integral

5

படைப்பிலக்கிய ஏடு - காலாண்டு

உள்ளே :

கிருதயகத்தைக் கேட்டன்றி நிறுத்த
விரதம் கொண்ட —

— மு. தணியசிங்கத்தின்

படைப்புகள் பற்றிய
ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

ஜவாத் மரக்கார்
(சோலைக்குமரன்)

ஆடி - புரட்டாசி 1973

75 சதம்

IN CASE OF FINANCIAL CRISIS

Visit

BORELLA PAWN BROKERS

1110, 3rd Division
MARADANA ROAD,
COLOMBO-8.

Best Compliments from

SABRAGAMUWA TRADERS

142, MAIN STREET,
RATNAPURA.

WHOLESALE & RETAIL DEALERS IN
FOOD ITEMS & GROCERIES
REPUTED ESTABLISHMENT IN TOWN.

பூரணி

—०—

ஆடி — புரட்டாசி 1973

O

இணை ஆசிரியர் :

என். கே. மகாலிங்கம்
க. சட்டநாதன்

O

பூரணியினர் :

மு. நேமிநாதன்
த. தங்கவேல்
இமையவன்
இரா. சிவச்சந்திரன்
கே. எஸ். பாலச்சந்திரன்
ச. மகாலிங்கம்

O

— புதுயுகச் சிந்தனைகளின் ஊற்றும்
உருவழும் வடிகாலும் பூரணி.

O

பூரணியுடன் நடாத்தும் சகலிவத
தொடர்புகள், சந்தா, கதை, கவிதை,
கட்டுரை என்பன கீழுள்ள முகவரிக்கே
அனுப்பப்படல் வேண்டும்.

O

முகவரி:

‘பூரணி’
35, சப்பாத்து வீதி,
கொழும்பு-13.

O

சந்தா விபரம் :

ஆண்டுசந்தா:

(தபாற்செலவு உட்பட) ரூபா 3-50	
ஆண்டுசந்தா	3-00
தனிப்பிரதி	சதம் 75

இங்கே ஏன் ஆரம்பிக்கிறோம்

1956-ம் ஆண்டியிருந்து 1973-ம் ஆண்டுவரை ஈழத் திலக்கியம் பல கட்டங்களாக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. இவ் வளர்ச்சி மாற்றங்களுக்கு அரசியல்—ஆட்சி மாற்றங்கள் முக்கிய காரணமாய்ன்னள்.. ஒவ்வொரு கட்ட வளர்ச்சியும் அரசியல்—ஆட்சி மாற்றத்துடன் இருக்கமாச்சத் தொடர்பு கொண்டுள்ளது. இங்கு தேசிய இலக்கியம் மாற்ற முறையில்தான் தமிழ் இலக்கியமும் மாற்றமுறுகிறது என்ற உண்மை வெளிச்சமாகிறது.

இவ்வரலாற்றுக் கட்டங்களில் ஒரு சிலர் தொடர்ந்து பங்கெடுத்துள்ளனர். புதிய பரிமாணங்கள் தொன்றுதற்குக் காரணமாயிருந்துமென்னள். இவர்களின் முன்னணி யில் மு. தனையசிங்கம் முக்கியமானவர்.

அவரின் இலக்கியம் தொடர்பான வரலாற்றை (1956-73) செவ்வனே சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் 1956-ம் ஆண்டிலிருந்து இன்றைவரை ஏற்பட்டுள்ள இலக்கிய வளர்ச்சி மாற்றங்களைச் சரிவரக் கணக்கு முடியும்,

அக் கணக்கெடுப்பை நடத்துவதற்கு ஆரம்பாகத் தான் இவ்விதமை மு.த.வின் ஆய்விற்காக அர்ப்பணித் துள்ளோய், அதாவது மு.த.வை மதிப்பிடும் அதே வேளையில் ஈழத்துச் சமகால இலக்கிய வரலாற்றையும் மதிப்பிட முனைகிறோம். ஆதலால் ஈழத்துச் சமகால இலக்கிய வரலாற்றை எவ்வித காழ்ப்புணர்ச்சியுமற்று மதிப்பிடும் களமாகப் பூரணி தொடர்ந்து இருக்கும்.

அடுத்து மு.த.வை பல பக் கங்களிலிருந்தும் பூரண மாகக் கணிப்பதற்கு உதவியாகவே இம்முறை பூரணியைக் கொண்டு வர முயன்றுள்ளோம். கூடவே மு.த.வின் பல முனைக் கட்டுரைகளில் இங்கு சிலவற்றைத் தருவது ஒரு சமகால போர்க்கோலம் கொண்ட இலக்கியவாதியின் முழுமை—Integrity—யான இயக்கத்தை அறிவற்காகவே அவரை இன்னும் அறிவதற்கு இவை ஆரம்பாகப் பயன்படும் என்பதே எமது சருத்து.

— பொப்பாளிகளை தங்கள் படைப்புக்களுக்குப் பொறுப்பாளிகள்.

சட்டக் கல்லூரி தமிழ் மன்ற
விமர்சன அரங்கில் ‘பூரணி’

லெ. முருக பூபதி

நம் நாட்டின் தரமான இலக்கியச் சஞ்சிகைகளுக்கு ஆதரவும், ஊக்கமும் நல்க வேண்டும் என்ற நல்ல ஆரோக்கியமான நோக்குடன் இலங்கை சட்டக்கல்லூரியின் தமிழ்மன்ற நிர்வாகிகள் ஆக்கழூரவமாக செயல்பட்டுவருவது வரவேற்கத்தகுந்தது. சஞ்சிகைகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்த அளவு அவற்றை விமர்சனம் செய்வது மிகமிகக் குறைவாய் இருந்த காலம் போய், வெளிவரும் தரமான படைப்பிலக்கிய ஏடுகளை விமர்சித்து தத்தமது கருத்துக்களை தெளிவுபடுத்த வேண்டுமென்று சமீபகாலமாக பல இலக்கிய மன்றங்கள் விமர்சன அரங்குகளை ஏற்படுத்தி வருவது இச் சஞ்சிகைகளுக்கு சிறந்த ஆஸோசியேஷன்களாகும்.

கடந்த 25-6-73 திங்கட்கிழமை மாலை 3 மணியளவில் சட்டக்கஸ்லூரி தமிழ்மன்ற நடத்திய ‘ஒரு விமர்சனம்’ என்ற விமர்சன அரங்கில் படைப்பிலக்கிய காலாண்டு இதழான ‘பூரணி’ விமர்சனத்திற்கு ஏறுத்துக் கொள்ளப் பட்டது. மேற்படி அரங்கத்திற்கு தமிழ்மன்றத் தலைவர் திரு. கு. வினாகேநர் தலைமை தாங்கினார். அவர் தமது தலைமையுரையில், ‘சமீபத்தில் உதயமாகிய நமது செயற் குழு உள்நடாடுக் கூடுதலாக கருத்து ஊக்கமும், ஆதரவும் கொடுக்க வேண்டும் என்று விரும்பி இது போன்ற விமர்சன அரங்குகளை அவ்வப்போது நடத்த ஏற்பாடு செய்து வருகிறது எமக்கு முதலில் இலக்காகியது சமீபகாலமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் காலாண்டு இதழான பூரணி யாகும். கண்ணி முயற்சியாக இது இருந்தாலும் நமது மன்ற உறுப்பினர்கள் தமது ஆந்தை சஞ்சிகைகளின் வொர்ச்சிக்கு அளிக்க வேண்டும்’—என்று குறிப்பிட்டார்.

விமர்சனத்தை முதலில் ஆரம்பித்த பிரபல எழுதுவாளரும், அரசு வெளியீட்டாளருமான ஜனுபுலம். ஏ. ரஹ்மான் பேசுகிறோம், “மொத்தம் நான்கு இதழ்கள் தான் மலர்ந்திருக்கின்றன. அதற்குள் பூரணி விமர்சன மேடைக்கு வந்துவிட்டது. அல்லது வரச் செய்துவிட்டார்கள் வெளிவந்த நான்கு இதழ்களையும் ஒரு சேர்ப்பார்க்கையில் பூரணி ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் நமக்கு பூரணி யின் மேல் ஒரு தாக்கத்தை உண்டுபண்ணி விட்டார்கள் என்றுதான் கூறவேண்டும். இலக்கிய சுத்தியத்தைப் பேண வேண்டும் என்ற தொனி இவ்விதமிக்களில் தென்படுகிறது. முதல் இதழ் ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் ‘சிந்தனைப் புரட்சி

வளர வேண்டும் என்று கூறும் அவர்கள் அடுத்த இதழில் தம் குரல் ஆக்க இலக்கியத்தின் குரலாக ஒலிக்கும் என்றும், மலையக எழுத்தாளர்களும் பூரணியில் படைக்க வேண்டும் என்றும் அறைகளில் விடுக்கிருஷ்கள். அவர்களது பார்வையின் விரிவு இதன் மூலம் நமக்குத் தெளியாகிறது.

ஒருக்கில் மூன்றாவது தார்க் கவிதைகளும், அர்த்தமற்ற புத்தக அறிமுகங்களும்—அவை அபிப்பிராயமா விமர்சனமா என்று வாசகன் புரிய முடியாத நிலையில் பூரணி யில் இடம் பெறுவது வருத்தத்திற்குரிய விடயம். உங்கள் பக்கம் என்று ஒரு பகுதியும் வெளியாகிறது. அப்பகுதி பூரணியின் இரண்டாம் இதழில் வழக்கம்போல மற்றைய பத்திரிகைகள் போன்று இருந்தாலும் அடுத்தடுத்து வந்த இதழ்களில் அப்பகுதி குறிப்பிடத்தகுந்த அம்சமாக இருந்ததென்றே கூறுவேண்டும், வாசகப் பார்வையின் உண்டான நிலையை - படைப்பாளியின் கருத்தை அதன் மூலம் நமக்கு அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பேற்படுகிறது. தர மான சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சிக்கு இதுமாதிரியான விமர்சன அராய்துகள் அடிக்கடி நடைபெற வேண்டும். அப்படி நடந்தால்தான் நம் சஞ்சிகைகள் நாட்டில் நிலையாக வாழ வழியேற்படும்.” என்றார். ஜனுப் எம். ஏ. ரஹ்மான் பேசி யதையடுத்து சட்டக்கல்லூரி யாணவர் திரு. பெரி. சுந்தர விங்கம் பூரணியை விமர்சிக்கையில், “பூரணி போன்ற இலக்கிய இதழ்கள் ஐநரஞ்சகமாக வாசகர் மத்தியில் பரவுவது கடினம், இதுபோன்ற சத்தியத்தைத் தேடும் இலக்கிய ஏடுகள் வியாபார ரீதியில் வெற்றிபெறுவதற்கு நம்நாட்டு வாசகர்களின் மனோநிலை வளர்வேண்டும்; பூரணியில் இலக்கியம் மட்டுமல்ல, கல்வி, அரசியல், மருத்துவம், சட்டம், பொருளாதாரம், ஆத்மீகம்... போன்ற பலதரப்பட்ட தரமான விடயங்களும் பிரச்சரமாவது வரவேற்கத்தகுந்தது. இதனால் பூரணி மற்றைய இலக்கிய இதழ்களில் இருந்து வேறுபட்டு நிற்கிறது. எமது தமிழ் மன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் இச் சஞ்சிகை களை விமர்சனம் பண்ணி விட்டால்மட்டும் போதாது நமது

உறுப்பினர்கள் சந்தா செலுத்தி இச்சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சிக்கு ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார்.

அடுத்து விமர்சன உரை நிச்சுத்திய ஜனுப் எச். எம். பி. மொஹிதன் பேசுகையில் குறிப்பிட்டாவது — “எழுத்தாளர்கள் எழுதினால் மட்டும் போதாது. செயல் படவேண்டும். அப்படிச் செயல்பட்டால்தான் அவர்கள் படைத்த படைப்புகளுக்கு பலன் ஏற்படும். சாதி, சிதனம் என்பனபற்றி பல ரகமான படைப்புகள் வெளிவந்தது, வெளிவருகிறது, இனிமேலும் வரலாம். ஆனால் மேற்படி பிரச்சினைக்கு நாம் எவ்வளவு தூரம் தீர்வு கண்டோம்? செயல் மூலம் படைப்புகள் உருவாக வேண்டும்படி பாமரமக்கள் புரியும்படி இலக்கியம் படைக்க வேண்டும்.

நாம் எதெற்கெடுத்தாலும் உணர்ச்சிவசப்படுகிறோம் என்று பூரணி ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் ஓர் இதழில் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். உணர்ச்சியிலிருந்து வந்ததுதான் இலக்கியம்.

சர்வோதய சோஷலிஸம், சர்வதேச சோஸலிசம், சன்தாயக சோஸலிசம் என்றனர். பூரணி கூறும் சோஷலிஸம் என்ன? பூரணி குழுவும் ஏதோ ஒரு சோஷலிஸத்தைத்தான் கூறுகிறது. பூரணியை மக்கள் புரிந்து கொள்வார்களா? மக்களுக்கு அது புரியாவிட்டால் அது யாருக்கு? எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமா? சிந்தனைப் புரட்சி எழுத்தாளர்களிடம், புத்திஜீவிகளிடம், மட்டும் உருவாக்காட்டாது. அது மக்களிடமும் உருவாக வேண்டும்.

எழுத்தாளன் வாழும் காலத்தில்தான் அவனை நாம் சென்றாலிக்க வேண்டும். அவன் இறந்தபின் அவனை, அவன் படைப்பை பாராட்டுவதில், விமர்சிப்பதில் என்ன பலன் உண்டு? இந்திலை மாற வேண்டும். ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளை பணம் கொடுத்து வாங்கிப்படிக்க வேண்டும். அதுதான் நாம் நம் சஞ்சிகைகளுக்கு—அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு கொடுக்கும் ஆதரவு. அத்தோடு இச்சஞ்சிகைகளில் சாதாரண மக்களை நம்பியே படைப்புகள் வெளிவர வேண்டும். இவ்வாறு வெளிவரும் படைப்பிலக்கிய ஏடுகள்தான் இலக்கியத்

துறையில் நிலைத்துறிந்துகும். பூரணி, பூரண பொன்னியுடன் வளர்வேண்டும். கனமற்ற, தரமற்ற விடயங்கள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.” என்றார்.

ஜனுப் எச். எம். பி. மொஹிதன் பேசுகையில் சில உவமைக்கதைகளை மேற்கொள்களாக எடுத்துக் கூறினார். சில வெளிநாட்டு எழுத்தாளர்களது குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகளை உதாரணமாக எடுத்து விளக்கினார்.

சட்டக்கல்லூரி மாணவர் ஜனுப். அங்குப் விமர்சிக்கையில்,—அதன் குறைகளை சுட்டிக்காட்டும் அதேவேளையில் அதன் வளர்ச்சிக்காக உழைக்கும் பூரணி குழுவினருக்கு அதில் உள்ள நிறைவுகளை எடுத்துக்கூறி காக்குவிக்க வேண்டியது நம் போன்ற வாசகர்களது கடமையாகும். அதற்கு இப்படியான விமர்சன அரங்குகள் கத்தரப்பும் அளிப்பது மகிழ்ச்சிதரக்கூடிய விஷயமாகும். சஞ்சிகைகள் எல்லோருக்கும் புரியக்கூடிய மாதிரி வெளிவருவது சிரம சாத்தியமாகும். வாசகர்களில் பறதறப்படவர்கள் இருக்கிறார்கள். இலக்கியம் மக்களிடம் ஒரு சாதனமாக அறிவிக்கப்பட வேண்டும். பூரணியில் ஒருசில அசட்டெத்தலமான கவிதைகள் இடம்பெற்றது கண்டிப்புக்குரிய விஷயம் அது போன்றவை இனிமேலும் வெளிவந்து விமர்சனர்களின் கண்டனத்திற்கு ஆளாக்கப்படாது, என்றார். பூரணி இனை ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான திரு. என். கே. மகாளின் கூட இருதியில் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், “இதுபோன்ற சஞ்சிகை விமர்சன அரங்குகள் நம்கு உற்சாகத்தையும், நல்ல ஜிலோசனைகளையும் கொடுப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். பூரணி நிறைவானதென்று நாம் கூறுவில்லை. அதில் பல குறைங்கள் இருக்கலாம். நிறைவு வேண்டி நிற்கும் எமக்கு நிறைவு தரவேண்டியவர்கள் நீண்டதான். மக்களுக்காக எழுதுவது என்பதில் பல முரண்பாடுகள் ஏற்படவாம். செயல்படுவதைதான் எழுத்தாளனுக இருக்க வேண்டும். எதை நம்புகிறேனே அதனை எழுதவேண்டும். என்றார். சட்டக்கல்லூரி மாணவர்கள் திரு. மஹேந்திரன், திரு. கே. பி. எச். வரதராஜா ஆகியோரும் கருத்துத் தெரிவித்தனர். திரு. ந. சிவராஜா நன்றியுரை கூறினார்.

(2)

பூரணி அறிவுத் தாகமும் சிந்தனைத் தெளிவும் உள்ளவர்களுக்கு மிகவும் உகந்த தாக விளங்குகிறது.

— அகோகமித்திரண் —

கெள்ளை.

வினாம் செய்க !

அ. செல்லையா பி ள் ளை

185, பிரதான வீதி
இரத்தினபுரி.

வெள்ளி, பித்தனை, அலுமினியப் பாத்திரங்கள்,
சாமான்கள் குறைந்த விலையில்
விற்பனைக்குண்டு.

உங்கள் உணவுப் பொருட்களுக்கு

வினாம் செய்க !

ஈ. எல். அப்துல் கஸ்தர்

203, பிரதான வீதி,
இரத்தினபுரி.

நகரில் பிரசித்திபெற்ற ஸ்தாபனம்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்

ஒருவாக்கிய எழுத்தாளர்

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்

சமுத்திலே பிரபல எழுத்தாளர்களாக, கவிஞர்களாக, பத்திரிகை ஆசிரியர்களாக, கலைஞர்களாக விளங்கும்; பல்வூரை உருவாக்கிய, பெருமை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் திறஞ்சியது. இவர்களுட் பலர் - இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் வெளியிட்டு வரும் இலக்கிய எடாகிய இளங்கதிர் மூலம் எழுத்தாளராக அறிமுகம் பெற்றவர்கள், சிலர் இளங்கதிர் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியவர். இவர்களுட் சிலர் அகால மரணம் அடைந்து விட்டனர். அத்தகையோரில் மு. தலையசிங்கமும் குதிரைகாமநாதனும் இளங்கதிரிற் சிறுகதைகளும் கட்டுரைகளும் வெளியிட்டதோடு அமையாது. இளங்கதிர் ஆசிரியர்களாகவும் திசம்துவர்கள்.

இளங்கதிரின் பத்தாவது ஆண்டு மலரின் ஆசிரியராக இருந்தவர் இன்று பில் கலைக் கழகத்தின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றும் கல்வி ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள். அவ்விதமிற் பல்கலைக் கழக மாணவர் சுதநியமுர்த்தி ஒருவரைக் கதாநாயக கூகு கெர்ன்டு ‘சைக்கிள் சவாரி’ என்று சிறுகதையை எழுதினார் தலையிங்கம்.

அதன்மேல், 1960 ம் ஆண்டு வெளிவந்த இளங்கதிர் பன்னிரண்டாவது மலரின் ஆசிரியப் பொறுப்பை ஏற்றுச் சிறந்த மலர் ஒன்றினை வெளியிட்டார். அம்மலர் மூலம் ஒரு சிறுகதைப் பேர்ட்டியை நடத்தி, அதிற் பரிசில் பெற்றவர் ஞாக்குத் தங்கப் பதக்கங்கள் வழங்க வழி வகுத்தார்.

அப்போட்டியில் முதற் பரிசும் மூன்றும் பரிசும் பெற்றவர்கள் இப்போது விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றும் தில்லைநாதனும் சண்முகதாசம் ஆவர். அவர்கள் எழுதிய ‘மணப்புதே, அழைப்பிதழ்’ என்ற சிறுகதை

கள் தரம்யிக்க கதைகளாக நடவர்களாற் கணிக்கப்பட்டன.

அர் சிறுகதைப் போட்டி பற்றித் தலையசிங்கம் எழுதியவற்றிற் சில வற்றை இங்கு சிறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகும்.

‘அய்நாட்டு எழுத்தாளர்களைப் போல் அழகாய் எழுதுவதற்கு நம்மிடையே யார் இஞ்சிக்கிழுர்கள் என்று சதா குறைப்பட்டுக் கொள்வதால் மட்டும் நம்மிடையே கிறந்த எழுத்தாளர்கள் வளர்ந்துவிடமாட்டார்கள். இருக்கிற எழுத்தாளர்கள் எழுதும் ஒவ்வொரு கதையையும் தொடர்ந்து தவருமல் படித்துப் பாராட்டுவதுகூட அத்தனை பெரிய ஆக்கத்தை ஏற்படுத்த மாட்டாது. எழுதும் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் ஒரு பவுன் என்ற அளவுக்கு அடுத்த நாடுகளில் நிலைமை முன்னேறி விட்டதென்றால் வெறும் பாராட்டை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அந்த நாட்டு எழுத்தாளர்களின் தரத்தை இங்கும் எதிர்பார்ப்பது வேடிக்கையேதான். எத்தனையோரும் எழுத்தாளர்கள் எவ்வளவோ திறமை இருந்தும் அத்தனை பெரிய தாய் ஒன்றும் சாதிக்காமல் இலைமறைகாய்களாய் மறைந்து விடுகின்றார்கள் என்றால் அதற்குக் காரணம் இந்தப்பணம் கோராத வெறும் பாராட்டுத் தான்.

இப்படி ஒரு நிலையில்தான் நாம் சிறுகதைப் போட்டி நடத்தித் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கதைகளுக்குத் தங்கப் பதக்கம் வழங்கியுள்ளோம். யாரும் செய்திராத சாதனை பறைத்துப் பெருமைப் படக்கூடிய செய்தி!.. சிறந்த சிருஷ்டி கர்த்தாக்கள் உருவாவதற்குக் காரணமாக அமையக் கூடிய ஒரு சிறந்த பணியை மற்றவர்களுக்கு ஒர் எடுத்துக் கார்ட்டாக்குச் செய்கின்றேம் என்ற முறையிலாவது நாம்

பெருமைப் பட்டுத்தான் ஆகவேன்று யிருக்கின்றோம்.

பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் இருந்தபோது, அவர் செய்த எழுத்தைப் பணி இது.

இவ்விளங்கதிர் ஆசிரியராக அவர் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் இன்று பொருத்தமாகவே காணப்படுகின்றன ‘விடியுமா எமக்கு’ என்ற தலைப்பின் அவர் ‘எழுதியவை சில...’ சமுத்து எழுத்தாளருக்கு ‘விடிவு என்பது வந்து விடுமா?..... இலக்கிய சேவை என்பதையே முக்கிய நோக்கமாக வைத்துக் கொண்டு பலமான முதலா அத்திவாரத்தில் எழுந்து வெற்றியோடு இயங்கிவரும் தமிழ்ச் சுல்லிங்க ஜதாவது சமுத்தில் உண்டா?

எழுத்துக் குறையை அதாவது இலக்கியம் படைப்பதையே மட்டும் நம்பி வாழும் எழுத்தாளர்கள் எம் மிடையே இருக்கின்றார்களா? அதாவது அப்படி வாழுக் கூடிய வகை இருக்கிறதா?

ஆயிரம் பதினையிரம் என்ற அளவிக் கொட்டும் ஒரு கலைக்களோ ஆசைந்த விகடனே எம்மிடம் இருக்கிறதா படைப்புக்கேற்ற பண்நிதான் சிலைக் காவிட்டாலும் தொடர்ந்து பண்டக் குண்டக் கூடிய பண்ணத்துயாவு சொடுக்கக் கூடிய பத்திரிகைகளால் எம்மிடையே இருக்கின்றனவா?

சொல்லப் போனால் இப்படித்தான் சொல்லவேண்டும். அரசியல் செய்தி களுக்கும் அள்ளுடம் நிகழும் வேறு சில்லறை விஷயங்களுக்கும் முன்னியத் துவை கொடுத்துவரும் டிதிவத்தால் சளின் தயவில்தான் சமுத்த தமிழ்நிலை இலக்கிய வளர்ச்சியும் இங்குள்ள எழுத்தாளரின் முன்வேற்றலும் தொகைக் கொண்டிருக்கின்றன.

தமிழ் நாட்டவரின் படைப்புக்கள் இதழ்கள் எல்லாம் செலவாகுவதற்கு முக்கிய சந்தையாக எம்நாட்டு இருப்பதுபோல, எம்நாட்டு எழுத்தாளர் களின் படைப்புக்கள் செலவாகுவதற்கு அங்கே அவை ஏதும் சந்தை அமைத்துத் தருகின்றனவா?.....

தமிழ் நாட்டிலிருந்தல்ல, வேறு எந்த நாட்டிலிருந்தென்றாலும் தராண இலக்கியங்கள் எமக்கு வரவேண்டும் என்பதுதான் எமது நோக்கம். ஆனால், அத்துடன் எம் நோக்கம் ஒழுகிவிடக் கூடாது.

அடுத்த வீட்டுக் குழந்தை அழக இருந்தால் அதை எம்மால் பார்த்து மகிழ்த்தான் முடியும். கூடிப் போனால் இரண்டொருதரம் தொட்டுத் தூக்கியும் பார்க்கலாம். ஆனால் அதற்கு உரிமை பாராட்ட முடியுமா? முடியாது. சொந்தம் பாராட்டச் சொந்தமாக ஒரு பிள்ளை பெற்றுத்

தான்! ஆகவேண்டும். அப்படி நினைப்பது அடுத்த வீட்டுக் குழந்தைக்கு எதிராகத் துவேஷம் வளர்ப்பதாகவோ சுய நலமாகவோ இருக்காது.

அப்படித்தான் இலக்கியப் பிரச்சினையும்

எந்தத் தொழிலுக்கும் பணம் வேண்டும் பார்த்துப் பாராமல் பணத்தை அள்ளிக் கொட்ட எம்மிடையே ஒரு அழகப்பச் செட்டியாரோ ஓர் ஆண்தலிகடன் வாசகனே இல்லை. ஆனால், ஐந்து குழுதங்களையும் ஐந்து ஆண்தலிகடன்களையும் ஒரே சமயத்தில் வெளியிடக் கூடிய மூலதனம் எம்மவர் சிலிரிடம் அனுவசியமாக முடங்கிக் கிடக்கிறது என்பதும் உண்மையே,

அவர்களைத்தான் கேட்கிறோம். ஒரு சுருட்டுக் கடை அல்லது ஒரு

பிடவைக் கடை என்றுதான் இருக்கவேண்டுமாவன்று? அழகிய இலக்கிய இதழ்கள் வெளியிடலாமே, அதைத் தொடர்ந்து பெரும் பதிப்பகங்கள் நடத்தலாமே! உங்களுக்கு எழுதத் தெரிய வேண்டும் என்பதில்லை. பணம் போட்டுவிட்டாலே போதும். எழுதிக் குவிக்க, எடுத்து நடத்த, எட்டுத் திக்கும் வெற்றி கொட்டச் செய்ய எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள். எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இது கேட்குமா அவர்களுக்கு? இனியாவது எமக்கு விடியுமா?

தலையசிங்கத்தின் இக் கூற்றுக்கள் இன்றைய தமிழ் எழுத்துவிகிற்கும் பொருத்தமானவை.

தரமான பல சுர்சிகைகள் அண்மைக்காலத்தில் வெளிவந்து, மறைந்து விட்டன. இந்நிலையில் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளருக்கு விடிவேது?

ஆத்மீகமும் சரி அல்லது வேறு எந்த ஆழமான கருத்துக்களும் சரி சில சாமிமாரோடும் பண்டிதர்களோடும் அல்லது வெறும் வாய்ப் பேச்சு வீரர்களோடும் நின்றுவிட்டால் அவை மரபாகாது அவை செத்துப்போன கனவுகள்தான். சமூகத்துக்கு அவந்றில் உதவ முடியாமலிருப்பதால் சமூகத்தில் அவற்றுக்கெதிரான தேக்கமும் அறியாமையும் ஆணவும் சடங்குகளுந்தான் ஆட்சி செலுத்தும். அந்த வகையில் வாழும் மரபாக அவையே தான், அந்தத் தேக்கமும் அறியாமையுந்தான் கொலுவிற்றிருக்கும். இன்று நம் சமூகத்தில் நாம் காண்பது அதைத்தான். அதை உடைக்க விரும்புகிறேன். அதனால்தான் நாம் கடைப்பிடிக்கும் சாதனைமுறை நம் ஒரு சிலரின் ஆத்ம அனுபவத்தோடு மட்டும் தன் இலட்சியத்தைக் கருக்கிக் கொள்ளாமல் முழுச் சமூகத்தினதும் உலகத்தினதும் நன்மையையும் தன் இலட்சியமாக வரித்துள்ளது. அதனாலேயே அதைச் சர்வமத உண்மை ஆராய்ச்சி அல்லது சாதனைச் சோதனை என்கிறேன்.

மு. த.

முழு பனித இனமும் இன்று ஓர் முக்கிய கட்டத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறது. அதை உணர முடியாதிருக்கும் பழைய மனக்கறைகளை நீக்கி ஒவ்வொருவளையும் அதற்காகத் தயார்ப்படுத்தச் செய்வதும் அதற்கேற்பச் செயலாற்றச் செய்வதும் அதற்குரிய சாதனங்களை உருவாக்குவதுந்தான் இன்று சிந்தனையாளர்களும் செயல்வீரர்களும் செய்யவேண்டிய ஆக்கவேலைகளாகும்.

மு. த.

சத்தியத்தின் குரல்

ஆழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தேசியப் பரிமாணத் துக்கான முன்னேற்றத்தில் முக்கிய பங்கு கொண்டோரில் மு. தலையசிங்கமும் ஒருவர்.

ஆழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் “தேசிய இலக்கிய” மாக முகிழ்க்கத்தொடங்கி ஏற்றத்தாள பதினைந்து வருடங்கள்தான் ருக்கும். இவ் ஆரம்ப நிலையில் தேசிய இலக்கியத்தின் பன் முகப்பட்ட தன்மையை வளர்க்க உதவியோரை இனங்கள் கொள்வது சுலபமாகவிருக்கலாம். ஐம்பது, நூறு வருடங்களின் பின்னர் இக்காலத்துக்கான இலக்கிய வரலாறு எழுதப்படும்பொழுது இன்றைய தலைமுறையின் முயற்சிகளும் ஆக்கங்களும் ஓரிதுவாக்கியங்களில் எடுத்துக் கூறப்படத்தக்க அளவுக்கு மிகச் சுருக்கிய முறையில், வரலாற்றுப்பன்பாகவே மதிக்கப்பட்டுவிடும். இன்றைய பால நிலையில் இவ்வளர்ச்சியின் பல்வேறு அம்சங்கள் பற்றியும் பரிசீலித்து அறிந்து கொள்வது, இன்றைய நிலையை நாம் நன்கு விளங்கிக்கொள்ள உதவுவதுடன் வருங்காலத்து வரலாற்றுக்கான அடிக்குறிப்பொன்றினையும் எழுதுவதாகவே அமையும்.

ஆழத்தின் தேசிய இலக்கிய வளர்ச்சிப் பாதையில், மு. தலையசிங்கம் என்ற தனிமனிதன் வகித்த பாத்திரத்தை, இன்றைய நிலையில் நாம் தனி மனித முயற்சியாகவே, நோக்குதல் வேண்டும், நோக்குதல் முடியும், இத்தனிமனித எத்தனம் எந்த அளவுக்கு ஒரு வரலாற்றுச் சக்கியாக விருந்தது என்பதை எதிர்கால வரலாற்றுராய்ச்சியாளரிடத்து விட்டு விடல் வேண்டும்.

தலையசிங்கம், பற்றிப் பீர்க்கட்டுக்கான சமகாலக் குறிப்பாகவே அமையும்.

மு. தலையசிங்கம் அவர்கள் ஆக்க இலக்கியகர்த்த ராகவும், இலக்கிய விமர்சகராகவும் விளங்கினார்.

சிறுக்கதைகள், குறுநாவல்கள், புதுக்கவிதைகள் என்பன அவர்கையாண்ட ஆக்க இலக்கிய வடிவங்களாகும். தலையசிங்கத்தினை ஆழத்திலக்கிய அரங்கில் நிறுத்தி வைத்த பெருமை, அவரது ஆக்க இலக்கியங்களுக்குரியதன்று இலக்கிய விமரிசகராக அவர் ஆற்றிய பணியே அவருக்கு அவ்விடத்தை அளித்தது.

தலையசிங்கத்தின் விமரிசன எழுத்துக்களை இருவகை யாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். முதலாவது, சமகால எழுத்துக்கள், எழுத்தாளர்கள் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் “கலைச்செல்லி” யில் முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றி எழுதிய கட்டுரை, “சத்தியம்” எனும் சர்வோதய ஏட்டில் எழுதிய

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

சில கட்டுரைகள் இப் பிரிவுக்குள் வரும். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களைப் பற்றி, பழைமைவாதிகளைப் பற்றி, கோட்பாட்டு வரட்சியையே நல்லிலக்கியப் போக்கென விதண்டா வாதம் கொள்பவர்களைப் பற்றி வந்த கட்டுரைகள் இதற்கு உதாரணங்களாகும். இரண்டாவது பிரிவில், புதிய ஓர் இலக்கியக் கோட்பாட்டை விளக்கியும் விவரித்தும் வந்த கட்டுரைகள் இடம் பெறும். “போர்ப்பறை”த் தொகுதியில் வெளிவந்துள்ள “படைப்பாளிகள் இயக்கம்” “புதிய வார்ப் புக்கள்” “சர்வோதயம் புதுயுகப் பெருந்தத்துவம்” “கலை ஒரு விஞ்ஞானக் கணக்கெடுப்பு” என்பன இப்பிரிவுள் வரும்.

இவ்விரண்டாவது பிரிவின்கீழ் வருபவையே தலையசிங்கத்தினை எமது இலக்கிய வார்ச்சி மதிப்பீட்டில் இடம் பெற வேண்டிய ஒருவராக்குகின்றது. இக்கட்டுரைகளே அவரது தத்துவ நோக்கினை எடுத்துக்காட்டுகின்றனவாக அமைகின்றன.

தலையசிங்கத்தின் இலக்கியக் கோட்பாடுயாது? படைப்பாளிகள் இயக்கம், “புதிய வார்ப்புக்கள்”, “கலை-ஒரு விஞ்ஞானக் கணக்கெடுப்பு” என்னும் கட்டுரைகளில் (போர்ப்பறை ‘என்னும் நூலில்) காணலாம்.

மேல்வரும் மேற்கொள் ஓரளவுக்கு அவரது இலக்கிய நோக்கினைத் தொகுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

விஞ்ஞானத்தின் மேல் மன-சமூக, பொருளாதாரக் கண்டுபிடிப்புக்களுடன் பழைய சமய நூனத்தை இணைப்பதே இனிவரும் தத்துவப் பார்வையாக இருப்பதால், கலையும், அடித்தளம் வரை சென்று திரும்பும் முழுமையைக் காட்டும், விஞ்ஞான அறி வின் கூர்மையுடன் சமயஞ்சானத்தின் விசாலத்தையும் ஊடுருவலையும், ஏற்றுக் கொள்ளும் சலைப்போக்கு மார்க்சியவாதிகளின் மேல்தளத் தெளிவோடும் திருப்தியோடும் நின்றுவிடாது. அதே போல் கலைக்கலைக்காக என்ற குருட்டுத் தேடலாகவும் இருக்காது. இரண்டையும் இணைத்தும் அவற்றுக்கு அப்பாலும் சென்று முழு வாழ்க்கையையும் சத்தியத் தில் நிறுவிக் காட்டுவதோடு நிற்காமல் அதை சத்தியத்தின் அடிப்படையில் நின்றவாறே வாழ்க்கை வாழப்படவேண்டும் என்று தூண்டும் விஞ்ஞான சமயப் போக்காக இருக்கும்.”

(போர்ப்பறை பக்-234-5)

“சரித்திரத்தின் போக்கையும் உலக சமூகத்தின் வளர்ச்சியிலுள்ள தர்மத்தின் திசையையும் இதுவரை இன்கண்டு இயக்கி வந்தவனும் வருபவனும் மார்க்சியவாதிதான்” (போ. பக்-73) எனக்கூறும் தலையசிங்கம், “நவீன

விஞ்ஞானமும் மார்க்சியமும் எதிர்நோக்கியுள்ள ஸ்த பி
தத்தை உடைப்பதற்கு இன்று தேவைப்படுவது உள்ளிருந்து
பெறப்படும் ஆத்மீக தரிசனமும் அதன் ஒளி ஏறிய போரா
ட்டமும்தான்” (போ. பக்-81) என்று தர்க்கித்து இன்று
தேவைப்படுவது அதுதான் அந்த நிரந்தரச் சத்தியப்
போராட்டத்தை இன்று கலைஞர்களும் எழுத்தாளர்களுமே
முதலில் ஏற்று நடத்தவேண்டும்” (போ. பக்-81-2) என்று
சுறி முடிகிறார்.

இந்தக் கோட்பாட்டின் அடித்தளம் யாது?

பார்க்கியும் தரும் உலோகாயுதத் தெவிவுடன், ஆதம் ஞானத்தெவிவையும் இணைக்க வேண்டுமென்பதுதான் இதன் ஆதாரச்சுருதி. இவ்விணைப்பை ஏற்படுத்துவதுதான் கலை, இவ்விணைப்பை முக்கியமான பணி என மு. த. கருதினர்.

இதில் ஒரு அடிப்படை முரண்பாடு உள்ளது. மார்க்சியமும் ஆத்மநானக்கோட்பாடு (அல்லது கோட்பாடுகளும்) உலகத் தோற்றும், வளர்ச்சி, பிரச்சனைகளுக்கான காரணம் கள், மாற்று வழிகள் என்பன பற்றி சில திடுஷ்டாந்தங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்கின்றன. அவற்றின் சாதனைகளோ, தோல்விகளோ அந்த அடித்தளத்தின் பலத்திலும், பல்வீளத்திலும் தங்கியுள்ளன. மார்க்சியத்தின் நோக்கினையும், வேறொரு தரிதனத்தின் நோக்கினையும் இடையில் இணைக்க முடியாது. ஆது தத்துவப் பிறழ்வினை ஏற்படுத்தும். இவ்வாறு செய்ய முனைவதை “எக்லெக்டிசம்” (Eclecticism) என்பார். தமிழில் இதனைப் “பலவேறான நற்கருப்பைத் தேர்ந்து திரட்டி உருவாக்கும் பாங்கு” என்க கூறுவார்.

இப்பாங்கு மூடு. இடத்து மாத்திரம் கணப்பட்ட பாங்கு அன்று. இன்றைய உலக நிலையில் பல அறிஞர்கள் இத்தகைய ஓர் இணக்க நிலையினை காண முன்னதுள்ளார்கள்.

காந்தியின் மனவின் பின்னர், அவரது பொருளாதார சமூக இல்டிராங்கனைத் தொடர்ந்தும், நடைமுறைப்படுத்த விரும்பிக் கூசாரிய வினாபோபாவே இக்கோட்பாட்டை இந்தியத் தத்துவப் பின்னணியில் வைத்து வலிறுகுத்தினார். சர்வோதயம் என்ற பெயருடைய இக் கோட்பாட்டை மு. த. ஏம். ஏற்றுக்கொண்டார்.

சர்வோதயக் கோட்பாட்டை ஏற்று, இதனை பிரசாரம் செய்வதற்கு மு. ந. முயற்சிகள் எடுத்தார். பத்திரிகைகள் ஒன்றினை வெளியிட்டார். தபது ஊதியம் முழுவதையும் ஏதுற்கீடு செலவிட்டார்.

சத்தியம் என்று தான் சருதிய கொள்கைக்காகத் தன்
வை இப்பற்ற அனஷ்ட்ரும் மேலாசப் பொருட்டியாகம்
விட்கார்.

சர்வோக்ய தத்துவ விந்பனைகள் எவரும் எடுத்துக் கூறுத அளவுக்கு மு.த. தமது சிந்தனைப் போக்கில் மார்க் கீழத்துக்கும், மார்க்கீய வழி நின்ற முற்போக்கு வாதத் துறைப் பீடம் கொடுத்தவர். இது அவர்வாழ்ந்த குழலின்

காரணமாக ஏற்பட்டதெனலாம். இந்தியாவின் சர்வோதய வாதம் தாழ்த்தப் பட்டோரின் பொருளாதார முன்னேற றத்தையே முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டு இயங்குவது. சமூக சமத்துவம் காந்தி காலத்திலேயே ஏற்பட்டுள்ளத் தெண்பது இவர்கள் நம்பிக்கை. இதனாலே “புதான்” இயக்கமும் அவர்களின் முக்கிய இயக்கமாகிறது. ஆனால் ஈழத்தில் தமிழ் மக்களிடையே சர்வோதய இயக்கத்தை வளர்க்க விரும்பும் ஒருவர், தாழ்த்தப்பட்டோரின் சமூகத் தாழ்வையும் அகற்ற வேண்டியுள்ளது. இச் சமூகத்தாழ்வு நிலைக்கு அடிப்படைப் பொருளாதாரக் காரணங்கள் உள்ளனவினாலும், அது பேணப்படுவதற்குக் காரணம் சமூகத்தள நிலை பற்றிய கருத்துங்களுள்ளது. இதனாலேயே மு. த. தின்டாமை ஒழிப்பியக்கத்திலும் ஈடுபட்டார். அத்தகைய ஓர் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டபொழுது ஏற்பட்ட கடயங்களே அவரது மரணத்துக்குக் காரணமாக அமைந்தன.

சமுக சமத்துவத்துக்கான போராட்டத்திலும், கலை இலக்கியவளர் ச்சியிலும் ஈழத்துத் தமிழ் மார்க்கியவர்களின் நோயையான ஈடுபாட்டை உணர்ந்த தலையியர்கள் அவர்களுடன் இணைவதற்கு ஓரிரு வேண்டுகளில் முயன்றார் என்ற உண்மையையும் நாம் மனத்திறுத்துதல் வேண்டும்.

தனியசிங்கத்தின் இலக்கிய நோக்கு ஈழத்து தேசிய இலக்கியத்தின் மிகக் குறுகிய வரலாற்றில் பெறும் இடத் திணையும் நாம் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இது பற்றி 1971 ஒக்டோபர் “மல்லிகை” இதழில் நான் கூறியுள்ள கருத்தினை மீண்டும் விவரித்த விரும்புகின்றேன்.

“ சமுத்துத்தமிழ் இலக்கியத் துறையில் முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டை எதிர்த்தோருக்குத் தனிப்பட்ட ஒரு இலக்கிய நோக்கு இருக்கவில்லை.

ஆனால் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பத்தாண்டு கால வளர்ச்சி, இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிப்படைக் கோட்பாட்டு நெறிப்பாடு வேண்டுமென்பதை உணர்த்தியிருந்தது, எவ்வே முற்போக்காளர்ல்லாத இலக்கியாரர்களுக்கு ஒது புதிய இலக்கியக் கோட்பாடு தேவைப்பட்டது. ஆனால் இவர்கள் முற்போக்கு இலக்கியகாரர்கள் முன்னர் எடுத்துக் கூறிய நெறிப்பாடுகளை எடுத்துக்கொள்ள முடியாதவர்களாகவுமிருந்தனர். புதிய பிரப்பரையினராகத் தோன்றிய எழுத்தாளர்களும் வரலாற்றுப் பின்னணிக் காரணமாகப் புதிய இலக்கியக் கோட்பாடோன்றிலே வேண்டி நின்றனர். இதன் காரணமாகப் புதிய இலக்கிய விளக்கங்களும் கோட்பாட்டு வியாக்கியானங்களும் தொடர்ந்துப் பெற்றன. உங்கமையில் முற்போக்கு இலக்கியகாரர்கள் அல்லதோர் இக் காலத்தில் (1865-70) தமக்குண ஓர் இலக்கியக் கோட்பாட்டைத் தோகும் முயற்சியில் ஈடுபாடு வர்த்தி

இத்தகைய கோட்பாட்டுத்தேடல் முயற்சியில் மு. தனையங்க ஸ் “பொரப்பறை” யில் வரும் சட்டுரைச் சுட்டுக்கீழ் இடம் பெறுகின்றன.

முன்னர் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ள தத்துவச்சார்பு காரணமாக குஜராத்தின்மீது மார்க்சியமும், சர்வோதயமும் இரண்டு

இரு “பிரபஞ்சயதார்த்தத்தை” இலக்கியக் கோட்பாடாக நிலை நிறுத்த முன்வந்தார்.

இக் கோட்பாட்டினை விளக்கி நிலை நிறுத்த முயன்ற பொழுது, தனிமனித விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பால் நின்று, குரோத உணர்வுகள் எதுவுமின்றி எழுதினால் அவர் தான் உண்மையில் நம்பிய சத்தியத்தை எடுத்துக்கூறினார்.

அவர் நம்பிய கோட்பாட்டிலுள்ள நிறை குறைகளைப் பற்றி நோக்குவதற்கு முன், அவர் தான் நம்பிய சத்தியத்தின் குரலாகவே இருந்தார் என்பதை நாம் திரிகரண சுத்தி யுடன் ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டை ஆதரிப்பவன் என்ற முறையில், முற்போக்குக் கோட்பாட்டை முற்றிலும் ஆதரிக்காத தலையசிங்கத்தின் இலக்கிய நேரிமைக்காகவும் சத்திய விசுவாசத்துக்காகவும் அவரை நான் சிரந்தாழ்த்திக் கொரவிக்கிறேன்.

தலையசிங்கத்தின் மறைவு, ஏற்கனவே நேரிமையீனுக் குழறுபடியால் மெலிந்தி நிற்கும் ஈழத்தமிழ் இலக்கிய உலகிலிருந்து ஒரு உண்மையான நேர்மை வீரனை அகற்றி விட்டது.

சசி

அன்னை
(சர்வமத சங்கம்)

யார் இந்தச் சசி?

இவர் வேறு யாருமல்ல ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ணரின் பெரும் பக்தராக முன்பிருந்த இராமகிருஷ்ணனந்தாவேதான். இவருக்கிருந்த அளவு கடந்த குருபக்தியிலை குருவின் பெயரே இவருக்கு வழங்கப்பட்டது. இதைப் பற்றி விவேகானந்தரே, சசியைத் தவிர அளவு கடந்த குரு பக்தியுள்ளவர் யாருமில்லை. ஆகவே இராமகிருஷ்ணனந்தா என்ற பெயர் இவருக்கே அதிக பொருத்தமானது என்று கூறியுள்ளார்.

“ஈஸ்வர கோஸ்டி” என்று சுருதி களில் கூறப்படும் தனியான பக்தர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவரே சசி. அவதாரத்தோடு பிறப்புப் பிறப்பாகத் தொடர்ந்து வந்து அவரது மெய்விளக்கத்தை அழுத்த வரும் ஜீவன் முக்தர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவரே அவர்.

முன்பு இதே சசி மகா சமாதி யடைந்ததைக் கேள்வியுற்ற போது, புனித அன்னை சாரதா தேவியார் சோகந் தொனிக்கப் பின்வருமாறு கூறி அர்வார்: “என்னுடைய சசி போய்விட்டார். என்னுடைய முதுகெழும்பு முறிந்துவிட்டது.”

அவற்றை நான் இன்று மீட்டொளித்துப் பார்க்கும் அதே வேளையில் பின்வருவனவற்றையும் சேர்த்து கொள்கிறேன்.

சசி தனது ஸ்தூல உருவத்தை, இற்றுப்போன அணிகளை ஒன்றை ஒதுக்கியது. போல் ஒதுக்கி விட்டாலும் அவர் தொடர்ந்து ஆத்மீக உருவத் தில் வாழவே செய்கிறார். அவர் இவ்வகுத்தில் நடமாடியபோது செய்ததைவிட அதிகப்படியான அக்கறையோடும் வேட்கையோடும் ஆத்மீக சாதகாக்கொடும் சமூக சேவையாளர்களையும் வழிப்படுத்துவார்.

அவர் தன்னுடைய பெயரைத் தலையசிங்கம் என்று எனக்கு அறிவித்தார். அவர் சொன்ன அந்தப் புதுப் பெயரை ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க முயன்று தோல்வியுற்றபோது நான், இந்தப் பெயரைவிட அவரது முன் ஜீன்மத்தின் பெயராலேயே தொடர்ந்து அழைப்பதை நான் விரும்புகிறேன் என்று கூறினேன்.

சிறிது காலத்துக்குப் பின்னர் அவரது குருதேவர் பகவான் ஸ்ரீ நந்த கோபாலகிரி அவருக்கு விநாயகதால் என்ற ஆச்சிரமப் பெயரை வழங்கினார். ஆனால் நானே அவரை அவரது மகா சமாதியின் இறுதிவரை ‘சசி’ என்றே அழைத்து வந்தேன்.

சத்திய வேட்கை

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் பல்கலைக் கழகத்திலே பயின்ற காலத் திலே ‘பாட்டுவே நூற்மா?’ என்ற தலைப்பில் வெளியான கவிதையொன்றில் (பேராதனைக் கல் ஜதகள் ‘58-59’ மேற்கண்டவாறு டான் எழுதினேன். இவ்வளவு விரைவில் என் இனிய நண்பன் தலையசிங்கத்தின் எச்சங்களும் நினைவுகளும் மட்டுமே எனது நட்பாகி விடுமென்று நான் நினைத்தேன்?

‘சாதாரண மனிதன் எதை எதைப் பெரிதாக நினைத்து ஈடுபடு கிண்றுகே அவற் றிலெல்லாம் ஈடுபடாது விடுபட்டு வெளியே நின்று வேட்க்கை பாரத்துச் சிரிக்கும் ‘பிறத்தியான்’ போக்கை என்னில் இலக்கியப் பற்று வளர்த்திருக்கிறது. இலக்கியப் பற்றால் அது ஏற்பட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. ஏற்கனவே இருந்த ஒரு சுபாவத்தை இலக்கியப் பற்று தீவிரமாக வளர்த்திருக்கிறது என்பதே சரி’. என்று நண்பர் தலையசிங்கமே தண்ணீப் பற்றிக் கூறியுள்ளதைப் படிக்கும்போது, அவர் என் மனக்கண்முனை தோன்றுகிறார்:

1957ம் ஆண்டிலே பல்கலைக் கழகத்திலுள்ள ஓராமநாதன் விடுதில்யி எனக்குத் தரப்பட்ட அறையுள் நான் புகுந்து வேலையில் எனக்குப் பலமாகக் கேட்ட தமிழ்க் குரலுக் குரியவர் தலையசிங்கம், எதிர் அறையினிருந்த அவரும் நானும் அன்றே தன்பரிகளாகின்றோம். மனம் விறந்து உரத்துப் பேசுவதும் உரத்துச் சிந்திப்பதும் அவரது இயல்புகள்.

ஓரளவு அறிவு பெற்றவர்களாகிய நாம் சாதாரண மனிதர்களினின்று வேறுபட்டவர்களாய், அவர்களுக்கு முக்கிய மானவையாகப்படும் பிரச-

கிணகளோடு கருத்துக்களோடும் இயக்கங்களோடும் எம்மை முழுக்க ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாமல் விட்டு விடுபட்டு நின்று சுதந்திர சிந்தனையாளர்களாய் இயங்கவேண்டுமென்ற முனைப்புத் தலையசிங்கத்திற்கு அன்று தொட்டிருந்தது.

அந்த வகையில், தானே சரி யெனக் கொண்ட சில கருத்துக்களுக்கு மாருக, தானே நேர்மையானவர்கள் என்று கொண்ட சில மனிதர்களுக்கு எதிராக நான் கருத்துக்கள் தெரிவித்த வேலையில் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு கூறியவற்றைச் செவியற்று, மறுக்கமுடியாதவற்றைத் தாராளமன்றோடு ஒப்புக் கொண்ட அவரது நேர்மை என் நினைவில் என்றும் பசுமையாக இருப்பதாகும். தனக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள், நெருங்கியவர்கள், நேசமானவர்களைக் கூட— ஏன்? தன்னைக் கூடப் பிறத்தியான் போலனின்று எடைபோட்டுப் பாரிக்கும் உள்ளார்ந்த வேட்கையும் அதற்கான நிதானமும் துணிவும் அவரிடம் இருந்தன.

தோல்விகளையும் வெற்றிகளாகவை கணித்துக் கொண்டு, கொண்ட நம்பிக்கை தளராது எண்ணியலை தமக்குச் சாதகமாகவே முடியுமென்ற இதய நம்பிக்கையுடன் - துன்பத்தைத் துச்சமாக மதித்து இன்பமே வந்துறு மென்ற கருத்துடன் செயலாற்றியவர் தலையசிங்கம் ஒரு நிசழ்ச்சி என் நினைவுக்கு வருகிறது. காதலிலே தோல்வி யுற்றதாகப் பாவளை செய்து கொண்டு தம்மனநிலையைச் சித்திரித்து ஒருவருக் கொருவர் தெரியாமல் காட்டுப் பட்ட அன்றிரவுக்குட் கவிதைள் ஆயற்றிப் பார்ப்போம் என்று ஒரு நாள் மாலை வேடிக்கையாக முடிவு செய்தோம். மறுநாட்காலை இருவரும் எழுதிய

சி. தில்லைநாதன்

வீற்றை ஒப்பு நோக்கி ஒருவரை ஒருவர் பாராட்டிக் கொண்டோம். ‘கண்டது யாவும் கனவாய்ப் போனதே’ என்று நான் கவிதையை முடிக்கத், தலையினங்கோ,

“‘பறஸ்ரேஹ்ரட்’ டாகியென் பகிகம் பல்லிழித்து நீவருவாய் பக்கு வாய்க் கொடுத்தனுப்ப என்மனைவி பாரத்திருப்பாள் செருப்போடு’ என்று முடித்திருந்தார். இவ்வடிகள் அசாத் திய நம்பிக்கை டுணும் அவரது இயல் பினையும் காட்டுவனவென்றே தோன்றுகின்றது.

இன், மொழி, சமய, சாதி பேதங்களை என்றுமே பாராட்டாது தமிழ் சிங்களம் ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளைவற்றிலும் என்ன கருத்தையும் குழ்ந்திருப்போறைப் பற்றிய எதுவித தயக்கமுனின்றிச் சராமாகப் பேசும் சுபாவம் படைத்தவர் தலையசிங்கம். 1957ம் ஆண்டிலே பல்கலைக் கழகம் புகுந்த நாங்கள் அக்காலப் பகுதியிலே (இலங்கையில் இனக்கலவரம் நிகழ்ந்த காலம்) சிங்கள மாணவர்களுடன் மிக நெருங்கிப் பழகினேமென்பதும் அவர்களுடன் பல பொராட்டங்களிலும் சம்மாகவே கலந்து கொண்டோமென்பதும், அதே வேலையில் எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் எங்கள் உள்ளக் கிடக்கைகளை மறைத்ததோ அஞ்சி ஒதுங்கியதோ இல்லையென்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

இ முங்காக வகுப்புக்களுக்குச் சென்று ஆசிரியர் கூறுவற்றையெல் ஸம் குணித்ததலை நிமிராது பதிவு செய்து பாடம்பண்ணிப் பரிட்சையெடுத்தவரல்லத் தலையசிங்கம். நான் முன்னே குறிப்பிட்ட கவிதையிலே,

“கொப்பியைச் சுருட்டிக் கைக்குள் மடித்தவன்னைம்

கப்படியில் ஆவலஸய்க் காத்திருப்பேன்" என்று தலையசிங்கம் எழுதி யதே இங்கு நினைவுக்கு வருகிறது. இருபது தான் அப்பியாசப் புத்தக மொன்றையே எப்போதும் அவர் சுருட்டிக் கைக்குள் வைத்திருப்பார். அது அவர் கையிலேயிருந்ததால் அது வகுப்பு நேரம் என்பது அர்த்தம்.

சர்வோதயமே சகல பிரச்சினை களையும் வென்று எதிர்கால உலகுக்கு ஒளி கூட்டவல்லது, அதற்காக நான் சகலத்தையும் அர்ப்பணித்து விட்டேன், நீயும் அவ்வியக்கத்தில் உண்ண ஈடுபடுத்திக்கொள் என்று கிட்டத்தட்ட ஓராண்டுக்கு முன் தலையசிங்கம் எனக்கு எழுதிய கடிதத்தை தப்பார்த்தபோது, எனக்கு உண்மையில் வியப்புத் தோன்றவில்லை.

தகப்பஞ்சு வசதிகளை இழந்து தடுமொறிய நிலையிலும் சரி, வேறு சில துணப்புகளின் போதும் சரி தலையசிங்கம் தன் கவலைகளை அதிகம் காட்டிக் கொள்ளாமல் தானே தன்னைச் சுதா கரித்துக் கொண்டார், விண்ணப்பித்த பதவிகளை வேறுபேர்கள் பெற்றபோது சற்றும் முகம் கோணியில்லை. மனதிற் சிறு கவலையோ சஞ்சலாமா ஏற்படும்போது, 'பஸ்டிக் கேந்தி வருகுது என்பார்.' சிறிது. நேரத்தின் பின் சிரித்துக் கொண்டே, 'குனைய் இருக்குது மச்சான்' என்று தன்னை மறந்து மகிழ்வார். தனக்கென எதையும் வேண்டித் தலையசிங்கம் ஆசைப்பட்டதையோ தடுமாறியதையோ நான் கண்டதில்லை. ஆனால், சர்வோதய சத்திய நிலையினைக் காண வேண்டுமென்ற வேட்கை சகலத்தையும் அர்ப்பணிக்கும் அளவுக்கு அவரை உந்தியது என்றால், அதற்குக் காரணம் தலையசிங்கத்திடம் என்றும் ஒங்கியிருந்த உண்ணத்தான் சுபாவும் என்றே கருதுகின்றேம்.

"பரவலாக மனித குலம் முழுதுமே பேரறிவுக்குள் இறநிகும் சத்திய யுகமல்லவா இனி வரப்போகிறது? இறங்கிவரும் புது யுக

அவதாரமான அப்பேரறிவுக்கே இது சமர்ப்பணம். அகில மெங்கும் அதன் வரவுக்காய்த் தயார்ப்படுத்தும் ஓர் பேரியக்கத்துக்கு ஒவ்வொரு மனித ஜையும் குறிப்பாக ஒவ்வொரு படைப் பாளியையும் ஒத்துழைக்குமாறும் அதன் பெயரில் இது அழைக்கிறது." இவ்வாறு அசாத்திய நம்பிக்கையுடன் எண்ணித் துணிந்து எனைய வரையும் அவர் அறை கூவி அழைத்தார்,

இவ்வாறு அவர் அழைத்தது மாணிடத்திற்கு உயர்வெனத்தான் திவிரமாக நம்பிய ஓர் இயக்கத்துக்காகவே. இன்றைய சமூக பொருளாதார கலாசார அரசியல் முரண்பாடுகளை அகற்றுவதற்கான மாற்றங்கள் நிலையான நிரந்தர திருப்தியை அளிக்கத்தக்க சத்திய இலட்சியத்தை நோக்கியவையாக அமையவேண்டுமென்றும் அவ்வாறு அமைய முடியுமென்றும் அவர் திடமாக நம்பினார். சத்திய எழுசிக்கு எதிரான தடைகளை அகற்றிவிட வேண்டுமென்ற துடிப்பும் அதிருப்பி கொண்டவர்களின் உரிமைப் போராட்டங்களை மனிதகுல உயர்வுக்குரிய பரந்த போராட்டங்களாக மாற்றவேண்டுமென்ற ஆர் வ மு ம் தலையசிங்கத்தின் அநேக படைப்புக்களில் இழையோடியிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. படைப்பாளிகள் மனிதகுலத்தை நேசிக்கவேண்டும், மாணிடத்தின் உயர்வுக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்பது அவரது அசைக்குமிடயாத நம்பிக்கையாக இருந்தது.

காலத்தியல்புகளையும் நின்கு புரிந்து கொள்வதில் மிகுந்த கவனமும் ஆர்வமும் தலையசிங்கத்துக்கு என்றும் இருந்தன. அசாதாரண இலட்சியக்கணவு கண்பதும் அதனை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற உற்சாகத் தோடு உழைப்பதும் அவரது இயல்பென்றே நினைக்கின்றேன். அவரது கணவுகள் மாணிட உயர்வுபற்றியவையாகவே என்றும் இருந்தன என்பதையும் கூறவேண்டும். ஆத்மீக துறையிலும் விஞ்ஞானத் துறையிலும்

நிகழ்ந்த சகல சாதனைகளையும் வளர்ச்சிகளையும் மனிதகுல உயர்வுக்கு வசமாக்கிப் பயன் படுத்தவேண்டுமென்ற வேட்கை அவரைச் செயற்படுத்தியது. அவ்வேட்கையினால் சந்திரமண்டலப் பயணம் முதல் ஆலயப் பிரவேசம் வரை எல்லா விடயங்களையும் அவர் கவனமாக நோக்கினார். விஞ்ஞான சாதனைகளை அவதானிக்காத ஆத்மீக வாதியாகவோ ஆத்மீக வளர்ச்சி கருதாத அறிவியல்வாதியாகவோ ஆலயப் பிரவேச முயற்சிகளை மதியாத சித்தாந்தியாகவோ அவர்தன்னை வரமடுகள் கட்டி மறைத்துக்கொண்டதில்லை. மாணிடத்தின் சகல சாதனையும், போராட்டங்களையும் புரிந்து கொள்ளவும் தீர்க்கவும் அவர் பேராசை பூண்டிருந்தார். அத்தகைய தீர்வுக்கு அவர் நாடிய தேடிய மார்க்கங்களைப் பற்றிக் கருத்து வித்தியாசமுடையவரும் அவரது இதய கத்தியான இலட்சிய வேட்கையை மறுப்பதற்கில்லை.

"இவ்வுலகம் முழுவதையும் எனது ஆண்மை அணைப்புக்குள் அடக்கி யிருக்கிறேன்" என்றவர் அரவிந்தார். அவரின் தத்துவத்தினால் தலையசிங்கம் கணிசமான அளவு ஈர்க்கப்பட்டிருப்பதாகவே படுகிறது. தன்னேடு கூடப்பயின்று பழகிய பேராசிரியர் பி. ஜி. கர்ப்படேயிடம் "புதியதோர் மாணிடம் வருகிறது. நான் அதற்காகச் செயலாற்றுகிறேன்" என்று அரவிந்தர் கூறினார். அப்படியான ஒரு நினைப்பே தலையசிங்கத்தையும் செயற்படுத்தியதென்று நினைக்கின்றேன்.

அவருடைய பகைவனுக்கு அருளும் நன்நெஞ்சும், மாறுபட்ட கருதுக்களுக்கும் உணர்ச்சிகளுக்கும் மதிப்பளிக்கும் பண்பும், வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண விளையும் விசால நோக்கும் காணற்காரியவை; கருத்தை விட்டகலாதவை.

நீ நம்புவது நல்லது. ஆனால் நம்பிக்கையோடு நிறுத்தி விடாதே. அந்த நம்பிக்கையோடு நீ தேடத் தோடாக வேண்டும். தேடிக் கண்டபின் வேதங்களும் உணக்குத் தேவைபற்றவேயே.

மு. த.

ஆன்மீகப் பரம்பரையின் இளஞானி

சமுத்துச் சிவானந்தன்

இந்தக்காலத்தைக் கவியுக் காலம் எனக் கணிப்பாக கலியுகமென்றால் கருத்துமயமும், ஞானமயமும் காசமயத் தால் நக்கப்படும் காலமென்று பொருள் கொள்ளலாமா? கொள்ளலாம். இந்தக் கசங்களில் கருத்துக்கள் ஞானங்கள் மட்டுமல்லாது கருத்தாளர்களும் ஞானிகளுமே கச்குப்பட்டு சிலவேளைகளில் தங்கள் உயிரையும் பறிகொடுக்கும் பரிதாபமும் நிகழ்ந்து விடுகிறது.

இதனை ஒரு விபத்தாகவோ அல்லது தேவையாகவோ கருதிச் சமாதானமடைய முடியாது. அஞ்ஞானத்தினதும் ஆணவத்தினதும் அடங்கா அட்டகாசங்களின் வெளிப்பாடு களே கருத்தாளர்களும், ஞானிகளும் அகாலமரணமடை வதற்கு காரணமாய் அமைகிறது. வரலாற்றுப் பின்னணியில் என்னினால் இந்த உண்மை புலனாகும்.

காலங்குசென்ற நண்பர் மு. தலையசிங்கம் அவர்கள் படிப்பாளராய் எழுத்தாளராய் படைப்பாளராய் வளர்ந்து; கருத்தாளராய் முற்றி ஞானியாக மாறியவர். அவருடைய ஞான நிலையின் தேடலும் தேட்டமும் முழுமையாகக் கிடைப்பதற்கு முன்பே எம்மை விட்டு மறைக்கப்பட்டுவிட்டார். அவருடைய மரணம் விதியின் பிழையால் வந்ததன்று. சதியின் விளைவே. அகந்தோய்ந்த ஆன்மீகப் பிடிப்பற்ற காளாஞ்சி வேட்டைக்காரர்களினதும் திருவிழாப் போராட்டக்காரர்களினதும் கும்பிடு கள்ளர்களினதும் திட்டமிட்டதாக்குதலால் வந்த விணையே. இதனுடைய திரு. மு. த. திரும்பவும் பிற்றிது ஒரு பரம்பரைக்கு வழிகாட்ட வரவேண்டுமென்று அவருடைய இறுதிச் சடங்கின்போது இறைவனை வேண்டினேன்.

திரு. மு. த. எங்கள் கிராமத்து ஆன்மீகப் பரம்பரையில் இடம்பெற்ற இளஞானி. தனது உள்ளத்தையும் உண்மைகளையும் உடமைகளையும் சமுதாயத்திற்கு அர்ப்பணித்த சந்நியாசி. விரைவில் முன்னுக்கு வருவதற்காகவும் முக்கிய மனிதனுக்குத் தன்னை உயாத்திக்கொள்ளுவதற்காகவும் சர்வமத சங்கத்தையும் சர்வோத்தய இயக்கத்தையும் உருவாக்கி மக்களைக் கவருகிறோன் என்ற முதலாளித்துவ பிற்போக்கு வக்கரிப்பாளரின் தவறான கணக்கால் காலனின் கைக்குள் அகப்பட்ட தீர்க்கதற்கிறது.

பதவிக்கும் படாடோபத்திற்கும் வசதியும் வாய்ப்பும் பின்னணிகளும் இருந்தும் அவற்றினையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது உதறித்தள்ளிவிட்டு கால்நடையாக—வகுப்புக்கல் வரங்களை இல்லாமல் செய்ய கல்கத்தாவரை சென்ற காந்தியாரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அவரைப்போலவே; பதவி வசதி வாய்ப்புகளையெல்லாம் பெரிதென மதித்து வாழும் சமூக அமைப்பில், அவற்றினையெல்லாம் தற்ந்து சேவையாளனாகவே வாழ்ந்து காந்தியத்தையும் மெய்ஞ்ஞானத்தையும் விஞ்ஞான வழியில் சிந்தித்து விரிவுபடுத்தி எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க இதயந்திறந்து பாடுபட்டவனை மக்களிடமிருந்து நிதியளிப்பு வேண்டாம், அவர்களின் பேர்நோன் விளிப்பே வேண்டுமென்று கேட்டவனை பறி கொடுத்துவிட்டோம். (இதனையெழுதும்போது என் கண்கள் கலங்குகின்றன) இந்தக்கையறு நிலைய விரித்தால் பெருகும். இனி வேண்டாம்.

நண்பர் மு. த. வும் நானும் “சிவகாமி நான் உனது சிதமபரனே” என்றுபோல் ஜக்கியமானவர்களால். கருத்து நிலைகளில் எங்களுக்கு சிறு சிறு அபிப்பிராய் பேதங்கள் தொடக்க காலத்தில் இருந்தன. அவற்றினை தனித்தும் மேடைகளிலும் நாகரிகமாக விமர்சனம் செய்து பரிமாறியிருக்கிறோம். அவற்றுள் சிவநெறி, சர்வமதநெறி பற்றியனவும்; மொழிமரபு இலக்கியமரபு பற்றியனவும் குறிப்பிடத்தக்கன. 1968-ம் ஆண்டு மொழிமரபு இலக்கியமரபு குறித்து அவருக்கு நான் எழுதிய கடிதம் ஒன்றிற்கு, அவர் எழுதிய பதில் பலருக்கும் பயன்படக்கூடியது. இதனை அப்படியே தருகிறேன்.

அனைப்பள்ள சிவா,

கடிதம் கிடைத்துப் பல நாட்களுக்குப்பின் இதை எழுத கிறேன். வெளியூர் போய் வந்ததால் தாமதமாகிவிட்டது. தங்களின் யோசனைகளுக்கு நன்றி. தங்களின் உதவியும் ஒத்துழைப்பும் அதிகமாகக் கிடைக்குமென்றும் எதிர்பார்க்கிறேன்.

என்னைப்பற்றி (அதாவது என்னைப்பற்றி என் கதைகாங்குலம் பெற்றுள்ள அபிப்பிராயம்) தாங்கள் சரியாக விளாக்கிக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அது தங்களின் குறைய

மல்ல. என்னைப்பற்றி விளக்க “புதுயுகம் பிறக்கிறது” மட்டும் போதாது. இருப்பினும் அதையும் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளும் இலக்கியச்சூழல் இன்னும் இங்கு வரவில்லை. என் கதைகள் இனிமேல்தான் கண்டுபிடிக்கப்படும். கனகாலம் நீடிக்கும் என்று பொன்னுத்துரையே மனமில்லாமல் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார், என்னேடு கதைக்கும்போது தான். ஆனால் பொன்னுத்துரைக்கே அவை பூரணமாக விளங்கியிருக்குமா என்பது ஜமிச்சம்தான். அவற்றின் ஆழம் பற்றிய கண்டுபிடிப்பும் ஆபாசமற்ற அர்த்தம் பற்றிய கண்டுபிடிப்பும் பின்பு வரலாம். இப்போது அவை கலையாக வெற்றிபெற வேண்டுமென்பதே என் எண்ணம். ஆனால் அதைப்பற்றிய ஆய்வையும் ஆபாசம் என்ற எண்ணம் தடுத்து விடுகிறது. அதனால் அந்த எண்ணத்தை உடைப்பதற்காகச் சில சொல்லவும் வேண்டியிருக்கிறது.

அன்றி-மரபு, அன்றி-உருவும் என்ற சொற்களைக் கவனித்த தாங்கள் கதைகள் கூறும் பொதுப்பார்வையைக் கவனிக்காதது வருத்தத்தைத் தருகிறது. வெறும் சொற்களையே பெரிதாக நினைப்பதுபோல் அவற்றின் ஆழமான அர்த்தத்தை பெரிதாக எல்லாரும் நினைப்பதில்லை. அதைத் தான் நானும் மரபாகவும் உருவப்பற்றாகவும் அவதானிக்கிறேன். இன்றைய மரபு வெறும் வெளிச்சடங்குவான். உயிரை விட்ட சடங்கு. (பிறத்தியான் என்ற கதையைப் பார்க்கவும்.) உயிரோடு இருப்பதையோ, உயிரையோ கவனிக்காது செத்தவற்றையே போற்றும் சாக்சடங்கு. அதுவே நமது அறியாமை மரபு. வெறி என்ற கதையில் வரும் பொதுப் புதினங்களைக் கவனியுங்கள்.—மனித உரிமையைப் பாராட்டுவதாக ஐ. நா. சபை கூறும் அதே நேரத்தில் மனித உயிர் அற்பமாகக் கருதப்பட்டு அழிக்கப்படுகிறது. அதுதான் இன்றைய உலக மரபாகவும் இருக்கிறது.

தனிப்பட்டவர்களின் நெஞ்சுக்குள் மட்டும் வாழ்வதாகக் கூறப்படும் பழைய உண்மைகளும் ஆழமான கருத்துக்களும் வெளியே வந்து செயல்பட்டு தனி மனிதனுக்கும் சமூகத்துக்கும் விமோசனத்தை அளிக்காத வரைக்கும் அவை இருந்தும் ஒன்றுதான் இல்லாமல் போயும் ஒன்றுதான். சைவமும் சரி ஆத்மீகமும் சரி அல்லது வேறு எந்த ஆழமான கருத்துக்களும் சரி சில சாமிமாரோடும், பண்டிதர்களோடும் அல்லது வாய்ப்பேச்சு வீரர்களோடும் நின்று விட்டால் அவை மரபாகாது. அவை செத்துப்போன கனவுகள்தான். சமூகத்துக்கு உதவ அவற்றால் முடியாமல் இருப்பதால் சமூகத்தில் அவற்றுக்கெதிரான தேக்கமும், அறியாமையும், ஆண்வழும், சடங்குகளும்தான் நிற்கும். அந்த வகையில் வாழும் மரபாக அவையேதான்—அந்த அறியாமையேதான்—தேக்கமேதான் நிற்கும். நான் எதிர்ப்பது அந்த மரபைத் தான். அந்தவகையான உருவப் பற்றைத்தான். நான் விரும்புவது உயிரை, அதற்கு வாழ வழிவகுக்கும் உருவத்தையும் புது மரபையும். அந்த வகையில்தான் நான் அன்றி-மரபு வாதி. அப்படி இருப்பதால்தான் நான் ஆத்மீகவாதியாக வும் இருக்கிறேன். இல்லை, நான் உண்மையான சந்திதையை மறக்க விரும்பாத ஆத்மீகவாதியாக இருப்பதால்தான் அந்த வகையான அன்றி-மரபு வாதியாகவும் இருக்கிறேன். விவேகானந்தர் போன்றேரையும் இப்போ சிறுகதை எழுதச் சொன்னால் அப்படித்தான் எழுதுவார்கள் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

“ உருவங்களும் சடங்குகளும் உருவங்களுக்கும் சடங்குகளுக்கும் அப்பால்பட்ட ஒன்றேடு இணைய உதவுவதற்குத் தானே.” அவையே முடிந்த முடிபாக மாறிவிடுவதற்கல்லவே? என் கதைத் தொகுதியின் பிற்குறிப்பில் அதையும் குறிப் பிட்டிருந்தேன். கவனித்தீர்களா? அன்றி-மரபு என்பதை அதைக் கொண்டுதானே விளங்கவேண்டும். உயிரை, அந்த இறைவனை, மறந்த அல்லது மறைக்கும் சடங்குகளும் மரபும் தேவையற்றவை. மறைக்காது காட்டும்போதுதான் அவையும் வாழவேண்டும் போற்றப்படவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவை புதுப்பிக்கப்படவேண்டும். அந்த வளையான மறைப்பு-மரபுக்குத்தான் நான் எதிர் சிவா, இப்போதாங்கள் என்னை விளங்கிக்கொள்வீர்கள் என்று நினைக்கி ரேன். நமது ஆழமான மரபின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாகப் படிந்துள்ள தூக்கிகள், அழுக்குகள், அறியாமை, ஆணவப்போக்கு, தூக்கம், தேக்கம் ஆகியவைதான் இன்றைய வாழும் மரபுகள். அவற்றை அழிக்கத்தான் வேண்டும். உண்மையையும், ஊற்றையும், அந்த இறைவனையும் காட்டி அதைச் சமூகத்தின் எல்லாத் துறைகளிலும் சதா சாயல் விரித்து வாழுச் செய்யும் போதுதான் மரபு வாழ்கிறது, போற்றப்படக் கூடியதாயிருக்கிறது.

சைவமும், மற்றச்சமயங்களும் இன்று அதை எந்த அளவுக்குச் செய்கின்றன? மாக்கிய வாதிகள் முயலுமளவுக்கு இந்தச் சமயவாதிகள் முயல்கிறார்களா? நாம் இனி அதைத்தான் செய்யவேண்டும் சிவா. அப்போதுதான் நம் இந்து தர்மத்தின் உண்மையான தோற்றம், அதன் உண்மையான வலு எல்லாம் தெரியவரும். சிவ, சிவா என்று முலையிலிருந்து தனிப்பட்ட விமோசனத்தை மட்டும் கவனிப்போமானால் சமூகம் உய்ய வேறு வழிகள்தான் தேவைப்படும். இப்போது சிவ சிவா என்று கூறும் மரபு செத்தமரபாகத் தான் இருக்கும்.

“புதுயுகம் பிறக்கிறது” என்ற கதைத்தொகுதி இக்கால நாகரிகத்தில் ஆத்மாவின் வீழ்ச்சியையும் அதன் வீழ்ச்சிக்கு எதிராக அது எடுக்கும் போராட்டங்களின் பல்வேறு வகைகளையும் கூறி இறுதியில் மீட்சியான ‘‘வெறி’’ யோடு முடிவடைகிறது. யாரும் கதைத்தொகுதியின் ஆழத்தை அப்படி இன்னும் பார்த்ததில்லை. எழுதினால் மட்டும் போதாது எழுத்தானாலுக்கு திறமை இருந்தால் மட்டும் போதாது. சிவா, அதே அளவு வளர்ச்சியடைந்த விமர்சகர்களும் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அத்தகைய விமர்சகர்கள் தமிழ் உலகில் இன்னும் இல்லை. ‘‘வீழ்ச்சி’’ ‘‘சபதம்’’ ஆகிய கதைகள் பழைய சங்க இலக்கிய மரபில் சிறுகதையை வைத்து இணைக்க முயலும் முயற்சி. சங்கப் பாடல்களுக்கு அலவாங்கும் மண்வெட்டியும் கொண்டு அர்த்தம் பிளக்கும் நம்மவர் இவற்றிற்குரிய இலகுவான அர்த்தத்தைக் காண முடியாதவர்களாக நிற்கின்றனர். வீழ்ச்சி ஆத்மாவின் வீழ்ச்சியேதான். சபதம்—அன்னை பராசக்தியின் ஞானச் சோறுண்டு ‘‘செக்சை’’ வெட்டும் சபதமும்தான். யாருக்கு நமது உண்மையான மரபு தெரிகிறது? எனக்கா? இந்த விமர்சகர்களுக்கா? நிற்க,

“ உள் ஒளி ” சமூகச்சீர்திருத்தங்களுக்குரிய ஒரு பிரசாரக் கருவியாகவும் அமையும். காலப்போக்கில் ஆத்மீ

கத்தை எங்கும் கொண்டுபோக அது ஒரு ஆயுதமாகும். ஆனால் சிந்தனையைக் கிளருவதற்கு மட்டுமே அது உதவும். அவற்றைச் செயலில் காட்டுவதற்கு வேறு சங்கங்கள் உருவாக்கப்படும். இருக்கும் பொது நோக்குச் சங்கங்கள் பூரண ஆதரவைப் பெறவேண்டும். கர்மயோகம் புதிய முறையில் மிக ஆழமாக எங்கும் புதுத்தப்படவேண்டும். அந்த முயற்சி கருக்கு தங்களின் உதவியும் ஒத்துழைப்பும் பூரணமாகக் கிடைக்குமென்று நம்புகிறோம். அன்னர் சிவராமலிங்கம் அவர்களின் ஆசியும் ஒத்துழைப்பும் உரிய காலத்தில் கோரப்படும். அவற்றை அவரும் தந்துதவுவார் என்று நம்புகிறோம். சிவா, சும்மா இருந்தால் போதாது, பெரும் பெரும் செயல்களுக்கு நடுவே நாம் சும்மாயிருக்கவேண்டும். எதுவும் நம் அடி ஆழத்தைக் குழப்பாது அமைதியாக நின்று நாம் பெரும் பெரும் மாற்றங்களையும் புரட்சியையும் கொண்டுவர உதவவேண்டும். ஆனால் அந்த மாற்றங்களும் புரட்சிகளும் நாம் அடியில் அனுபவிக்கும் அமைதி நிறைந்த பரவத் ஞானத்தின் மறுமலர்ச்சியாக இருக்கவேண்டும். அந்த மறுமலர்ச்சியே நமது மரபாக வேண்டும். அன்றி—மரபு அதை உருவாக்கும் போக்கைத்தான் குறிக்கிறது.

அன்புடன்
மு. தலையசிங்கம்.

ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் பலசொற்களும் பல பொருளைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லும் தமிழ் மொழியிலுண்டு. வேண்டாத நடைமுறைகளையும், வெற்றிச்சடங்குகளையும் வழக்கமாகக் கொண்டு—மரபாக மதிக்கும் மனப்போக்கிலைகள்டிக்கிறது மு. த விள் கடிதம்.

“புதுயுகம் பிறக்கிறது” என்னும் அவருடைய கதைத் தொகுதிக்கு ஆசிரியர் முன்னுரை இல்லை. மேற்கண்ட கடித்தை அதற்கு முன்னுரையாக — முன்னேட்டமாக வைத்துக்கொள்ளலாம். மு. த. உவப்பத்தலைக்கூடி உள்ளப்பிரிந்த சிந்தனையாளர். ஆன்மீக ஞானிகள் விரும்பும் கடைந்தெடுத்த சமய வாழ்வாளர். உள்ளொன்று வைத் துப் புறமொன்று போதவர். நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் மாற்றுக்குறையாத தங்கமாய்ப்பிரகாசிப்பவர். அவருடைய ஆன்மா இப்போதைக்கு சாந்தி நிலையிலிருந்து மீண்டும் தேவைக்காகத் தேவனுல் இங்கு அனுப்பப்படவேண்டியது.

பூரணி வாசகர்களே !

உங்கள் உணவில் பூரண திருப்தியற

வீஜயம் செய்யுங்கள்

ஸ்ரீ அம்பாள் ஹோட்டல்

487, மருதானை
கொழும்பு-10.

சிரிப்பினாடே சிந்தனையைத் தூண்டும் ஏடு

சிரித் திரன்

வாங்கிப் படியுங்கள்

தலையசிங்கத்துடன்

எனது அனுபவங்கள்

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

நண்பர் மு. தலையசிங்கத்தை நான் நேரடியாக நான்கு தடவைகள் மாத்திரமே சுதந்தித்துள்ளேன். 1958ஆம் ஆண்டிலே பேராதனை பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஒரு நண்பரைச் சந்திக்கச் சென்றபொழுது மு. த. எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டார். அந்தக் காலத்தில் அவருடைய சிறு கதைகள் “சுதந்திரன்” பத்திரிகையில் வந்துகொண்டிருந்தன. அதே பத்திரிகையில் உள்ள “வளர்மதி” என்ற பக்கத்தில் அவருடைய தம்பியான மு. பொன்னம்பலத்தின் கட்டுரை கதைகளும், எனது கட்டுரைகளும் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. ஆயினும் தலையசிங்கத்தின் கதைகளை ஏனான்மாக மதிப்பிடும் மனோபாவம் (எனது கதைகளே படுமோசமாக இருந்தும்கூட) எனக்கு அப்பொழுது இருந்து வந்ததனால் அவருடைய அறிமுகம் கிடைத்ததும், என்னை அறியாமலே எனது முகத்தோற்றத்தில் மாற்றம் தெரிந்திருக்கவேண்டும். தலையசிங்கமும் எனைன் கேவியாகவே நோக்கினார். அத்துடன் அந்தச் சந்திப்பு முடிவடைந்தது.

திரு. தலையசிங்கம் தினகரனில் விமர்சக விக்கிரகங்கள் என்ற கட்டுரைத் தொடரை 1963இஆம் ஆண்டு நொவம்பர் மாதத்தில் எழுதியபொழுது என்னிப்பற்றி இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருந்தார். “சிவகுமாரன் என்பவரை யாவருக்கும் தெரியுமென்று சொல்லமுடியாது. சிவகுமாரனின் தற்போதைய நிலையை வைத்துப்பார்த்தால் இடைவெளியை நிரப்புவோர்களின் பட்டியலில், அவர் இடம்பெற முடியாது. ஆனால், ஒருகாலத்தில் அவர் அப்படியொரு மருட்சியில் தொன் இருந்தார். சிவகுமாரனை அப்படியொரு வாரித்தையில் வர்ணிப்பதற்குத் தடையில்லை என்றால், விமர்சக வட்டாரத்தில் அத்திவாரமில்லாது திடீரென்று எழுந்த ஒரு “அப்ஸ்ராட்” என்றுதான் சொல்லவேண்டும். கரையோரப் பேரவழிகளிடம் உள்ள மேற்கத்திய இலக்கிய விவகாரங்கள் பற்றிய அறிவுச் சூன்யம் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய விமரிசனத்துறையில் மெதுவாக உழுக்கவைத்த காரணத்தால், சில காலங்களுக்கு முன் நான்புறங்களும் தேக்கமரங்களை நடிக்க முடிந்த ஒரு கட்டம் ஏற்பட்டிருந்தது. அப்போது முளைத்தவர்களில் ஒருவர்தான் சிவகுமாரனும்.

“இயற்கையான இலக்கியத் திறமை சேராத வெறும் மேற்கத்தைய விஷயங்களைப் பற்றிய அறிவுமட்டும் எவ்வரையும் தரமான விமர்சகர் ஆக்கிலிட முடியாது.

இலக்கிய விஷயங்கள் வெறும் பள்ளிப் படிப்பில் மட்டும் வருவன் அல்ல. ஆனால், சிவகுமாரனுக்கு அது விளங்கில்லை. ‘‘டெரிக் காதலி’’யையும், ‘‘மல்காந்தியை’’யும் தவிர வேறு எழுதமாட்டாதவர். ‘‘போர்மலிஸ்ம்’’,

‘‘எஸ்கேப்பிஸ்ம்’’, ‘‘சோஷ்விஸ்ட் நியலிஸ்ம்’’ என்று ‘‘ஸ்கூல் மாஸ்டர்’’ வேலையில் ஈடுபட்டார். கரையில் நின்று ஆழக் கடலில் நீந்துவதாக நினைத்துக்கொண்டு ‘பட்டர்பிளீ ஸ்ரோக்’ பறி ஸ்ரேவல்ஸ்ரோக் என்று செய்து காட்டும் தலையின் செலவில் வயிறு கூதிய ஒரு மயக்கநிலை. கடைசியில் மயக்கம் விடுபட்டபோது வயிறுடைந்த பேத்தைபோல் கரையில் கிடந்து தரையில் உருளும் நிலையைத்தான் காண முடிந்தது. இனி மொத்தத்தில் நம் இலக்கியப் போக்கின் எதிர்காலத்தை வைத்துப்பார்த்தால் முடிவு நல்லதுதான். ஆழக்கடலுக்குப் போக நினைத்தவர்களின் வழிசையில் சிவகுமாரனை அடுத்து வருபவர்களுக்கு, முந்தியவர்களின் குழந்தைப் பின்னைத் தனம் கிடையாது’’ என்று எழுதியிருந்தார்.

தலையசிங்கம் பின்னர் எனக்கு எழுதிய கடிதங்களில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருந்தார் ‘‘ஓரளவுக்குத் தங்களை, விமர்சக விக்ரகங்களில் எழுதும்பொழுது நான் பிறிஜூடிஸ்ற் ராகவே எழுதினேன் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். அது வெளிவந்தபோது அது முழுக் கட்டுரையையுமே பழுதாக்கி விட்டது என்று நான் வருத்தமடையவே செய்தேன். அந்தக் குறையை வேறு ஒரு கட்டுரையில் எப்போதாவது வாய்ப்புக் கிடைத்தால் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும் என்று அந்தக் கணமே தீர்மானம் செய்துகொண்டேன். ஆனால், காய்ச்சலால் அவ்வாறு எழுதவில்லை. அது வெளிவந்த காலத்திற்கும் எழுதப்பட்ட காலத்திற்கும் இடையே சுமாராண் இடைவெளி ஒன்று இருந்தது என்பதை விளங்கிக் கொண்டால் ஓரளவுக்கு எந்திலையை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

திரு. தலையசிங்கத்தை 1963ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் மட்டக்களப்பு எழுத்தாளா மகாநாட்டிடல் இரண்டாவது தடவையாகச் சத்தித்தென். அங்குதான் ஒருவரோடொருவர் மனம்விட்டு உரையாடும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. தலையசிங்கமும் நானும் ஏற்ககுறைய ஒத்தவயதினராக இருந்தபோதிலும் அவர் என்னைவிட அறிவிலும் அனுபவத்திலும் முதிர்ச்சி பெற்றிருந்தாரென்பதை அவருடன் உரையாடிய சில நிமிஷங்களின்போதே என்னால் உணரமுடிந்தது. அவர்மீது நான்கொண்டிருந்த சில தப்பபிப்பிராயங்களைக் களையும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நாங்கள் சீரியஸாக உரையாடவில்லை. தயாந்தகுணவர்தனவின் நரிபான நாடகம் பற்றி மாத்திரம் கொஞ்சம் விமர்சித்தோம்.

ஆனால் பொதுவாக பெண்களைப்பற்றி, ‘‘செக்சைப் பற்றி எம். எ. ரஹ்மானின் ‘‘பூ’’ என்ற சிறுகதை பற்றி அலம்பிடுவே.

27-8-63 வீரகேசரியில் தலையசிங்கம் மட்டக்களப்பு தமிழ் விழாபற்றிய தமது அனுபவங்களை இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்; “அப்படிப் பெருமளவில் என் சக எழுத் தாளர்களுடன் நான் கலந்துகொண்டது அதுவே முதற் தடவை. அதுவரை ஈழத்தில் நம் எழுத்தாளர்கள் நடத்திய எந்தவொரு விழாவுக்கோ, கூட்டத்திற்கோ நான் போன தில்லை. எனவே முதல்முறையாக கலாநிதி சதாசிவம் தொட்டு, கணக்கெந்திநாதன், பொன்னுத்துரை, மகா கவி ஊடாக சிவகுமாரன்வரை இருந்த ஓர் கூட்டத் தில் ஏற்பட்ட கலப்பு புதிய அனுபவங்களை என்னிடம் விரியவைத்ததில் வியப்பொன்றுமில்லை. எடுத்த எடுப்பிலேயே அவதானிக்க முடிந்த முதற்பண்பு, ஒவ்வொருவரிடமுழுள்ள மனச் சிக்கல்தான்”

அதன் பின்னர் செய்தி பத்திரிகையில் ‘‘ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி: என்ற தொடரைத் தலையசிங்கம் எழுதிய பொழுது இவ்வாறு எழுதினார்:

“1956க்குப் பின், நம் இலக்கியச் சூழலில் புதிய வேகமும் அக்கறையும் பிறந்தன. நம் பழைய இலக்கியங்களைப் பற்றிய அறிவோடு வெளியே பார்க்கும் ஓர் ஒப்பிலக்கியப் பார்வையும் அழுத்தப்பட்டது. ஆனால், அத்தகைய பார்வையை தேடுபவர்களாக அறிகுறி காட்டப்படுபவர்கள் மிகச் சிலரே வந்திருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு உதாரணமாக சொல்லவேண்டுமானால் முருகையன், ஏ. ஜே. கனகராடன், தருமு சிவராமு, மு. தலையசிங்கம் போன்றவர்களைச் சொல்லலாம். கைலாசபதி போன்றேர் வெளிப் பார்வையின் தேவையைக் காட்டினார்கள்தான். ஆனால், அதற்கு அவர்கள் முழு உதாரணமாக நிற்கவில்லை. உலக இலக்கியங்களைப் பற்றி மட்டுமல்ல பொதுவாக இன்று ஓர் சராசரி உலக எழுத்தாளன் அக்கறை காட்டும் அத்தனை பல்வேறு துறைகளிலும் மேலெழுந்தவாரியாகவாவது ஈடுபடுமளவுக்கு, அவர்கள் தங்களைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அது வருவதற்கு முன்னரே தங்களை முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற ஒன்றுக்குள் சிறைப்படுத்திக்கொண்டனர். அந்தப் பரந்த விரிந்த ஆழமானபார்வை தருமு சிவராமு. தலையசிங்கம், சிவகுமாரன் போன்றவர்களிடம்தான் ஆரம்பித்தற்குறிய அறிகுறியைக் காட்டுகிறது.

சுருங்கச் சொல்லின் சுய உணர்வுடன், சர்வதேசத்ரத்தைத் தொடுவதற்கும், அதற்கேற்ற ஒரு பார்வையைப் பெறுவதற்குமுறிய முயற்சிக்கு இவர்கள்தான் உதாரணமாக நிற்கிறார்கள் என்று சொல்லவேண்டும். சிவகுமாரனைப் பற்றி இங்கே ஒன்று கு றிப்பிடவேண்டும். என் “விமர்சக விக்கிரகங்கள் வந்தபோது இருந்த சிவகுமாரனுக்கும், இப்போதுள்ள சிவகுமாரனுக்கும் இடையே பெரிய வித்தியாசம் இருக்கிறது. இவரைப்பற்றி “விழாவின்

வெட்டுமுகத்” தில் நாள் குறிப்பிட்டவை ஏனே வீரகேசரியில் அமுககப்பட்டுவிட்டன. பெனடிக்ர் பாலன், செம்பியன் செல்வன் போன்றவர்களின் பரம்பரையில் இப்போமிக ஆழமான பர்வையுள்ளவர் இவர் ஒருவரேதான். சிருஷ்டி இலக்கியத்தில் அவ்வளவு ஈடுபடுவதாகத் தெரியாவிட்டாலும் பழைய சிருஷ்டி எழுத்தாளர்களைவிட இவரிடம் கூடுதலான பார்வை ஆழம் இருக்கிறது. இவரிடம் இல்லாதவற்றுள் துணிச்சலும் தன்னம்பிக்கையும் மிக முக்கியமானதை. இருந்தாலும் கடைசி விமரிசனத்துறையிலாவது இவர் எதிர்காலத்தில் நம் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவுவாரென்பதே எனது எண்ணம்” இது 18-12-64 ‘செய்தி’யில் வெளிவந்தது.

செய்தி பத்திரிகையில் நான் எழுதிவந்து “சருகுகள்,” என்ற பத்தி பற்றி 11-7-65 இதழில் அப்பத்தி, மேலோட்டமான குறிப்புகளைக் கொண்டிருந்தாலும் சுவையாக இருக்கிறது எனப் பாராட்டியிருந்தார்.

தலையசிங்கமும் நானும் ஓஆவது தடவையாக 1972ம் ஆண்டு முற்பகுதியில் யாழ்ப்பாண நகரமண்டபத்தில் சந்தித்தோம். ஒருசில நிமிசுங்களே உரையாடினாலும், இலக்கிய விஷயங்கள் பற்றி சாட்டுக்குக்கூட பேசமுடிய வில்லை. கடைசியாக “பூரணி” அறிமுக விழாவின்போது அவரை சந்தித்தேன். அப்பொழுதும்கூட விரிவாக உரையாட முடியவில்லை. அதற்குள் நன்பன் போய்விட்டான்,

மு. தலையசிங்கமும் நானும் நேரில் சந்தித்து உரையாடியது, நான்கு தடவைகள்தான் என்றாலும், கடித மூலம் நெருங்கிய தொடர்புகூண்டிருந்தோம். முற்போக்கு என்னங்களை விளங்கிக்கொள்ளாத அபக்குவநிலை, அறியாத்தனமாக முற்போக்குக் கருத்துக்களை எதிர்க்கும் ஓர் விமர்சகங்கை, நான் பல ஆண்டுகளாக எழுதிவந்தேன். அதாவது சுயமாகச் சிந்தித்து ஆராயும் பக்குவமில்லாது, “ரேக்கிங் போர் கிரான்டாக்” பழைய “நியாக்ஷனரி” பாணியில் ஸ்கூல் மாஸ்டர் இன்ஸிங்ற்ருடன் எழுதிவந்தேன்.

இந்த எனது பலவீனத்தைச் சுட்டிக்காட்டியவர்களில் கலாநிதி கைலாசபதியும் மு. தலையசிங்கமும் முக்கியமானவர்கள். தலையசிங்கம் நேரடியாகவே என்னைத்தாக்கியதன்மூலம் என்னைச் சிந்திக்கவைத்தார். கலாநிதி கைலாசபதி ஆக்கபூர்வமான முறையில் விமர்சனத்தில் ஈடுபடதாண்டுதல் அளித்ததன் மூலம் என்னைத் தீவிரமாக செயற்படவைத்தார். 1959ஆம் ஆண்டு ஐங்கள் மாதம் 18ஆம் திகதி வெளியாகிய தினகரனில் எனது முதலாவது விமர்சனக் கட்டுரை இடம் பெற்றது. நாவலாசிரியர் வரிசையில் வரதராசஞாரின் இடம் என்ற தலைப்பில் எழுதும்படி என்னைத் தூண்டியவர் அந்தப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்த கலாநிதி கைலாசபதியே.

நிற்க, தலையசிங்கம் அவர்கள் எனக்கு எழுதிய சடிதங் சளிலிருந்து சிறுபகுதிகளை இங்கே தருகிறேன்.

“இலங்கையில் விமர்சகனுக்கும் “இன்றெலிஜன்ற்” வாச சனுக்கும் இடையில் வித்தியாசமில்லை. விமர்சகர்கள் என்றால் புரோபெஸனல் ரீடேர்ஸ் என்றுதானே அர்த்தம், மற்றவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் தேவை இங்கு அதிகமாக இருக்கிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் விபரிசனம் செய்ய எனக்கு எந்த நோக்கமுமில்லை. நான் அபிப்பிராயங்களை எழுதுவதாகவேதான் எழுதுகிறேன். இனிமேல் கட்டுரைகள் எழுதிக்கொண்டிருக்க எனக்கு எண்ணமும் அவ்வளவு இல்லை. எழுதினால் அவை கட்டுப்பாடற்ற என்ற சொந்த எண்ணங்களின் வெளிக்காட்டலாகவேதான் இருக்கும். கட்டுப்பாடு பொறுப்புணர்ச்சி என்ற பெயர்களில் இலங்கையில் விமர்சனம் வெறும் நிழல் போராட்டங்களாகவே இருக்கிறது. சொல்லவேண்டியவற்றை நேரடியாகச் சொல்வதுமில்லை. குறிப்பிடவேண்டியவர்களை நேரடியாகக் குறிப்பிடுவதுமில்லை. நான் ‘எலென்சலி’ ஒரு எழுத்தாளருக்கவே இருக்க விரும்புகிறேன். (என்கதைகள் வெளிவந்தபின் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். இரண்டுவருடங்களுக்கு மேலாக நான் பத்திரிகை எதற்கும் கடை அனுப்புவதில்லை என்ற நினைப்பில் வெளியிடுவதற்கே என்று எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றேன். அவை வெளிவர்ட்டும்) என்கட்டுரைகள் எழுத்தாளருக்கவே இருக்க விரும்பும் ஒருவனின் அபிப்பிராயங்கள். இரண்டு கூட்டாசநிற்கும் நம்மவர்களிடையே எதற்கும் புகாமல் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு வெறு ஒருவன் வேறாக நிற்கிறுன் என்பதைக் காட்டும் குரலேதான் அவை. வேண்டுமென்றால் என்விளம்பரங்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். என் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஓர் ஆரப்ப மூலி வகுக்கும் முயற்சியே தான்”

“கைசெர்தாந்தம் கைக்குப் பிடித்துக்கொள்வதில்லை சங்சரின் வேதாந்தமும் அவர் காட்டிய கிடையும் உபநிஷதங்களும் எனக்குப் பிடித்தவை. தங்கள் தங்களுடையதே வேதாந்தத் தெளிவு என்று புனிகுவதும், மந்திரமதங்களை கண்டிப்பதுபோல் திட்டுவதும் எனக்குப் பிடித்துக்கொள்வதில்லை. அது வேதாந்தத்தின் தெளிவாக இராமல் திரிபாய் இருப்பதாகவே என் கருத்து. சித்தாந்தத்தில் ஒருவித இருப்பத் தன்மை உண்டு. அது உண்மையான அத்துவிதமல்ல. எது எப்படியோ, வேதாந்தம் என்னைத் திருப்திப்பட்டுத்துகிறது. அது வாழ்க்கையில் டிடிப்பை ஏற்படுத்தும் ஒரு தத்துவம். வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே என்ற கொள்கையுடையது. எனது நூல்களில் இந்தத் தத்துவம் இழையேடு இருப்பதைக் காணலாம். கருத்துச் சூன்யத்தைப் பூசி பெழுக வார்த்தைப் பந்தல் போடும் எழுத்தாளர்களை எனக்குப் பிடிக்காது. யதார்த்தமும் அதிலே பொட்டிய முடையையுமே நான் வீருப்புகிறேன். வெறும்னே சித்திரிக்க எனக்கு வருப்பமில்லை. பொருள்கள் காணபதுபோல் நிசமானவையால்ல. அவற்றிற்கு உள்

அர்த்தமும் உண்டு. ஒவ்வொரு நிசழ்ச்சிக்கும் ஆழ்ந்த அர்த்தம் உண்டு.

“திட்டவட்டமான சருத்துச்சு எம்மை அர்ட்டனைம் செய்யாமல் வாழ்நாள் நெடுகிலும் ஆழமற்ற பூஷ்வாவாக இருக்கக் கூடாது. அவ்விதம் இருந்தால் வெகுசல்தொடர்புச் சாதனங்களுக்குப் பல்யாகவேண்டி இருக்கும். தமிழர்களைப் போறத்தப்பட்டில் பின்தங்கிய நிலையிலிருந்து அவர்களை முன்னேற்ற, அடிசால், சமய, இலக்கிய பற்றும் சகல துறைகளிலும் கலாசாரப் புரட்சி ஏற்படவேண்டும். இட்புதிய தத்துவமே பூண சர்வோதயமாகும்; பழைய பொருள் முதல்வாத நம்பிக்கைகளையும் பொதிகந்திலைடந்த நப பிச்சைக்கையும் இணைப்பதன் மூலம் பாரினும் வளர்ச்சியின் அடுத்த உட்டத்திற்கு நாம் சென்னாம். இதனை நன்கு பயிற்றப்பட்ட தொழில் முறையிலான புரட்சியாளர்களே மேற்கொள்ளலாம். இவர்கள் போசத்திலும் முழு ஃளர்ச்சி பேர் நிருத்தல் வேண்டும்.”

“இரத்தினபுரியை விட்டு வேளியேறியபின் அதிக புத்தகங்களை நான் வாசிக்காவிட்டாலும் ஞானம்பெற்ற ஒரு குருவின் கடாட்சத்தினால் தியானம், தீவிர சிந்தனை ஆகியவற்றை மேற்கொண்டேன். எழுத்தாளராகவும் யோகிளாகவும் உள்ள புரட்சிவாதி ஓர் முழு ஒன்று ஏற்கனவே இயங்கிவருகிறது. புதிய உலகளாவிய இயக்கத்திற்கு இது வித்து. இந்த இயக்கம் தீவிரமடையப்போகிறது”.

விஞ்ஞான அபிவிருத்தியுடன் பர்னும் ஃளர்ச்சி பற்றி மனிதன் அறிந்துகொண்டான் என்று சேர் ஜாலியன் ஹக்ஸல்லி கூறினார். இலங்கையில் எழுத்தாளர்கள் உட்பட சகலரும் வாழ்க்கையில் ஓர் செய்தியைத் தெரிவிக்கவும் ஓர் நோக்கத்தை நிறைவேற்றவும் உறுதிபூண்டால் பெரிய ஏட்டங்களைச் சாதிக்க முடியும். ரேறும் இலக்கியம் மாத்திரம் போதுமானதாக இல்லை. மனித குழுமம் முழுவதும் இப்பொழுது ஒரு கட்டத்தை அடைந்துள்ளது. குறிப்பிட்ட ஒரு உண்மையிலிருந்தே யாவும் பரிணமிக்கின்றன என்பதை நாமறிந்துகொண்டோம். பொருள்முதல் அடிப்படையிலான பொது உடையைப் போக்கை விட விஞ்ஞான ரீதியிமைந்த இயக்கம் இட்பொழுது அத்தியாசியமாகத் தேவைப்படுகிறது. மேற்கு நாட்டு எழுத்தாளர்களை விட கீழூத்தேய தத்துவங்களின் மேதாவிளாசம் சிற்புடையது. என்று தலையசிங்கம் தபது சடிதங்கள், அறிப்பிட்டிருந்தார்.

தலையசிங்கத்தின் ‘போர்ட்பெற’ என்ற நூல்பற்றில் எனது வெளியேற்றத் 24-1-71 ஆங்கில வானேஸீஸ் லும் பேப்ரவரி 71 பல்லியையிலும் 25-1-72 டெயியினியூஸ் லும் ஏற்கனவே தெரிவித்தேன். தலையசிங்கத்தின் பிற்வாலத்

தரிசன நோக்கத்திற்கு முன்னேடியாக நின்றது அவர் எழுதிய சிறுதைகள். “புதுயும் பிறக்கிறது” என்ற கூடாகுப்பில் அவர் எழுதிய ‘‘கோயில்கள்’’ என்ற கைத யிலுடா அவர் தன்னியே விமர்சிப்பதைக் காணலாம். பஸ்கலீக்கழக வாழ்வின்போது ‘‘ஜோக்கராக’’ பழகிய நீல யீங்கம், ‘‘பகிடி விளையாட்டு சந்தோஷம் வாழ்க்கை எல்லாம் எப்போதும் செல்லுபடியாகாதவை. நிரந்தர ஒரு மூறவை. தற்காலிகமானவை. சாவோடு சாம்பராகி விருப்பவை என்றுதான் அர்த்தம்? அப்படியென்றால் எதற் காக இந்த வாழ்க்கை? (பக்கம்-86) சாகாத ஒன்று இருக்கிறது? புகழ் தரும் இலட்சியம்? (பக்கம்-90-91) உடம்பு (கோயில்கள்) போன்பின்பும் வாழ்வதற்கு நெஞ்சில் ஐந்து நாவல்கள் இலட்சியமாக நிற்கின்றன. அந்த இலட்சியத் தின் மூலம்தான் நான் கடவுளோடு கலப்பேன். கடவுளாகுவேன். இனிச் செய்யவேண்டியது ஒவ்வொரு கணமும் செய்யவேண்டியதைச் செய்வதுதான். தூரத்தில் கேட்கும் இந்த ஒரை (மரணச் செய்தி) கிட்டவருமான் செய்யவேண்டும். (பக்கம் 92-93) மரணம் வாழ்வைச் சாடிப்ப தில்லை. மாருக அது வாழ்வை வாழ்வாகக் காட்டுகிறது. வாழ்வுக்கு முக்கியத்துவம்] கொடுக்கிறது. அதன் ஒவ்வொரு கணத்தின் வேகத்தையும் காட்டுகிறது. (பக்கம் 93)“

“பூஷ்வா” நாகரிகத்தையும் பூச்சு வாழ்க்கையையும் அவர் கண்டித்தார். யாழ்ப்பாண மேற்பூச்சுக் கலாசாரம் தப்பும் மனப்பான்மையை உண்டுபண்ணுவதாக அவர் டி பிப்பிராய்ப்பட்டார். “தேசியம் தேசிய ஒற்றுமை என்று பேசுபவரெல்லாம் பிரச்சனையை கடத்தித் தள்ளிப்பே பாட்டு தப்பப்பார்க்கும் அதே மனப்பான்மை உடையவர்கள்தான்” இரத்தம்-81ம் பக்கம்) என்று தள்ளிப்பக் கழசயித் திருத்திக்கிறார். “எது யாழ்ப்பாண கலாசாரமென்று சொல்லப் படுகிறதோ. ஏதைத் தன் சொந்தக் கலாசாரமாக வைத் தீருக்கும் அந்த மத்தியதர வகுப்புக்கே உரிய பாணியில் எப்படி சோழ வளர்க்கப்பட்டானே அப்படித்தான் கமல மூர் ராளிக்கப்பட்டாள். சோழவுக்கு இன்னும் அந்தக் கலாசாரத்தின் தரத்தில் சந்தேகம் ஏற்படவில்லை. சந்தேகம் ஏற்படும் என்ற நினைவே அவனுக்கில்லை” (பக்கம்-72-73) வாழ்க்கையைப் பேரடியாக நோக்கவேண்டும் என்றே தளையசிங்கம் வலியுறுத்தினார்.

அதேநேரத்தில் புதிய கருத்துகளை ஏற்ற மறுத்து நிற்கும் போலிச்சம்பிரதாயாம் என்ற கோட்டையைத் தகர்க்க நிதானமான வழி களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்றும் (கோட்டை) அவர் விநோட்டினார். “கோட்டை” என்ற கைத கப்பா பாணியிலையைந்த “சிம்போலிக்” என்றை என்றும் கூறலாம். தலைப்புகூட கப்காவின் ‘காலில்’ என்ற கைதையை நிதி இட்டுகிறது; அதேவேளையில் டி. எச். வோரன்ஸ் பாணியிலையைந்த அழகிய “செக்ஸ்” கைதை எனவும் கூறலாம். இந்தக் கை நயின் முதல் வது பந்தியை வாசித்துப் பாருங்கள். இப்பு எழுதிப் கைதையிலே எனக்கு மிகவும் பிடித்தது இந்தக் கைதையே. காரணம் முன் சென்ன ‘‘செக்ஸ்’’ அல்ல; சமுகத்தின் கட்டுப்பாடு கருக்கு எவ்வளவு தூரம் நீதி அடிமையாக இருக்கிறது? நவ்வளவு தூரம் அவற்றை எதிர்க்க உனக்குத் துணிவிருக்கிறது? (பக்கம்-55) என்ற நேள்வியை ஆசிரியர் இந்தக்

கைதையில் எழுப்புவதே எனக்குப் பிடித்ததற்கான காரணம் “காமத்தைக் காமத்திற்காக அனுபவிப்பதற்கு முன், ஒருத்தனுக்கு தனித் தன்மையும் விடுதலையும் தேவை. காமம் மட்டுமல்ல எல்லாம் அப்படித்தான். கடவுளாக் கடவுளாக அனுபவிப்பதும்கூட ஒருவனுக்கு அப்படியொரு விடுதலைக்குப் பின்னர்தான் முடியும்.” (பக்கம்-55)

“கதவடைப்பட்ட கோட்டையை அடையும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள கோட்டையைத் தகர்க்கவேண்டும். (பக்கம்-68)

இலங்கை வானைவியில் ஆங்கில சேவையில் ஒவிபரப் பய்ப்படும் “ஆர்ட்ஸ் மக்ஸீஸ்” என்ற நிகழ்ச்சிபில் 15-7-66ல் இந்தத் தொகுப்புப் பற்றி நான் விமர்சித்திருந்தேன். இதனைக் கேட்டுவிட்டுக் கடிதமெழுதிய தளையசிங்கம், “என்னைப் புரிந்துகொள்ள நீர் முற்பட்டிருக்கிறீர். பல கைதைகளைச் சரியாகவே நீர் புரிந்துகொண்டார் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். அந்த விமரிசனத்தையும் உண்டாக்கிய புதிய தொரு அறிமுகக் கட்டுரையை 30-5-73 “சிலோன் டெயிலி நியூஸ் இதழில் எழுதியுள்ளேன்.

தளையசிங்கம் எனக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில், “புது யுகம் பிறக்கிறது” தொகுப்பிலுள்ள தமது கைதைகள் பற்றிய விமர்சனத்தைத் தாமே எழுதியிருந்தார். அவருடைய விமர்சனத்தின் முக்கிய பகுதிகளை இங்கு தொகுத்துத் தருகிறேன்.

“தொழுகை என்ற கைதையில் திவ்ய சிருஷ்டிக்கு உடலுறவு ஒரு சின்னமாகக் காட்டப்படுகிறது. கோயிலில் புது ஷன் பாடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அதாவது நிற்குண பிரம் மம். மணவியேடு ஒருவன் சேர்கிறேன். அதாவது சங்க யோடு சேரும் அதே பிரமபத்தின் சிருஷ்டித் தோற்றம்-சற்குண ஈஸ்வர தோற்றம். “உண்ணிலாசை, அவரில் உயிர்” - ஆசைதானே சிருஷ்டிக்குக் காரணம். சக்தியோடு இணைந்த அந்த நாரீஸ்வர தோற்றத்திற்கு நான் புதிய தொரு உருவும் கொடுக்கிறேன். படிமங்களும் அப்படியே வருகின்றன. அவன் விங்கமாகவும் அவன் அம்மலைகவும் காட்டப்படவில்லையா? திருக்கோவையாறை மட்டும் வேதாந்த ரீதியில் விளங்கிக்கொள்ள முயறும்போது தொழுகையையும் ஏன் விளங்கி கொள்ள முடியாது? திரும்வெம்பா பாடல்களின் அடிகளை வேண்டுமென்றே நான் பாலித்துள்ளேன் அவற்றும் மாணிக்கவாசகர் நினைவிற்கு வரமாட்டாரா? அதனால் திருக்கோவையாரும் நினைவுக்கு வரமாட்டாதா?

“சபதம்” என்ற கைதையில் காமத்தில் அளவுக்கு மீறி சடுப்பட்டால் அது வாழ்க்கையின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றத் தடையாக அமையுமென்ற கருத்தை ஆசிரியர் கொண்டிருந்தார். அவருடைய விழுச்சி என்ற கைதையில் செக்ஸ் பற்றிய அவரது கருத்து விளக்கப்படுகிறது. அத்துடன் அவருடைய தொகுப்பின் அடிப்படைத் தன்மையை அறிமுகப்படுத்துவதாகவும் இருக்கிறது. வானைவில் விமர்சனத்திலே வீழுச்சி என்ற அவருடைய கைதையைப்பற்றி, எனது கணிப்பு சரியானதே என்று எழுதிய தளையசிங்கம்

“அந்தக்கதை ஆய்வறிவான் ஒருவன் மட்டரகமான நிலைக்கு வீழ்ச்சி அடைவதை சித்தரிப்பதேர்டு அற்பவிஷ யங்கள் காரணமாக ஆத்மாவின் வீழ்ச்சியை சித்தரிக்கிறது” என்றும் விளக்கினார். தலையசிங்கம் தமது கடிதங்களில் கதைகள் பற்றி மேலும் குறிப்பிட்டிருப்பதாவது, “நவீன இயந்திரகதி வாழ்க்கை முறையிலூ ஆதியானந்தம் பாதிக்கப்படுகிறது. இந்த இயந்திரகதி வாழ்க்கை மரணம் அன்றி வேறில்லை. வாடனைவியும், வாடனைவியில் ஒலிபரப்பப் படும் செய்திகளும் அந்த அர்த்தத்தையே காட்டுகின்றன. அந்த ‘மெக்கணைஸ்ட்’ நிலையில் பாலுணர்ச்சி பழையபரவ சத்திற்கு ஈடான திணோப்பைக் கொடுக்காவிட்டாலும், ஓரளவாவது திணோப்பைக் கொடுக்கக்கூடியது. பழையதை ஞாபகப்படுத்தக்கூடியது. ஆனால், வீழ்ச்சி அடைந்த அதே ஆத்மா, என்ன காரணங்களால் இன்று வீழ்ச்சியடைந்த தோ அதேகாரணங்களுக்கு ஏற்ற வகையிலேயே, இறுதி யில் பாலையும் அனுவிக்க முடிகிறது. இயந்திரப் பாங்கில் அமைந்த செயற்கையான முறையில். பெண் நடந்து போகவில்லை. அவள் இடையும் தெரியவில்லை. அவள் நடந்துபோனதாகவும் இடைதெரிந்ததாகவும் சினிமா— இயந்திர-முறையில் அனுபவிக்கப்படுகிறது. இறுதியில் உடலுறவும் இல்லை. சிக்ரெட் மாற்றுப்பொருள் (விட ஜினியா) விளம்பரத்தின் செல்வாக்கால் தூண்டப்பட்டு. இந்த யுகத்தில் பேயும் சாத்தானும் இயந்திரங்களே. கார், “போல் ஒவ் மான்” பற்றிய கிறிஸ்தவக் கதை பாலுணர்ச்சியைச் சாட்டாக வைத்துக் கூறும் அதே கதையை இன்றைய நிலைக்கு ஏற்றவாறு எழுதியுள்ளேன். “ஸ்ரைலும்” சாதாரண நிகழ்சிபற்றியே விவரணம். “பேனல் அண்ட் ட்ரிவியர்” நிகழ்ச்சிகள். வீழ்ச்சி எப்படி இருக்கும்?

“விழச்சி”யின் எதிர்க்கதைதான் வேளி. திரும்பவும் மீட்சி. முனைப்பு. ஆத்மா பிரம்மத்தோடு இணையும் யோக நிலை, இன்றைய சூழலில் காட்டப்படுகிறது. இடையில் வருங் கதைகள் விழச்சிக்கு எதிரான பலநகப் போராட்டங்கள். சில வெற்றியடைவன போல் தெரிகின்றன. ஆனால் வெற்றி என்பது நிச்சயமில்லை. சில முழுத் தோல் விகள். சில போவிதள். (சாமியாரம் பணக்காரரம்)

“புதுயுகம் பிறக்கிறது.” என்ற கடையில் நான் வெற்றியடைந்துள்ளேனு என்று நீர்தான் சொல்லவேண் டும். அந்தக் கடையில் குறிப்பிட்ட ஒரு கோஃ யூனிஸ்டின் வீழ்ச்சியையோ, குறிப்பிட்ட தத்துவத்தின் வீழ்ச்சியையோ மாத்திரம் நான் திட்டவில்லை. ஒரு யுகத்தின் வீழ்ச்சி. ஒரு நாகரிகத்தின் வீழ்ச்சி அங்கே சித்தரிக்கப்படுகிறது. இந்த வீழ்ச்சியை நிறுத்த வந்த பகுத்தறிவு யுகத்தின் வீழ்ச்சியும் இங்கு கூட்டப்படுகிறது. அளவுக்கு மீறிய செக்ஸிஸ் ஈடுபட்டால் வி.டி. வரும். அளவுக்கு மீறி பகுத்தறிவை நம்பினாலும், மற்றைய மனித உணர்ச்சிகளைப் புறக்கணித்தாலும் உலகளாவிய நாசம் ஏற்படுகிற ஹிரோவிமா என்ன? நல்ன அனுவாயதங்கள் என்ன? பகுத்தறிவை நம்பும் தனி நபரும், பகுத்தறிவை மாத்திரம் பயன்படுத்தும் யுகமும் பகுத்தறிவு மூலம் மாத்திரம் கடவுளின் ராஜ்யத்தை புழையில் கொண்டுவர முன்

வதும் இறுதியில் பகுத்தறிவந்த முறையிலேயே தடக்கின்றன. சொந்தப் பிரச்சனைகள் என்று வரும்பொழுது பகுத்தறிவு சார்ந்த விடைகளை அதனால் வழங்க முடிய வில்லை. கனகரத்தினம் கடையில் உழல்வது அப்படித் தானே இருக்கிறது.

“இரத்தம்” எனக்கு மிகவும் பிடித்த கைத், “பிறத் தியாள்” போல. உயிரவிட்டு செத்த சடங்குகளை மூடும் போற்றும் யாழ்ப்பாளன் கலாச்சாரத்தின் பேரவீத் தன்மையையும் “பிறத்தியாளில் படம் பிடிப்புதலேபால் நல்லபண்புகளைப் போற்ற வெளிக்கிட்டு இறுதியில் நல மிழந்துபோன யாழ்ப்பாளன் கலாச்சாரத்தைக் கட்டு கிரேன் “இரத்தத்தில்”. பொறுமையையும் மரியாதையையும் போற்றப் புறப்பட்ட ஓர் கலாசாரம், கூடசியில் விரம், மானம், வேகம் துணிவு, எல்லாவற்றையும் இறந்து தன்னலம் இழந்த தன்மைப் மறைப்பதற்குரிய பக்க களாகவே பொறுமையையும் மரியாதையையும் பாளிக் கின்றது. காரணம், அந்த ஈழக் கலாசாரத்தின் இயக்கமே வெளிநாட்டில் பணம் சுரண்டும் தொழிலில் தங்கியிருக்கிறது. அந்தத் தொழிலுக்காக தன் வீரத்தை, மானத்தை எல்லாவற்றையும் இழந்துவிடத் தயாராகிறது. இழந்து விட்டது. அத்தகைய வீரமற்ற நம் கலாசாரக்கேள்வில் (பாண்துறை) ஆபத்தான நேரத்தில் தமக்கு ஒத்து யளிக்கவில்லை. நம்களைகளும் நற்பறிக்கப்படுகின்றன. நம் தலைவர்கள் (வழிகாட்டிகள் - கொண்டக்டர்) அதை ஆழமறைத்து பூச்சுப்பூசு முயல்கின்றனர். கமலம் என்று பெண் மூலம் அவற்றை உணர்கிறுன் தொந்தயகன். அந்தச் சொந்தாநாயகியும் கதாநயகனை நல் நவமிழந்த கலாசாரத்தின் எஞ்சியுள்ள ஆண்மைத்துளிதான் — கட்டாயத்தான். அது தன் கலாசாரத்தின் வரலாற்றை மதிப்பிட முயன்கிறது. தனக்குள்ளேயே அமுக்கி மறைத்தவற்றை யெல்லாம் கிண்டி எடுக்கிறது. எடுக்கிறபோதும் தவ்வின் அமுக்கி நக்கியிவற்றை மீற முயல்கின்றது. இரத்தப்-புரட்சி; — அரசியல், பொருளாதார, ஈழக் கலைப்-புரட்சி கூருணர்ச்சிகாரர்க்குபலன் பூரட்சி.

“தேடலில்” வரும் நல்லதம்பி உன்னையில் ஒரு கோழும். நடும்சக்ஞும்கூட. ஆனால் இவர்களையே காலம் மதிக்கிறது. நல்லதம்பி. வாழ்க்கையில் காலம் கீழ்த்து அவன் தன்னை முகம்கொடுக்க முயன்திருஞ். தெருப்பிள்ளை கொள்ள காலம் கடந்துவிட்டது. இந்தக் கூட ஒருவிதத் தில் ஓர் உருவக்க கூடத. தன்னைத்தேடி அவன் பிழைய வாழ்க்கையை இரைமீட்டுகிறான். ஆனால் அந்த வாழ்க்கையில் அவன் வாழுமேயில்லை என்பதைப் பின்னரே உண்டு கிடான்.

“வெளியும் எனக்குப் பிடித்த கடத்தலில் ஒன்று இந்தக் கடத்தில்லை அங்கி ஏன் மான்.” “வேதாந்தியாக இருப்பதனால் அமைதியாகவும் அக்காத்து ஆய் இருக்கிறோன். ஆட்சேல்யையும் எநிர்ப்பையும் வை அதுவே சிறந்த முறை. அத்துடன் பிழயங்க்குத்துஞ் சீலை சேர வழிவழகுப்பதாகும் அது அனுமதித்து போயிருப்ப நிதிப்புகளை நான் வெறுக்கிறேன். இவற்றை எவ்வளவுடைய எங்களை கதிப்பிட முசுக்கிறது. இந்த நிற்கு எதிராகக் கிளர்க்கி கெய்யவே நான் விரும்புகிறேன்.

துவையின்கம் தமது களது விளை எந்த நோக்கத்தை ஏயு குவிக்கும்பினர் என்பதைக் காட்டுவே அவைகளை

மொழியிலே அவர் நோக்கத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர் எனக்கு எழுதிய பல கடிதங்கள் ஆங்கில மொழியில் தான் எழுதப்பட்டன. அவற்றைத் தமிழில் பெயர்த்துத்தர இங்கு முனிஸ்தல்ளேன். தலையசிங்கம் ஒருநேர்மையாளன். சிந்தனையாளன். தான் விரும்பிய மாற்றத்தை நடைமுறையில் செய்து காட்டவும் துணிந்தவன் என்ற முறையில் நான் அவரைப் பெரிதும் மதிக்கிறேன். தலையசிங்கத்தின் சர்வோதய அடிப்படையில் அமைந்த புரட்சியில் எனக்கு நூப்பிரச்சனையில்லை. ஆன்மீக அடிப்படையில் சமூக சீர்திருத் தங்களைக் கொண்டுவரழுத்தியுமா? இதுபோன்று முயற்சிகள் தோற்றியடைந்துள்ளன என்பதை வரலாறு காட்டுகிறது. ஏன்? காலைட்டத்தில் சீர்திருத்தவாதியின் பிடி தளருகிறது. பணித் தினம் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்ற முற்படுகிறது. லௌகிக வாழ்க்கையில் ஆன்மீகம் யலமிழுந்து நிற்கிறது. நூற்றுண்டு நூற்றுண்டாக உன்னத இடுப்பியங்களை மதப்பெரியார் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றார். ஆயினும் பேறும் முன்னேற இலட்சியவாதிகளின் இலக்குகள் தள்ளிப்போடப்படவேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றன. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் “மல்லிகை” பெற்றவரி 71 இதழில் போர்ப்பறை பற்றி நான் குறிப்பிட்டதை இங்கு மீண்டும் தருவதே பொருத்தமுடையது என நினைக்கிறேன்.

“ஆன்மீக அடிப்படையில் சமூக மாற்றங்களைப் புனருத்தாரணம் செய்ய தலையசிங்கம் விரும்புகிறார். ஆயினும் இந்தத்துறையில் பலர் எடுத்துள்ள முயற்சிகள் வெற்றியீட்டிலே என்றே பலர் நம்புகின்றனர். ஒரு விதத்தில் எச்சில்ஸ்டோன் ஷலிஸ்வாதிகள் எனப்படும் இருப்புவாதிகள் தமது தத்துவக் கோட்பாடுகளை மாச்சியவாதத்துடன் இணைக்க எடுக்கப்பட்ட முயற்சியையும், இந்தியாவில் பொருள்முதல்வாத ஆன்மீக உலகும்-அதாவது இணைத் யோசம் - தொடர்பாக அரவிந்தர் எடுத்த முயற்சியையும் தலையசிங்கத்தின் இந்த முயற்சி நினைவுக்குக் கொண்டுவருகிறது. ... பேறும் முன்னேற்றங்களைப் பரிபாண வளர்ச்சி சாட்டிவருகிறது. ஆனால் அவ்வித முன்னேற்றங்கள் ஏற்படும்பொழுது அவை சக்கரம்போல் கழுன்று திருப்புவும் டெழுவும் இடத்துவக்குத்தான் போகின்றவா எப்பது சலையான ஆய்வுக்குரியது”.

இன்றைய நிலையில் போர்ப்பறையை ஒலிக்கவேண்டிய அவசியத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அது சர்வோதையை கருதி சார்ந்த போர்ப்பறையா என்பதே என்னள் வில் பெரிய கேள்வியாக இருக்கிறது.

பாடசாலைப் புத்தகங்களுக்கு

அம்பிகா ஸ்ரோர்ஸ்

233, பிரதான வீடு
இரத்தினபுரி

அனுமினியப் பாத்திரங்கள்
பூரணுதி லெகிய ஏக விற்பனையாளர்

ஏ. தனபாலசிங்கம்

159, பிரதான வீடு
இரத்தினபுரி

எம். சிறீபதி

மு. த. விள்ளை இலக்கிய உருவங்களின் நோக்கு பற்றிய பார்வை

வானத்து அமரன் வந்தான்.....” என்ற பாணியிலே மு. தலையசிங்கத்தினை அசைபோட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எழுத்தாளன் “எளிமையையும் தாழ்மையையும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியவனாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற தன் தார்மீக நோக்கிற்கு இணங்க, பூமியில் மனிதனாக இருந்தாலும் அமரனாக வாழ முனைந்த சிந்தனையாளன்; நடைமுறையாளன். “பல்கலைக் கழகத்தில் கூடப்பயின்ற நினையசிங்கத்தையும் கடந்த ஆண்டு நான் கண்ட தலைய சிங்கத்தையும் எண்ணிப் பார்க்கின்றேன். பெருமுச்சு வருகின்றது. எண்ணைத்தில் வளர்ச்சி, பார்வையில் விரிவு. உடலில் மெலிவு, வசதியில் மாற்றம்.” என்று சி. தில்லைநாதன் கூறும் கூற்றிலே ஒரு உண்மையான உயிர்த்துடிப்பையும் ஏன் ஒருவகைப் பட்ட பரவச உணச்சியையும் அவதரனிக்க முடிகின்றது என உள்ளம் கிணு கிணுப்பர், சிலர். இது உண்மையின் உண்மையான நடைமுறையாளனாக அவர் வாழ்ந்த பண்பினால் ஏற்பட்டது எனவும் கூறுவர். தன் வாழ்வு முறையை மாற்றிக் கொண்டதால் அவர் விட்டுச் சென்ற மீத உணர்வு என்பது மறுப்பதற்கில்லை.

மு. தலையசிங்கம் பூரணியின் வெளியீட்டு விழாவில் கூறிய கருத்தொன்றினை, பூரணியின் இரண்டாம் ஆண்டின் தலைவாயிலில் நிற்கும் போது உன்ன வேண்டிய அவசரத் தேவையை அவரது மறைவு ஏற்படுத்தித் தந்துள்ளது.

“இன்றைய எழுத்தாளன் கவிதையோ, நாவலோ, சிறுகதையோ எழுதுவதிலும் பார்க்க அவன் கட்டுரையை எழுதும் தத்துவ நெறியாளனாக விளங்குவது பொருத்த முடையதாகும்” இக் கருத்தினை சில தத்துவ விசாரக் கருத்துகளுக்கூடாகத்தான் அவர் முன் வைத்தார். அந்த விசாரத்தின் உள்ளடக்கம் விரிவாக எப்பொழுதோ அவரது ‘புதுயுகம் பிறக்கிறது’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளி வந்த போது கருத்துக்கள் தெரிவித்த சில நல்ல தமிப்பு கனால் விமர்சிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அந்த வேலையைச் செய்வது தற்சமயம் எனது நோக்கமும் அல்ல.

தலையசிங்கம் இறக்கும்போதே தன்னுடைய நாவல், சிறுகதை போன்றவற்றை எரித்து விடும்படி கூறிச் சென்ற தாக அவருடன் நன்கு பழகிய சிலர் எண்க்குத் தெரிவித்

தனர். அது மட்டுமன்றி அவரே சிறந்தது எனக் கூறிய பல நாவல்களையும் எரித்துவிட்டதாகவும் கூறினர். இந்த அளவிற்கு அவர் தற்சமை இலக்கிய உருவங்களில் நம்பிக்கையற்றுக் காணப்பட்டார் என்பது தெளிவாகின்றது: “இலக்கியங்கள்” தெரிந்தவற்றையே அவை திருப்பித் திருப்பிக் கற்பனை பூசிச் சொல்லுகின்றன. சிந்தனைக் கதவைத் தட்டிக் கொண்டும் செயல் தடத்தில் தட்டுப்பட்டுக் கொண்டும் இருக்கின்ற எத்தனையோ புதிய அனுபவங்களை அவை சொல்வதில்லை. அப்படிப்பட்ட புது அனுபவங்கள் இருக்கும்போது கற்பனையான கலையும் இலக்கியமும் எதற்கு? “வாழ்க்கையையே கலை இலக்கியமாக்கும் பெரும் பணியை எதிர்பார்க்கின்றது. அதற்கு முற்படியாக இப்போதிருக்கும் கலை இலக்கிய முறைகளை முற்றுக அழிக்க வேண்டும்: ஆமாம் முற்றுக அழிக்க வேண்டும்” இக் கருத்தோட்டங்களை, இலக்கிய உருவுக் கருத்தினைச் சார்ந்து மு. தலையசிங்கம் வெளியிட்டார்.

இக் கட்டுரை அவர் இலக்கிய உருவும் பற்றிக்கொண்டிருந்த கருத்தினையும் அது பற்றி எழும் சில கருத்துக்களையுமே சிறப்பாகச் சுட்டிச் செல்லும். முன் சுட்டியபடி அவரது உள்ளடக்கம் பற்றிய விடயங்கள் பின்னர் வேறு ஒரு இடத்தில் நோக்கப்படும். (இம்மலரில் அது பற்றிய கருத்தோட்டங்களைச் சிலர் முன்மொழியக்கூடும். எனவே அதனை அடுத்து ஆராய்வது சிலவற்றிற்குப் பொருத்தமுடையதாக அமையும்.)

முதலாவதாக அவர் இலக்கிய உருவும் பற்றிக்கொண்டிருந்த கருத்தினை அதிகம் விமர்சனக் கண்ணேட்டம் இல்லாத நோக்குவோம்.

பொதுப்பட மு. த. சுபுக, அரசியல் பொருளாதாரகலாசாரங்களில் மாற்றம் வேண்டும் என வற்புறுத்தி வந்த வர். அவர் இலக்கிய உருவத்திலும் மாற்றம் வேண்டும் என வற்புறுத்தியதில் ஆச்சரியம் ஏதுமில்லை. இலக்கிய உருவும் பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்தினை அறிவுதற்குத் தற்கால விமர்சகர்களுக்கு அவர் அளித்த பதிலை வகைமாதிரியாகக் கொண்டு நோக்குவது பொருத்தமுடையது. அதற்கு

குரிய ‘பதமாகக்’ கீழே வரும் கருத்தினைச் சுவன்ததுடன் நோக்கலாம்.

‘சிறு கதையின் செல்வாக்குக் குறைந்து நாவலின் செல்வாக்குக் கூடுவதற்கு சமூக மாற்றங்களும் அந்த மாற்றங்களைப் பற்றி மார்க்சீய சித்தாந்தத்தின் மூலம் பெறப் பட்ட அறிவும் காரணமாகலாம் என்று பஸர் கூறுவதுண்டு. சமூகத்தில் கலாநிதி க. கைலாசபதி போன்றேர் அதையே ஒரு யந்திரச் சூத்திரமாக மாற்றிக்கொண்டு நிரும்பித் திரும்பி எல்லா இடங்களிலும் அமுத்துவதையும் நாம் அறி வோம். சிறுகதை செத்து விட்டது என்றும் குறுநாவல், நாவல் இலக்கியங்களின் சகாப்தம் தொடங்கிவிட்டது என்றும் அவர்கள் கிளிப்பிள்ளைபோல் திரும்பித் திரும்பிச் சொல்லிக் கொள்வார். சமூக மாற்றங்கள் மட்டும் எல்லா வற்றையும் வளக்கி விடப் போவதில்லை. ஆனால் அப்படி எடுத்துக் கொண்டால்கூட அவர்களின் கருத்துப்படி பொதுவுடமையை நோக்கிய சமூக மாற்றம், சிறுகதை என்ற உருவத்தை விட நாவல், குறு நாவல் என்ற உருவங்களையே கோரியுள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. ஆனால் நாவல், குறு நாவல், போன்ற உருவங்கள் ஏற்கனவே கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருந்த உருவங்களேயாகும். எனவே மார்க்சீய சித்தாந்தமும் அது ஏற்படுத்திய சமூக மாற்றங்களும் ஏற்கனவே தெரிந்திருந்த உருவங்களின் உள்ளடக்கத்தை மாற்றியிருக்கின்றனவே ஒளிய அடிப்படையான உருவ-உள்ளடக்க மாற்றங்களைக் காட்டும் புதிய இலக்கிய வார்ப்புகளைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. உதாரணமாகப் பழைய காப்பியங்களும் புதிய நவீனங்களுக்கு மிடையேயுள்ள வித்தியாசத்தை மாணிய முறை முதலாளித்துவ அமைப்புக்குரிய நாவல்களுக்குமிடையே காணமுடியாது. பொதுவுடமை அமைப்புக்குரிய நாவல்கள், பழைய நாவல் இலக்கியத்தின் தொடர் வளர்ச்சியாக இருக்கின்றனவே ஒழிய அடிப்படையான புதிய உருவ உள்ளடக்க மாற்றத்தைக் காட்டும் உத்தி மாற்றமாக இல்லை.’

இந்த நீண்ட கூற்று அவரது சர்வதேச கலை இலக்கிய சத்திய யுக தத்துவப் போக்குக்குரிய கண்ணிக் கூவான போர்ப் பறை’யில் உள்ளது. இதற்கூடாக அவரின் தற்கால இலக்கிய உருவம் பற்றிய கருத்து வெளிப்படுகின்றது.

இக் கருத்துக்கூடாக அவர் பல இடங்களில் பட்ட வர்த்தனாமாக அமுத்தியுள்ள கருத்துத் தெளிவாகிறது. சமூக பொருளாதார மாற்றங்களை விடச் சிந்தனை மாற்றமே இலக்கிய உருவத்தில் அடிப்படையான மாற்றத்தினை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதை, அக் கருத்து. சமூக பொருளாதார அரசியல் கலாசாரச் துறைகளில் தர்மவளர்ச்சி எந்தவகையில் இருக்கிறது; எந்த வகையில் இருக்கவேண்டும் என்பதைச் சிராகக் கண்டு பிடித்தால்தான் அந்த வளர்ச்சிக்கு உச்சமையாகக் கைகொடுத்து உதவி ஒத்துழைக்கலாம். ஆனால் அதைச் சிராகக் கண்டு பிடிப்பதற்கு சத்தியப் பொருளின் மாற்றம் கடந்த நிலையையும் தெளிவேண்டும். அனுபவரீதியாகத்தான் முடியாவிட்டாலும் உள்ளணர்வின் உந்துதல் செறிந்த அறிவின் விதாரத்தின் மூலமாவது அறிந்திருக்க வேண்டும். இந்த

அடிப்படையில் அவர் கருத்து முதல் வாதத்திற்குச் செல்கின்றார். சிந்தனை மாற்றமே யாவற்றுக்கும் முற்று முற்றந்த காரணம் என்பது மார்க்சீயத்தைத் தலைகிழ் ஆக்கி ஹெக்லைதலை மேலாக்குவதினால் ஏற்பட்டதாகும். (இன்றைய சரணமும் வர்க்கம் உயிர் வாழ வேண்டுமானால் பொருளுற்பத்தி முறைகளைப் புரட்சிகரமான முறையில் இடைவிடாமல் மாற்றிக் கொண்டிருப்பது போலவே தமது கருத்துருவங்களையும் மாற்றியபடி இருக்கவேண்டும். இன்றைய முதலாளித்துவ பொருளுற்பத்திக் குழந்தையில் ‘சித்தாந்திரம்’ என்பது அத்துமீறி அடிப்படை போலவே, ஆன்மீக விடுதலை, சத்தியம். என்பனவும் அதன் சித்தாந்த பிரச்சார முறைகளாகும் இந்த அடிப்படையில் மு. த. ஸின் சிந்தனைகள் செயல்பட்டிருக்கின்றன. முற்போக்கு இயக்கத்திலே தோன்றிய பிளவுக்கும் நெருக்கடிகளுக்கும், ஊழல்களுக்கும் போதிய காரணம் உண்டு. அதனை அறியாது புதிய தத்துவம் தேடுவது போல ஆன்மாவையே தேடுதல் ஒரு வகைப்பட்ட பின்னடிப்பே. இவர்களில் சிலர் நேர்மையாக எளிமையாக கொழுக்கை நடாத்தி மக்களைக் கவரமுற்படுகின்றனர். இவ்விடத்தில் இத்துடன் கட்டுரை அமைப்பு நோக்கி நிறுத்திக் கொள்ளுவோம்) இதன் பயனுக்கத்தான் இவர் பெருமளவுக்கு கலைச் சிருஷ்டிகளில் கலைத்தன்மையை அமுத்துகின்றார் போலும். இந்த சத்தியகுப் பெருந்தத்துவத்தை ஏற்றுக்கொண்டு கலைச் சிருஷ்டிகளை உருவாக்க முயல்பவர்களும் உண்மையான கலைத் திறமையை உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வெறும் யந்திரீதியான குத்திரங்களையே கலைச் சிருஷ்டிப்புக்களுக்கும் பதிலாகத் தரமுயல்வார்கள். இக்கருத்துக்களில் இத்தன்மையை அவதானிக்க முடிகின்றது. (முன் ஓரிட்டத்தில் அவசர அவசரமாக ஆரூம் வர்க்கம் தன் கருத்துக்களை மாற்றுவது போல மாற்றி தன் தொழிலுக்குச் சார்பாகப் பிரசாரம் செய்வர் என்ற கருத்தினை இங்கு நினைவு கூருதல் நன்று.) கலைத்தன்மையை வற்புறுத்தியவர் பின் வேறு ஓர் இடத்தில் ஒரு உண்மைச் செய்தி பரவசப்படுத்துகின்றது எனக் கூறியுள்ளார். இக் கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் மு. த. வின் இறப்பு பற்றிய செய்தி பரவசப்படுத்துவதாகக் கூறுவர் என்பது கட்டப்பட்டது. ஆயின் அது பரவசப்படுத்துகின்றது என்பது சுத்த ‘ஹம்பக்’ என்றே கூறவேண்டும். கலை கலைக்காக, கலை வாழ்வுக்காக என்ற எல்லாக் கோட்பாடுகளையும் இரண்டறக் கலந்து புதிய பார்வையை அடைவதாகவும், தேடுவதாகவும், அதற்கு வழிகாட்டுவதாகவும் என்னி ‘அமைதியும் ஆழமும் நம்பிக்கையும் நிறைந்த வாழ்க்கை’ என மு. த நம்பிய வாழ்க்கையை வாழ்ந்த இந்திய ரிஷிகள் உருவாக்கிய பழைய கருத்து முதல் வாதத் திறகே சென்று விடுகின்றனர். அதனால் இலக்கிய உருவம் பற்றி மேற் கூறிய கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார்.

இக் கருத்துக்கள் பற்றி ஆழமான ஆய்வு அடிப்படையில் தோன்றிய கருத்து இல்லாவிட்டாலும் பலரும் சிந்தனையில் கொள்ளுகின்ற அளவிற் காயினும் சில கருத்துகளை முன் வைப்பது பொருத்தமுடையதாகும்.

கருத்தை முதலாகக் கொண்டு சிந்தனை மாற்றத்தின் அடிப்படையில் யுகப்பிரிவை வகுக்கும்போது மார்க்கிளைத் திரும்பவும் எக்லிடம் (Hegel) கொண்டு போகிறோம். எக-

வின் கருத்து முதல் வாதத்திடம், “எக்லிங்குந்து பிரிந்து மார்க்ஸ் சென்ற பாதையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட முக்கிய உண்மைகளை விட்டுக் கொடுக்காமலும் இழந்து விடாமலும் திரும்பிப் போகிறோம்” என்கிறார் மு. த. இந்த அடிப்படையிலேதான் மு. த. இது காலவரை நிலவி வந்த எக் கருத்தினையும் விட்டு விடவில்லை. எல்லாக் கருத்துப் படிவங்களையும் சார்ந்தே தன் சத்திய யுகத்திற்கான கருத்துப் படிவங்களை உருவாக்குகின்றார். இந்நெறியிலே பழம் கருத்துக்களை உள்வாங்குபவர் முற்று முழுதாக இலக்கிய உருவங்களை அழித்து விடவேண்டும் எனக் கூறியதன் முழு அர்த்தம் என்ன?

இந்த வினாவினை எழுப்பும்போது அவர் தன்னுடைய நாவல்களை எரித்தாலும் எரிக்கும்படி கூறினாலும் எல்லோரையும்—சத்திய யுகக்காரரை—பிரபஞ்சயதார்த்த நெறியாளரை அவ்வாறு கூறிவிடும்படியோ, செய்துவிடும்படியோ கூறவில்லை. தற்சமய கலை வடிவங்களை அழிக்க வேண்டும் என்று கூறினாலும் அதனை அழிப்பதற்கு தற்சமய இலக்கிய வடிவங்களையே கையாளவேண்டும் என்று கூறினார். அது பற்றிய அவரது வாசகம் இங்கு எடுத்தாள்வது பொருத்த முடையதாகும், “அதை அழிப்பதற்கு அதே கலை இலக்கியத்தையே பயன் படுத்த வேண்டும். மாற்றத்திற்கு முந்திய இடைப்பறுவும் அதுதான், கலையை அழிக்கும் கலை. இலக்கியத்தை அழிக்கும் இலக்கியம்” இதனை அவரது இலக்கிய வடிவம் பற்றிய கொள்கைப் பிரகடனமாகவும் கொள்ளலாம்.

எவ்வாறுயினும் அவர் தற்சமய இலக்கிய வடிவங்களில் நம்பிக்கை வரட்சியடையவராகவே காணப்பட்டார். இலக்கிய வடிவம் பற்றிய போக்கு மிகவும் சிக்கலான போக்காகும். ஒரு வடிவம் ஒரு கால கட்டத்தில் முக்கியம் பெறும் எனவும் மற்ற வடிவங்கள் இறந்து பட்டுவிடும் எனவும் கூறிவிடமுடியாது. இந்தச் சிக்கலான இலக்கிய வடிவம் பற்றிய போக்கை பூரணமாக உணராததினாலோ அல்லது தன் கொள்கையில் வரட்டுத்தனமான பற்றுதல் காரணமாகவோ—சுருக்கமாகக் கூறின் பண்பிலா துரைத்தனப் போக்கினால் “சில முற்போக்கு லேபல்களும்” இத்தகைய கருத்துக்களைக் கூறிவருகின்றனர். அது ஒரு புறம் சிடக்க, இந்த நிலைப்பட்டவர் என முற்று முழுதாக தன் சித்தாந்தந்தைப் பொறுத்து கொள்கை தெரிவித்த மு. த. வை நாம் கருதிவிட முடியாது. ஏனெனில் அவர் முற்று முழுதாக தற்சமய இலக்கிய வடிவங்களில் நம்பிக்கை வரட்சி உடையவராக இருந்தாலும் கிருத யுகத்தைக் கேட்டின்றி நிறுத்த முயன்ற பார்தி பாடல் தன் கருத்திற்குத் தோற்று வாயாக அமைகின்றது என்று கூறும்போது பழைய வடிவத்தில் நம்பிக்கை தெரிவித்தார் என்றே கொள்ள வேண்டும். இப் புது யுக அஸீயின் பிறப்பு பிரக்கார பூர்வமான அளவுக்கு வளர்ந்திருப்பது ஜெயகாந்தனின் பிரம் மோபதேசம், விழுதுகள், பிரளையம் என்ற கதைகளிலும் மு. பொன்னம்பலத்தின் ‘அது’ என்ற கவிதைத் தொகுதி யிலுந்தான் என்பது அவர் கூற்று. இடைநிலை மாற்றக் காலத்தில் தற்சமய உருவங்களில் இலக்கியங்கள் உருவாகவாம் என்பதை இக் கருத்து வலியுறுத்தும்.

மு. த. சிறப்பாக படிமங்களும், குறியீடுகளும் காலத்திற்கு ஏற்றவை; காலத்தின் தேவையைக் காட்டுபவை எனக் கூறியுள்ளார். இன்றைய புதுக் கலைத்தயின் சிறப்பான அமசங்களாக விளங்குபவை மேற்கூறிய படிமங்களும் குறியீடுகளும்தான் என்பதைப் பலரும் அறிவர். இப்புதுக் கலைத் தயிவம் இன்று கல்வி கற்றிருக்கின்ற நல்ல இலக்கியத்திற்கும், நசிவ இலக்கியத்திற்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அது போல கருத்து முதல் வாதத்திற்குக் கிருமிச் செல்லும் மு. த. புதுக்கலைத் தயிவத்தில் அக்கறை உடையவராக விளங்கினார் என்பதைக் “காணிக்கையின்” நீண்ட முகவரை எடுத்துக் காட்டும்.

கலையானது சாதாரணமாக மற்றத்தொழில்களைப் போல் வெறும் சமூக பொருளாதாரப் போக்குவரின் செல்வாக்குப்பட்டு மட்டும் நிற்பதில்லை. அது தொழுகையைப் போல், யோகத்தைப் போல் அவற்றை விளக்குவதோடு அவற்றையும் தாண்டிச் சென்று மனதினதும் பிரபஞ்சத் தினதும் அடித்தள இயக்கங்களையும் தொட முயல்வது. இதற்கு கூர்மையான சொல்லாக்கமும், எழுத்தாட்சியும் அவசியமானது ஆகும். ஏனெனில் இந்த சத்திய யுகத்தின் ஆரம்ப அலைக் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னும் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள். ஆகையால் ஆழ்ந்த பேரரிவு மொழியை உடைய ஆக்கங்களே உருவாக வேண்டும், இதனாலேயே பெரும் சூக்குமமான கருத்துக்களைத் தரும் படிமம் குறியீடு ஆகியவை பொதிந்த புதுக்கலைத் தயிவத்தில் அக்கறை செலுத்தினார் போலும்.

எனவே கடைசியாகத் தொகுத்துச் சொல்வதானால் தன்னுடைய சித்தாந்தத்திற்கு ஏற்ற முறையில் தற்சமய இலக்கிய வடிவங்கள் அமையப் போலதில்லை யெனவும்; ஒன்றே அந்தச் சத்திய யுகத்திற்குச் செல்வதற்கான மாறும் காலப் பகுதியில் இவ்வருவங்களைப் பயன் படுத்தலாம் என்பதையும் வலியுறுத்தினார் என்று கூறலாம். இந்த இலக்கிய உருவும் பற்றிய கருத்துக்கள் பெருமளவு சூக்குமதனங்களையும், ஆன்மீக தளங்களையும் நம்பிய அவரது சித்தாந்தத்தின் வழிவந்தவையாகும். அச் சித்தாந்தம் பற்றி நாம் தீர்க்கமான முடிவை ஏற்படுத்திக் கொண்டால்தான் வடிவம் பற்றிய கருத்தினை வற்புறுத்தலாம், எனினும் இவர் முற்று முழுதாக இன்றைய இலக்கிய வடிவங்களில் நம்பிக்கை கொள்ளலை எம்மைப் பொறுத்த வரையில் அவரது நம்பிக்கை வரட்சியைக் காட்டுவதாகவே உள்ளது. இந்த நம்பிக்கை வரட்சி அவரின் சித்தாந்தத்திற்கு வழி காட்டியதா ஊக்குவித்ததா என்பது சித்தாந்த அலசலுக்குப்பட்டது.

வர்க்கவியலும் குணவியலும்

இரு பரிமை வரலாற்றுக் கண்ணேட்டம்

— பு. தலையசிங்கம் —

“மெய்யுள்” உருவம் ஓர் எழுத்தாளனின் வித்துவச் செருக்கு அல்லது ஆணவம் தன்னை நிறுவுவதற்காகக் கண்டு பிழித்துள்ள பம்மாத்தல்ல. இன்று பல எழுத்தாளர்கள் மிக மிகச் செயற்கையாக உருவாக்கும் கற்பனைாதக் கோலங்களிலிருந்து மெய்யுள் முற்றாக மாறுபட்டது. மெய்யுள் ஓர் எழுத்தாளனின் ஆணவ அறப்பு முயற்சியின் உருவமாகும். இன்றைய தத்துவ வளர்ச்சியின் தனிர்க்க முடியாத இலக்கிய வெளிப்பாடாகும். அந்தத் தத்துவ வளர்ச்சி, இன்றைய சிந்தனை, செயல் சரித்திர வளர்ச்சியின் தனிர்க்கமுடியாத குரலாகும். இன்றைய வரலாறு தனிப்பட்ட மனிதனதும் முழு மனித இனத்தினதும் அறி வுத்தளத்தக்குரிய தனிப்பட்ட ஆணவத்தையும் கூட்டு ஆணவத்தையும் அறுத்து மனிதனைப் பேரநிவுத் தளத்துக்குள் இறக்கும் நிலையை எட்டியுள்ளது. மனிதனைப் பரவலாக பரம்பொருளான சுத்தியத்தின் நேரடித் தரிசனத்துக்குத் தயார்ப்படுத்துகிறது. அதற்குரிய பெருந்தத்துவம் அறிவுத் தளத்துக்குரிய சகல சிறு தத்துவங்களினதும் சமயங்களினதும் கூட்டு ஆணவத்தைக் குலைக்கும் தரிசன விளக்கமாக இருக்கிறது. அந்தப் பெருந்தத்துவத்துக்குரிய இலக்கியம் அதே வகையில் இலக்கியத்தையே அழிக்கும் இலக்கியமாக மாற்றப்பட்டு, இதுவரையிலிருந்த இலக்கியத்தின் கற்பனைக் கோலங்களையெல்லாம் குலைக்கும் கூட்டுத் தியானமாக வளர்வேண்டியிருக்கிறது. (அது ஒரு பெரும் சத்திய இலக்கிய வளர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கும்) அதனால் அதை எழுதும் எழுத்தாளனும் தனது ஆணவத்தை அறுத்து “நானை” க்கடந்தவனுகவே, பேரறிவின் நேரடி இயக்கத்தைக் கூற முறை வெளிக்காட்ட விட்டுக்கொடுப்பவனுகவே இருப்பான். இருக்கவேண்டும். அந்த வகையில் புதிய மெய்யுளுக்குரிய உருவம், உள்ளடக்கம் மொழி நடை எல்லாம் கற்பனை

அறுப்புக்கும் ஒழிப்புக்கும் உரிய சாதனமாகவும் சாதனையாகவுமே நிற்கும். (போர்ப்பறையில் கலை பற்றிய ஓர் விஞ்ஞானக் கணக்கெடுப்பு) எனவே மெய்யுள் இன்றைய தவிர்க்கமுடியாத Anti இலக்கியம். Anti இலக்கியம் என்றும் வேண்டுமானால் சொல்லிக்கொள்ளலாம்.

எனவே இவற்றை விளக்க இன்றைய பெருந் தத்துவத்தின் சில வெளிக்கோடுகளையும் இங்கு சூறிப்பிடுவது அவசியமாகிறது.

பொருள் முதல் வாதம் கருத்து முதல் வாதம் என்ற பாகுபாடு இன்று விஞ்ஞான ரீதியாகத் தனினை நிறுவ முடியாத குருட்டுப் பார்வையாகிவிட்டது. சடம், உயிர் நினைவு (எண்ணம்) என்பவை வெவ்வேறு தளத்தோற்றங்களாக இருப்பினும் அடிப்படையில் அவை அத்வைதக் கலப்பையே காட்டுகின்றன என்பதை விஞ்ஞானம் இன்று மறுக்க முடியாமல் ஒப்புக்கொண்டுள்ளது. சடத்தை ஆராயும்போது சடமானது சடத்தின் உருவத்தைக் கடந்த சக்தி ஒளி அலையாகவும் அவற்றுக்கு அப்பால் பட்டதாகவும் மாறுகிறது. அப்படியென்றால் சடத்தை அல்லது பொருளை முதலாக எப்படிக் கணிப்பது? உண்மையில் சடம் (பொருள்) என்பது நிலையான ஓர் அடித்தளமல்ல:

இன்றைய மனித நினைவு நிலையின் உச்ச வளர்ச்சி (பரிமூலம்) சடத்தைக் கடப்பதோடு மட்டும் நிற்காது முழுச் சடத்தையும் கரைத்து அதன் நிலையான நிரந்தர அடித்தளத்தில் நிறுவலாம். என்றும் அந்த நிலையான சடத்தின் அடித்தளம் மிகப் பிரமாண்டமான பேர்ஞான (சாதாரண நினைவு நிலையைக் கடந்த) தளமாக இருக்கும் என்று

கோட்பாட்டை விஞ்ஞானம் இன்று மிகத்துணிச்சலாக முன்வைக்க வந்துள்ளது. (ஆர்தர் சி.கிளார்கின் 2001 ஓட்சி)

இந்த நிலையில் பொருளை முதலாகக் கொள்வது எப்படி? இன்றைய சாதாரண மனிதன் அறிந்த கருத்தை அல்லது அறிவு நிலையை அல்லது நனவு நிலையை முதலாகக் கொள்வது எப்படி?

இரண்டும் பிழையே. பிழை என்பதைவிட இரண்டும் பாதிப் பாதி விளக்கங்கள் என்று சொல்வதே சரி. இரண்டையும் இனைத்த அதே சமயம் இரண்டையும் கடந்த புதிய பார்க்க தேவைப்படுகிறது. அதுவே மெய்மூதல் வாதம்.

அந்தப் புதிய பார்வையை பழைய சமயங்கள் ஏற்கனவே முன்வைத்து விட்டன.

பிரம்மமே சக்தி. சக்தியே பிரம்மம்

முழுப் பிரபஞ்ச சக்தியும் அதன் உருவ வெளிப்பாடு கணும் அடிப்படையில் மாற்ற மற்ற பிரம்மமே (எல்லையற்ற நித்திய பேர்ஞான நிலையே) என்று வேதாந்தச் சுறுகிறது.

சட்டத்துக்கும் உயிருக்கும் நினைவுக்கும் அப்பாற்பட்ட நாகவும் அவற்றை இணைப்பதாகவும் நிற்கும் அந்த நித்திய பேர்ஞான விடுதலை நிலையை அனுபவித்தவாறே, அதில் நின்றவாறே அந்த அனுபூதி மகாங்கள் கூறியுள்ளனர். அவர்கள் மாபெரும் விஞ்ஞானிகள்.

அந்த நிலையை இன்றைய விஞ்ஞானிகள் இன்னும் அனுபவிக்கவில்லை. அந்த நிலையை அள்கும் கருவிகளோ மன்மீத்திக்குவருமோ அவர்களிடம் இல்லை. இருப்பினும் அந்த நிலையை யூகிக்கும் கட்டத்துக்கு அவர்கள் வந்து விட்டனர். அந்த யூகத்தை எதிர்காலத்துக்குரிய கோட்பாடாகவும் முன்வைக்கத் தொடங்கியுள்ளனர்.

இந்த நிலையில் தனிப்பட்ட சமய ஸ்தாபனங்களையும் அவற்றின் கவருன பழக்கங்களையும் ஒதுக்குவது வேறு. அவற்றுக்குக் காரணமாயிருந்த சட்டத்தையும் நினைவையும் தாண்டிய பேர்ஞான நிலையை ஒதுக்குவது வேறு. பின்னதை ஒதுக்க முடியாது. அது நிரந்தரமானது. மார்க்ஸ் அதையும் அபின் என்று ஒதுக்கிவிட முயன்றார். ஆனால் இன்றைய விஞ்ஞானம் அந்த அடித்தளப் பேர்ஞான விடுதலை நிலையை நோக்கியே அடியெடுத்து வைக்க முயன்றது.

மனித சமூகத்தின் வளர்ச்சியை அறிய ஆதிப் பொது வடிவதை நிலையிலிருந்து சரித்திரத்தை ஆராய்ந்தால் போதாது என்றும் அதன் மூலம் பெறப்படும் உண்மைகள் இன்றைய பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முடியாது என்றும் இன்றைய விஞ்ஞானி உணர்த்தலைப்பட்டுள்ளான். பணித சமூ

கத்தின் ஆரய்ப் நிலைக்கும் முந்திய உயிரின பரிமுமத்தில் வரலாற்றுக்குரிய இயக்கவியல் என்ன? அதற்கும் முந்திய சடநிலை வளர்ச்சிக்குரிய இயக்கவியல் என்ன? சட்டத்துக்கும் முந்திய நிலையில் இயக்கவியல் என்ன?

இன்றைய சமூகவியல் ஆராய்ச்சி மார்க்ஸம் ஏங்கல்கூட்டுக்குறியதுபோல் வெறும் பொருளியல் அரசியல் ஆராய்ச்சி மட்டுமல்ல. அது அடிப்படையில் உயிரியல் பெளதிசவியல் ஆராய்ச்சியாகவும் அதற்கும் அப்பாற்பட்ட ஆண்மீக விசாரமாகவும் உருமாற வேண்டிய நிலைக்கு வந்துவிட்டது. Julian Huxley Leirhard, Aurobindo போன்றவர்கள் இன்றை தேடலுக்கு உருவங் கொடுப்பவர்களாவர். அந்தத் தேடல் திரும்பவும் பழைய நான்கு முக்கிய சமயங்களினதும் அடிப்படையை உணரும் விஞ்ஞான - ஆண்மீகத் தேடலாக கேள்வுக்கு முடியும். ஒருவகையில் மார்க்சிய பொதுவடிவமை அதற்குரிய அகஸ்டுதலையும் ஆண்மீக விடுதலையேதான். ஆனால் உற்பத்திச் சாதனங்களையும் அதற்குரிய உறவு முறைகளையும் மாற்றுவதால் மட்டும் அந்த அக விடுதலை வரப்போவதில்லை. அப்படி வரலாம் என்று நினைப்பது சடம், உயிர் மனத்தளங்களுக்களேயே அவற்றுக்கு அடிப்பட்ட விடுதலையைக் காணலாம் என்று கனவு காண்டிதாகும். அது இன்றைய விஞ்ஞானத்துக்கே மானுணது சடத்தின் தளமே நிலையற்று வழுவிக்கொண்டோடுபோல் திரந்தர அக விடுதலையை வெறும் உற்பத்திச் சாதன-உறவு முறையால் மட்டும் எப்படி நிரந்தரமாக நிறுவலாம், ?

எனவே புதிய பெருந்தத்துவம் பொருள்முதல்களைக் கருத்து] முதல்வாதம் என்ற பாகுபாடுகளை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட போவதில்லை. பொருளையும் நினைவையும் கடந்த சத்தியம் அல்லது உண்மை நிலை சத்தாகவும் சித்தாகவும் இருக்கிற படியால் பாகுபாட்டுக்கு இடமில்லை. புதிய தத்துவம் அடிப்படையில் ஆண்மீகத் தத்துவபாகவே இருக்கும். அதனால் இதுவரை நிலைய சமயங்களினதும் அடிப்படை ஒருமை நிலைநாட்டப்படும். சகலதும் சத்தியமே என்று அடிப்படை உண்மை சகல வேலைகளிலும் சகல சமூக இயக்கங்களிலும் தெரியவரும்.

அடிப்படைச் சத்திய அத்வைத் நிலையை சகலதிலும் தெரிய வைப்பதே புதிய பெருந்தத்துவத்தின் நோக்காக இருக்கும். சகலதிலும் எழுச்சியடைவது சத்தியமே. அந்த எழுச்சியையே ‘சர்வோதயம்’ என்பது குறிக்கிறது.

ஆனால் இந்தத் தத்துவத்தின் பூரணமான உருவங் இனிமேல்தான் வரவேண்டியுள்ளது. மனித சமூகத்துக்குரிய வரலாற்றை சடம், உயிர், மனம் முதலிய தளங்களின்

தூந்றுவசளின் வரலாற்றே இனைத்துப் பார்க்கவும் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் வரலாற்று இயக்கம் எவ்வாறு இருந்து என்பதையும் இனிமேல் எவ்வாறு இருக்கப்போகிறது சுல்யதையும் ஆன்மீகை—விஞ்ஞான ரீதியாக விளக்கவேண்டியுள்ளது. சகல போட்பாடுகளையும் மதிப்பீடுகளையும் தகர்த்துக்கொண்டு எழும் ஓர் பிரம்மாண்டமான சிந்தனை—செயல் எழுசிக்குரிய ஓர் தத்துவ உருவமாக அது ஆலயமேப் போகிறது.

ஆறுப்பாக வர்க்கவியல் என்பது அற்பமான விசயமாகி விடும். இனிமேல் குணவியல்தான் முக்கியத்துவம் பெறும். குணங்களைப் பற்றிக் கூறிய கமயங்கள் எவற்றின் அடிப்படையாக அவை வந்தன என்று கூறவில்லை. உண்மையில் அவை பரிநூழக் கட்டங்களுக்குரிய அணங்களாகும். சட்டிலை வெளிப்பாட்டின் குணமே தாமதகுணமாகும். (சட்டத்துக்குரிய மந்தம், அசைவின்மைப் பண்பு) உயிர்நிலை வெளிப்பாட்டின் குணமே ரஜத குணமாகும். (உயிருக்குரிய வேகம், அசைவுப் பண்பு) மனதில் வெளிப்பாட்டின் குணமே சாத்வீக குணமாகும் (மனதுக்குரிய பண்புகளான ஆறிவு, அன்பு, பண்பாடு இவற்றைக் குறிப்பது). மனித அரலாறு இந்தக் குணங்களைக் கடக்கும் பரிநூழத்தின் அரலாறாகும் குணங்களுக்குட்பட்ட உருவங்களிலும், தளங்களிலும் குணங்களைக் கடந்த சத்தியத்தை வெளிப்படுத்த முயனும் வரலாறாகும். குணங்களைக் கடக்கும் அம்முயற்சி முழுமளவில் நடக்கும் போது படிப்படியான சமூக எழுச்சி முயயும் அதற்குரிய போராட்டங்களையும் காட்டுகிறது.

பழைய இந்து மரபின் சாதிப் பிரிவுகள் எந்த அடிப்படையில் நிறுவப்பட்டன என்பதற்குரிய பூரண விளக்கங்கள் இதுவரை காட்டப்பட்டில்லை. ஆனால் உண்மையில் பழைய நான்கு வர்ணங்களும் சூழகத்தின் அளவில் மனிதன் இலகுவாகக் குணங்களைக் கடந்து வளர்வதற்கு வகுக்கப்பட்ட பிரிவுகள்தான். தனிப்பட்ட மனிதன் தன்னளவில் குணங்களைக் கடப்பதற்கு நான்கு ஆச்சிரமங்கள் இருந்தன: பிரமச்சாரியம், கிரகஸ்தம், வனப்பிரஸ்தம் சந்தியாசம். அதேபோல் சமூகமளவில் பரிநூழ முன்னேற்றத்துக்காக வகுக்கப்பட்ட பிரிவுகள்தான் பிராமண, சத்திரிய, வைசிய, சூத்திர வர்ணங்களாகும்.

முழு உயிரினங்களின்து வரைச்சியையும் விஞ்ஞான ரீதியாகக் கணக்கெடுத்து அந்தக் கணக்கெடுப்புக்கு ஏற்பாடு மனித பரிநூழத்தைச் சத்திய உச்சத்தை நோக்கித் துரிதப்படுத்தி வளர்ப்புதற்காக உருவாக்கப்பட்டவையே அந்த ஆசிரம—வர்ணப் பாடுகளாகும். மறு பிறப்புக் கொள்கையேடு அவை பொருத்தப்பட்டு ‘தத்துவம் அரி,’ என்ற இலட்சிய நிலைபார் சதா முன்வைத்து சமூக இயக்காமை பிரமிக்கும் வகையில் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

உயிரினம் தனது பரிநூழப் பிரயாணத்தில் நன்வு நிலைக்குரிய மனத்தளத்தில் ஏறியபோது மனித நாகரீக வளர்ச்சியும் ஆரப்பமாகிறது எனவாம். பழைய கல்லாயுத காலம் முதல் நதிக்கரை நாகரீக எழுச்சிவரை மனித இனம் அந்த மனத்தளத்துக்கு ஏற நடத்திய தயாரிப்புக் காலமே மிருகத்துக்கும் மனிதனுக்கும் இடைப்பட்ட கலப்பு நிலை அந்தக் கலப்பு நிலைக்குரிய மனத்தையை உண்மையான மனித மனநிலையை கூட உண்மையான மனத்தளத்துக்குரிய நிலையாகக் கொள்ளாமல் மிருக—மனித பாற்று வலயத் துக்குரிய ஆதிமன நிலையாகவே கொள்ள வேண்டும்.

அதற்குப் பின் வந்த எழுச்சியில் மனித அறிவு நிலை உண்மையான மனித மனத்தளத்துக்கு ஏறியபோது நான்கு முக்கிய வர்க்க வித்தியாசங்களைக் காட்டிற்று.

முதலாவது, மனம் மனத்தளத்திலேயே வயித்த நிலை. மனமானது தன் நினைவின் தளத்திலேயே, அதாவது அறிவிலேயே அதிகம் வாழ்ந்த நிலை. அதனால் அது உண்மையான மனத்தளத்துக்குரிய சாத்வீக குணத்தில் வாழ்ந்த நிலை. அன்பு, அறிவு, அகிம்சை மேலிட்ட நிலை. மனத் தளத்துக்கும் அப்பால்பட்ட பேரறிவுத் தளத்தின் எல்லைகளையும் தொட்டும் ஊடுருவியும் பாய்ந்த நிலை. பேரறிவுக்களியும் மெல்ல மெல்ல உட்புகுந்த நிலை.

அந்த நிலைக்குரிய குணம் சாத்வீக குணமென்றால் அந்தக் குணத்துக்குரியதாகச் சமூத்தில் தெரிந்த வர்க்கமே பிராமண வர்ணமாகும். மனித மனம் மனத்தளத்தில் வாழ்ந்தவாறு அதற்கப்பாற்பட்ட பேரறிவுத் தளத்துள்ளும் ஊடுருவ முயன்ற போக்கை வெளிப்படுத்திய வர்க்கம்.

மனித மனம் மனத்தளத்தில் வயித்து அதற்குரிய சாத்வீக குணத்தில் நிற்குமல் உயிர்த்தளத்துக்குரிய ரஜத குணத்துக்குட்பட்டு நின்ற நிலை இரண்டாவது. உயிர்த்தளத்தின் வேகம் கோபம் ஆசை ஆகிய ரஜத குணப்பண்புகளின் ஆளுகைக் குட்பட்டிருந்த மனித மனநிலையைப் பிரதிபலித்த வர்க்கமே சத்திரிய வர்ணமாகும். அது இரண்டாவது வர்க்கம்.

மூன்றாவது மனித மனமானது உண்மையான பந்த தளத்துக்குரிய குணமான சாத்வீக குணத்திலும் வயிக்காது உயிர்த்தளத்துக்குரிய (மனவளர்ச்சியற்ற உயிர் ஞக்குரிய) ரஜத குணத்திலும் வயிக்காது, உயிரினத்துக்கு முந்திய சட்டத்துக்குரிய குணமான தாமத குணத்தில் நின்றபோது அது மந்தப் போக்காசல் சடபான பொருள்களிலுள் எடுத்துக்கொடுமே வெளிப்பட்டது.

சமூகத்தில் அதை வெளிப்படுத்திய வர்க்கமே வைசீய வர்க்கமாகும்.

மிரு க—மனித மாற்றுவலயமான ஆதிக் கலப்பு நிலையி விருந்து (கல்லாயுத காலம் முதல் நடிக்கரை நாகரிகம் வரை) உண்மையான மனத் தளத்துக்கு எழுச்சியுற்ற மனிதகுலம் இந்த மூன்று மனப் போக்குகளுடன் இன்னு மொன்றையும் சாட்டிற்று.

மனத்தளத்துக்கு மனித குலம் எழுச்சியுற்ற காலத்துக்குப் பின்பும் ஆதி—மிருக மனித மாற்றுவலயத்துக்குரிய இடைத்தளத்தில் நிற்கும் மிருக—மனித கலப்புப் போக்கு. மனித மனமானது சாத்வீக, ரஜத, தாமத குணங்களில் வயிக்காது அவற்றுக்கும் கீழ்ப்பட்டு ஆதி இடைத்தள இயல்பைக் காட்டும் நிலை. அந்த மிருக—மனித இடையறி ஏக்குரிய சமூக வர்க்கமே சூத்திர வர்க்கமாகும்,

பழைய பிரமாண, சத்திரிய, வைசிய சூத்திர சமூக வர்ணங்களின் அர்த்தங்கள் இவைதான். இவை உண்மையில் பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டவையல்ல. இவை குணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. உடலை அடிப்படையாகக் கொண்டவையல்ல. மனத்தளங்களின் நினைவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

குணமும் நினைவுகளும் நிலையானவையல்ல. மாறுபடக் கூடியவை. சடம், உயிர், மனம் ஆகிய பெருந்தளங்களே மாறிக்கொண்டிருக்கும் பெருந்தளப் போக்குகளாக இருக்கும்போது மனத்தளத்தின் நினைவுகளும் அவை வெளிப்படுத்தும் குணச்சாயல்களும் எப்படி மாற்றமுறை இருக்கும்?

அவை மாறுபவை. அதுமட்டுமல்ல புத்தி பூர்வமாக மாற்றப்பட வேண்டியவை. அவற்றைக் கடந்து மாற்றமற்ற சத்திய நிலையை அடைய வேண்டும் என்பதே அந்த வர்ணங்களை வகுத்த சமூக மரபின் நோக்கமாகும்.

இரு மனிதன் தனது ஒரு பிறப்பிலேயே வர்ணங்களைக் கடக்க வழிவகைகள் இருந்தன. அவையே பிரம்மச்சாரிய, கிரகஸ்த, வனப்பிரஸ்த, சந்தியாச ஆசிரமங்களாகும். சந்தியாசி குணங்களைத் தாண்டியவன். அதனால் சகல வர்ணங்களினதும் வழிபாட்டுக்குரியவன். மனத்தளத்தையும் தாண்டிப்பேரவிவுக்குள் நிற்பவன்.

பிறப்பால் கட்டுப்படுத்தப்படாத இந்த வர்ணைசிரமப் வழிவகைகள் பிராமண, சத்திரிய வர்க்கங்களுக்கு மட்டுமே உரியவை என்றும் குற்றஞ் சாட்டப்படலாம். ஆனால் மறு பிறப்பு, கர்ம முயற்சி என்ற கொள்கைகளின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது சத்திய விடுதலைக்குரிய குணப் பக்கு வெத்தைக் கொண்டவன் அதற்குரிய சரியான வர்ணத்துவேயே பிறப்பான என்பதையும் மறுக்க முடியாது.

இருப்பினும் சூத்திரன் ஒருவனுக்குக்கூட உண்மை உணவினிடத்தியை விரும்பி, வர்ணக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து

தப்பி ஒடி சந்தியாசியாக வாழும் துணிவும் தேடலும் இருந்திருந்தால் அவனுங்கூட சகல வர்ணங்களினதும் மரியாதையையும் ஆதரவையும் பெற்றுத்தான் இருப்பான்.

எனவே தனிப்பட்டவனின் விடுதலைக்குச் சதா நேரமும் வழி இருந்தது. பிறப்பும் அதற்குரிய உடலும் ஓர்தடையல்ல.

ஆனால் தனிப்பட்டவனைப் போல் முழுச் சமூகமும் வளரவேண்டியிருந்தது. முழுச் சமூகத்தையும் ஒரு தனிமனிதனாக எடுத்தால் அந்தச் சமூகம் தாண்ட வேண்டிய பிரம்மசாரிய, கிரகஸ்த, வனப்பிரஸ்த. சந்தியாச நிலைகளே சூத்திர, வைசிய, சத்திரிய, பிராமண வர்ணங்களாகும்.

முழுச் சமூகத்தையும் பிராமண நிலைக்கு உயர்த்துவதும் பேரவிவுக்குத் திசைதிருப்புவதுமே பிராமண வர்க்கத்துக்குரிய தர்மமாகும்.

தனி மனிதனைப் போல் முழுச் சமூகமும் அங்கைய வளரவே செய்தது, செய்கிறது.

பிராமண உச்சத்தை நோக்கி சத்திரிய வர்க்கம் எழுச்சியுற்றது. சமூகத்தினதும் தனிமனிதனினதும் வனர்ச்சிக்குத் திசை காட்டவும் மனத்தளத்துக்கும் அப்பாறப்பட்ட பேரவிவுத் தளத்துக்கு வழிகாட்டவும் பிராமண வர்க்கத்தைபோல் சத்திரிய வர்க்கமும் உரிமை பெற்றது அந்த எழுச்சி சத்திரிய வர்ணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட வர்ணங்களின் வளர்ச்சியையும் துரிதப்படுத்தியது. வர்ணப் பிரிவுகளின் எல்லைகளிலும் முதல் தகர்ப்பை ஏற்படுத்திற்கப்படுத்தரையும் கூறுப்பிடலாம்)

அதுபோல் அடுத்ததாக வைசிய சுவம் பிராமண நிலைக்கு எழுச்சியுற்றது. ஒரு காலத்தில் பிராமண வர்க்கமும் பின்பு பிராமண—சத்திரிய குலங்களும் சமூகத்தின் பெற்றிருந்த அதிகாரத்தையும் தகுதியையும் வைசியரும் பெற்றுக்கொண்டனர். அவர்களின் எழுச்சி சூத்திரில் எழுச்சியையும் துரிதப்படுத்துகிறது. அதேபோல் ஆந்திய வர்க்கங்களின் எல்லைகளை இன்னும் தளர்த்திக் கலக்க வைத்தது. (கிறிஸ்து முதல் மூக்மூது ஜாடாக சாலிருள்ளர் வரையுள்ள காலம்)

இன்று சூத்திரர் எழுச்சியடைந்துவிட்ட காலங்களும் இராமகிருஷ்ணருக்குப் பிந்திய இந்த இருபத்தால் நாற்று மனித வர்ணங்களுக்கு சமூகத்தின் கலக்குக் கிராமங்கள் வரையுள்ளன.

ராவிய வரகாற்றலே குறிக்கிறது என்னாம். வர்ணனாக்கள் முற்றுக்கீல்து கரைந்து விட்டன. சகலரது மனமும் மனத்தனத்திலேயே யீக்கவும் அதன் சாத்வீக குணத்திலேயே நிற்கவும் அதற்குரிய அறிவு வீச்சைக் காட்ட ஆரம்பித்துள்ள காலம். பேரறிவுத்தனமான அடுத்த பெருந்தனத் தாக்கத்தின் அருட்டலைச் சகலரும் ஏதோ ஒரு வகையில் உணரத் தோடங்கியுள்ள காலம்.

யவீதகுலம் முழுதும் மனத்தனத்தில் ஏறி அதற்குரிய உண்மையான சாத்வீக உணத்திலேயே (அறிவு, அன்பு, சம்தங்கலம், சோதரத்துவம், போதுவுடைமை) பெரும் போக்கங்களையிக்கத் தொடங்கிவிட்டதென்றால் மனத்தனத்துக்கு அடுத்த பெருந்தனமான பேரறிவுத் தனத்துக்குப் பரிமுறையும் ஏறத்தொடங்கும் காலமும் வந்துவிட்டது என்ற ரூபத்திற்கு தாங்க ரீதியானது.

அதை உணரும் போதே அதற்குரிய தயாரிப்பும் கோடங்கிலிடுகிறது.

அந்த உணர்வையும் தயாரிப்பையும் ஆரம்பித்து வரவிற்கிறது சர்வமத சங்ர—பூரண சர்வோதய இயக்க விதாப்பாராக பகவான் ஸ்ரீஸ்ரீ நந்தகோபாலகிரியின் காலம்.

ஷட்டு—மனத்தனங்களுக்கு இடைப்பட்டு மிகுங்கீலித் தாங்கும்பொழுதான் இடைத்தனக் கல்புக் காலம்

ஆதிமனித காலமாக இருந்தது. உயிர்த்தளத்துக்குரிய கலியுகம் முடிந்து மனத்தனத்துக்குரிய சத்திய யுகம் ஆரம்பித்த மாற்றுவலயக் காலம் வரலாற்றில் கல்லாயுதம் முதல் நதிக்கரை நாசரீகம்வரை நீடித்த காலம்.

அந்தக் கல்புக் காலத்தைப்போல் புதிய தனத்துக்குரிய புதிய குழலில் மனத்தன—பேரறிவுத்தன மாற்றுவலயக் கல்புக் காலம் இப்போ ஆரம்பித்துள்ளது. மனத்தனத்துக்குரிய கலியுகம் முடிந்து பேரறிவுக்குரிய சத்திய யுகம் ஆரம்பிக்கும் மாற்று வலயக் காலம். மனித—பெருமனிதக் கல்பு. மனித—தேவக் கல்பு, அறிவு—பேரறிவுக் கல்பு.

இது அடுத்த பெருந்தன எழுச்சிவரை நீடிக்கும் ஆனால் முன்பைப் போல் இது நீண்டகாலமாக இருக்காது. மனித அறிவு மூலம் பர்ணையைப் போக்கானது தன்னையே புத்திபூர்வமாக உணர்ந்து கொண்டு பேரறிவுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துச் சரணக்கியடைந்து நடத்தும் தயாரிப்பானது மிகமிகச் சுருக்கமாகவே இருக்கும்.

அந்தத் தயாரிப்புக்குரிய தத்துவமே சர்வமத—சர்வோதயமாகும். அவ்வது பூரண சர்வோதயமாகும். அடுத்த பெருந்தனத்துக்குரிய எழுச்சி சுல துறைகளிலும் அதன் மூலமே ஆற்றுப்படுத்தப்படும்.

தமிழ் நாட்டின் தனித்துவமான தரமான சஞ்சிகை

ஞானரதம்

ஆண்டுச் சந்தர: ரூ. 10/-
அரையாண்டு: ரூ. 5/-

தேவையானோர் தொடர்பு கொள்க.

மு. கோவிந்தராஜன்
60 தெமட்டகோட் பிளேஸ்,
கொழும்பு-9.

மெய்யுள்

அறிவும் அனுபவமும் இதுவரை காட்டாத புதுப்பிராந்தியங்களுக்குள் நாம் புகப் போகிறோம். சந்திர மண்டலத்தில் மனிதன் வெளிப்படையாகக் கால்வைக்கும் அதோலத்தில் ஓல்வொருவனும் தனக்குள்ளே அக்கினி மண்டலத்தையும் துளைத்துச் சென்று சிரசிலுள்ள சந்திரமண்டல சக்ஸ்ராரத்திலும் அடிவைக்கும் காலம் ஆரம்பிக்கிறது.

போர்ப்பறை (புதிய வார்ப்புகள்)

அண்டை வீடுகள்

மு. தலையசிங்கம்

அடுத்த அறையில் இன்னும் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. இரவு பண்ணிரண்டு மணிக்கு ஆகியிருக்காதுபோவிருந்தது.

விநாயகதாஸ் சிந்தித்தவாறே படுக்கையில் கிடந்தான்.

அடுத்த அறையில் காளிதாசன் இன்னும் நித்திரை கொள்ளாமல் வாசித்துக் கொண்டோ அல்லது எழுதிக்கொண்டோ இருக்கவேண்டும். அவனிடம்போய் அந்தக் கணமே எல்லாவற்றையும் சொல்லலாமா என்று யோசித்தான் விநாயகதாஸ். ஆனால் அடுத்தகணம் அது பைத்தியகீகாரர் தனமாகப்பட்டது. அத்தனை பிரமாதப்படுத்த அது அந்தளவு பெரிய அனுபவமல்ல. சங்கத்தில் சேர்ந்திருந்த அவனது சகாக்கள் சிலரின்து அனுபவங்களுக்கு முன்னால் அது மிக மிக அந்பமான விசயம். ஏதோ ஓர் அளவில் காளிதாசனும் விநாயகதாஸம் கூட அந்த வகையான அனுபவங்களை ஏற்கனவே அறிந்திருந்தனர். இருந்தாலும் விநாயகதாஸைப் பொறுத்தவரையில் அன்றதான் ஆரம்பமுதல் முடிவுவரை

புத்திபூர்வமாகச் சுயவர்ணவுடன் நடைபெற்ற அத்தகைய ஓர் அனுபவம் கிட்டியிருந்தது. அது மிக அந்பமானவிசயமாகவிருந்தாலுங்கூட அந்த வகையில் பார்க்கும்போது அது அவனைப் பொறுத்தவரையில் சந்திரனில் முதன்முதலாகக் கால்வைத்த ஆம்ஸ்ட்ரோங்கின் அனுபவத்தைவிட முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகப்பட்டது.

சகல மக்களுக்கும் பழக்கமான சடவுகைத்துக்கும் அதற்குரிய புல ஹணர்வுகளுக்கும் அப்பால்பட்ட அனுபவத்தளங்களும் வாழ்க்கை நிலைகளும் உண்மையாகவே இருக்கின்றன தானு?

இருக்கின்றன என்றுதான் காலங்காலமாய்ச் சமயங்கள் கூறிவருகின்றன. அனுபூதிமான்கள் என்பவர்கள் அந்தத் தளங்களுக்கும் வாழ்க்கை நிலைகளுக்குமுரிய விஞ்ஞானிகள் தான்.

விநாயகதாஸ் அவற்றை கருத்தலாவில் அதுவரை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறன். ஆனால் அனுபவரீதியில் அன்றபோல் எதையும் அத்தனை அழுத்தத்தோடும் கயவுணர்வோடும் கண்டதிலை.

ஏறக்குறையே ஏழு வருடங்களுக்கு முன்பே ஆத்மீசத் தேட்டத்தை விரும்பி அதற்குரிய குருவையும் சந்தித்த காலத்தில் அந்தப் பிரச்சினைகளும் அவனது சிந்தனைகளுக்கிற விருந்துகளாக முன்வைக்கப்பட்டதுண்டு. ஆனால் அப்போது அவற்றை அவன் அந்தளவு பெரிதாக எடுத்து கொண்டதில்லை. ஆணித்தரமாக நம்பியதுமில்லை. அதனால் அவற்றில் அவன் அதிகம் கவனம் செலுத்தியதுமில்லை.

ஆத்மீக முக்கு என்பதுகான அவனுக்குரிய முக்கிய விடப்பாராச்சப்பட்டது அப்போது. ஆனால் அவனுக்குத் தியானப்பயிற்சி அளித்த அவனது குரு ஆத்மீக விளக்கங்களுடன் வேறு பல விபரங்களையும் இடைத்தனாங்களின் எண்ணற்ற கோலங்களையும் பட்டம் படாமலும் பலவகைகளில் காட்டவே முயன்றார்.

ஆத்மநிலை என்ற இலட்சிய நிலையையும், தியானத்தின் மூலம் அந்த நிலையை அடையலாம் என்ற கானகையையும் அதற்காக குரு என்ற ஒரு வழிகாட்டியையும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயிருந்த விநாயகதாஸ க்ரு

அவையல்லாத அடுத்த விடயங்களை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலிருந்தது அப்போது. அவை வெறும் கற்பனை கொக்கே அவனுக்குப்பட்டன. உண்மையாகவே அவை இருந்தன என்று ஏற்றுக்கொள்க்கடிய நிலைகளில்கூட அவை அவனுக்கு அத்தனை முக்கியத் திடும் வாய்ந்தவையாகத் தெரிந்தில்லை. மாறாக ஆபத்தான ஏமாற்றங்களுக்குரிய மருட்சித்தளங்களாகவே அவற்றை எடுத்துக்கொண்டான். அதனால் அவனது அக்கறையை அந்த விடயங்கள் அதிகம் ஈர்த்தில்லை.

குருவை அவன் சந்தித்த ஆரம்பாலத்தில் அவன் வாசிப்பதற்காக அவர் கொடுத்த நூல்களில் சூக்கும் உலகங்களைப்பற்றிய வளக்கங்களைக் கொண்ட நூல்களும் இருந்தன. குறிப்பாக “லைப்சாங் றப்பா” எழுதிய பல நூல்கள் முக்கியமானவை.

ஆத்மீக அனுபவத்தை உடனடிகாப் பெற்றுவிட வேண்டும்மென்று ஆத்த அன்றைய ஆரம்பகாலத்து அரைவேக்காட்டு அவதியில் அந்த வகை நூல்களையெல்லாம் அவனுல்மணம் விரும்பிப் படிக்கமுடிந்தில்லை. அதேபோல் குருவும் “அஸ்னீ”யுக்கு கும-ஆன்மீக உலக அனுபவங்களைப் பற்றிக் குதைத்து வேளைகளிலெல்லாம் அவற்றைப் பொய்ப்புமுகுகளைக் கேட்டு கூடப்பட்டபோல் வேடிக்கையாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்துவிட்டு “புதிய விஞ்ஞங்க கற்பனைகள்” அல்லது “சமயக் கற்பனைகள்” என்ற தலைப்புக்களில் தனது நாட்குறிப்பில் குறித்துவைக்கவும் அவன் முயன்றதுன்டு.

அவற்றில் பரிசோதனை செய்து பார்க்க அவர் முபன்றுகில்லை. அந்த முயற்சி பின்புதான் வந்தது.

மேற்கூற்றதைய மனோவியல் கொள்கைளிலும் சமூக பொருளாதாரச் சித்தந்தங்களிலும் அவனுக்கிருந்த பற-

ருக்கள் மெல்ல மெல்ல இற்றுவிழுத் தொடங்கியின்புதான் அப்புதுவைப் பரிசோதனைகளின் அவசியத்தையும் அவன் உணர வந்தான்.

ஆத்மீக தேட்டம் என்பது ஆத்மாவோடும் சடவுகை வாழ்க்கையோடும் மட்டும் தொடர்புகொண்டதாக இருக்காமல் அவற்றுக்கு இடைப்பட்ட சகல மனநிலைகளுக்குள்ளும் வாழ்க்கைத் தளங்களுக்குள்ளும் ஊடுருவிப் பரவும் ஒர் பூரணத் தேட்டம் என்பதை அதற்குப்பின்புதான் அவனுல்மற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. அத்துடன் இன்றைய மனித பரிமைக்கட்டம் அத்தகைய விசயங்களைப்பற்றிய அறிவையும் அவசியமாக்கிறது என்றும், அவனது குரு அதையும் அழுத்த முயன்ற அவதாரமேதான் என்றும் மெல்ல மெல்லத்தான் அவனுக்குத் தெரிய வந்தது.

ஆனால் அந்தப் பக்குவும் வருவதற்குமுன் ஏறக்குறைய ஏழு வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. ஆத்மீக முதிர்ச்சிக்கு ஏறக்குறைய இடையருத் பண்ணிரண்டு வருடகாலப் பயிற்சி அவசியமென்றால் அதில் பாதிக்காலம் முடிந்தபின்புதான் அவனுக்கு அந்த இடைத்தள அனுபவங்களையும் அதே ஆத்மீகத் தேட்டத்துக்குரிய வகையில் பயன்படுத்தும் பக்குவும் கைவரத் தொடங்கியது. அதற்குள் அவனது குருவும் சடவுகைக் கட்டுலனுக்குத் தெரியாத தள குதுக்குச் சென்றுவிட்டார்.

அதுவரை கட்டுலனுக்குத் தெரியாத தளங்களைப்பற்றி விநாயகதாஸாக்கிருந்த அனுபவங்கள் “அசாதாரனக் கனவுகள்”, “தியான-நித்திரைக் காட்சிகள்”, “சிறு குங்குமப்போக்குவரத்துகள்” என்ற வகையிலேயே இருந்தன. அவையெல்லாம் அடுத்த தளங்களுக்குரிய அனுபவங்கள் என்ற புத்திபூர்வபான் உணர்வு

அவற்றை அனுபவிக்குப்போதே அதிகம் இருந்ததில்லை. எப்போதாவது இடைக்கிடை வரும் மெல்லிய சுயவனர்வுக் குறுக்கீடுகள் அதிக நேரம் நிலைத்திருக்காது அமிழ்ந்துவிடும். விழித்துக்கொண்டபின்புதான் அவற்றின் நினைவுகள் திரும்பவும் புத்திபூர்வபாகவிரியும்.

அவைதான் அன்றுவரை அந்தத்தளங்களைப்பற்றி அவனுக்கிருந்த அனுபவங்கள்.

ஆனால் அதேசமயம் அவற்றைப்பற்றிய அறிவு விளக்கங்களை முன்னேவிட இப்போ அவன் அதிக ஆவலோடு கேட்டும் வாசித்தும் தெரிந்து வைத்திருந்தான். தெரிந்தவற்றைத் தனது வசதிக்காகவும் எதிர்கால ஆராய்ச்சிக்காகவும் வகைப்படுத்தியும் வைத்திருந்தான்.

முழுப்பிரபஞ்சத்திலும் காணப்படும் எண்ணற்ற உலகங்களை நான்கு அல்லது ஐந்து வகையாக வசதிக்காகப் பிரிக்கலாம் என்று விநாயகதாஸ்நம்பினுன்.

(1). மனித கண்ணுக்குப் புலப்படக்கூடிய சடவுலங்கள். இவை கோளங்களாக அமைந்தவை.

(2). தட்டையான சூக்கும் உலகங்கள். எண்ணற்ற தரவித்தியாசங்களைக் கொண்ட இவை மனித கட்டுலனுக்குத் தெரியாதவை. இவை பலவகைப்பட்ட மன வளர்ச்சியைக்காட்டும் சூக்கும் உயிரினங்கள் வாழும் தளங்களாக இருக்கின்றன. சூக்கும் உயிர்களால் சூக்கும் உலகங்களையும் சடவுலங்களையும் பார்க்க முடியும். ஆன்மீக உலகங்களைப் பார்க்க முடியாது.

(3). ஆன்மீக உலகங்கள். முக்கு அல்லது விடுதலைக்குரிய ஆனந்தத்தையும் நூனத்தையும் அனுபவிக்கும் நிதி

இயவுவகங்கள் என்றும் அழியாதவை. ஆன்மீகவுலகங்களில் இருப்போருக்கு சடவுலகங்களையும் பார்க்கும் சக்தி உண்டு.

(4) சட - சுக்கும் - ஆன்மீக வகங்களற்ற வெறும் விண்வெளி.

(5) எல்லாவற்றையும் தன்னுள் அடக்கி எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் பட்டதாகவும் எல்லாமே தானுவும் இருக்கும் நாம ரூபங்களைக் கடந்த பேரான்தெப் பரம்பொருளான எல்லையற்ற ஏகப் பேரறிவு. இப்பேரறிவு ஆன்மீகவுலகங்களில் அங்குள்ளோரின் வழிபாட்டுக்குரிய சில நித்தியத் திருவருவங்களாகவும் காட்சிபளிக்கும். அதேபோல் சடவுலகமான நமது பூமியில் அவதாரங்களாகவும் உருவெடுக்கும். எல்லாவேளாகளிலும் எல்லா வடிவங்களிலும் “அது” தன்னைக் கட்டுப்படுத்தாத எல்லையற்ற ஏகப் பேரறிவாகவே இருக்கும்.

(6) இந்தப் பலவேறுவகைப் பட்ட நிலைகளெல்லாம் பூமியில் வாழும் மனிதனுக்கு அடையக்கூடியவை யாகவே இருக்கின்றன. அவனது சட உடலுக்கு உள்ளும் புறழுமாக அடுத்த சூக்கும்-ஆன்மீக உருவங்களும் பேரறிவு நிலையும் காணப்படுகின்றன. மனதை அவற்றின் திசையில் விரித்து வளர்த்து ஆன்மீகப் பேரறிவு நிலையை அனுபவிப்பதே அவனது விடுதலையும் நித்திய ஞான ஆனந்த நிலையாகவும் இருக்கும்.

(7) பூமியில் நடைபெறும் மனித வாழ்க்கைக்குரிய அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், கல்வி, கலை இலக்கியம் போன்ற சகல துறைகளும் இந்தத் திசைகளில் முற்றுக்கு திருத்தி வளர்க்கப்படவேண்டும். மனித பரினாமம் இந்தத் திசைகளையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது.

அயல் உலக விடயங்களைப்பற்றி விநாயகதாஸ் சேகரித்து வைத்திருந்த குத்துக்களின் சுருக்கமான வகைகள்

இவை, இவையேதான் படுக்கையில் கிடந்தவாறே அன்றைய அனுபவத்தைத் திரும்பத் திரும்பிவிடத் தயாராய் இருக்கும் விண்வெளிக் வீரனிப்போலே குக்கும் உடலும் சதா நேரமும் சடவுலகுக்குத் திரும்பிவிடும் தயார் தீவியில் இருக்கும். சடவுலுடன் அது ஒர் வளரியங்கள் கொடியால் இணக்கப்பட்டிருக்கும் அது விரும்பியமாதிரி நின்டு கொடுக்கும். அது அறுமோதே மரணம் ஏற்படுகிறது.

இவற்றின் பின்னணியில்தான் அன்றைய அவனது அனுபவத்தையும் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும்.

(2)

வெளிவிழுந்தையில் வாசலுக்கருகில் போடப்பட்டிருந்த நான்கு சாய்வுநாற்காலிகளில் வடக்கு முலைப்பக்கமாக இருந்த ஒன்றில் விநாயகதாஸ் உட்கார்ந்திருந்தான்.

மங்கலான இருள். ஆனால் அதை சமயம் பார்வைக்குப் பொருட்களும் உருவங்களும் தெரியாமலில்லை.

உட்கார்ந்திருந்த அந்த வேளையில் தான் திட்டரென்று அந்த உணர்வு விநாயகதாஸாகு ஏற்பட்டது. கான்குக்கும்-ஆன்மீக உடலில் உட்கார்ந்திருந்தான் என்ற புத்திபூர்வமான சுயவுணரவு.

அந்த உணர்வு வந்தவுடன் ஒதுக்கித தடுமாற்றமும் அவசரமும் அவனை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கின. உடலுக்குச் சடுகியாகத் திரும்பிவிடலாம் என்ற பயத்தோடு புதிப்புவைப் பிற்கிடும் என்ற மெல்லிய திகிலும் கலந்திருந்தன.

விண்வெளிக் கர்ப்பிலிருந்து வெளிப்பட்டு விண்ணில் மிதப்பது, சந்திரக்கலத்திலிருந்து வெளிப்பட்டுச் சந்திரத் தரையில் நடப்பது பேர்ந்த நிலைகளில் விண்வெளி வீரர்களுக்கு இதே உணர்வு இருக்கலாம்.

சந்திரக்கலத்தைச் சடவுலவாக வும் அதிலிருந்து இறங்கிச் சந்திரத் தரையில் நடக்கும் வீரனிக்குக்கும் உடலாகவும் நினைத்துப் பார்த்தால் இரு உடல்களுக்கு முன்ன தொடர்பையும் உறவுள்

ஷம் உணரவாம். ஆபத்து வருகே வேளைகளில் உடலே சந்திர கலத்துக்குத் திரும்பிவிடத் தயாராய் இருக்கும் விண்வெளிக் வீரனிப்போலே குக்கும் உடலும் சதா நேரமும் சடவுலகுக்குத் திரும்பிவிடும் தயார் தீவியில் இருக்கும். சடவுலுடன் அது ஒர் வளரியங்கள் கொடியால் இணக்கப்பட்டிருக்கும் அது விரும்பியமாதிரி நின்டு கொடுக்கும். அது அறுமோதே மரணம் ஏற்படுகிறது.

விநாயகதாஸாகு ஒதுக்கன் என்ற செய்வதென்ற தெரியவில்லை அவனுக்கிருந்த அப்போதைய அவதி யில் அவனது உருவும் எப்படி இந்தது, என்னமாதிரி அவன் உடுத்திருந்தான் என்பவற்றை அவனுக் குத்தானிக்க முடியவில்லை.

அடுத்தமுறை அவற்றை நிச்சயமாக அவதானிக்க வேண்டுமென்று அதை மீட்டுப் பார்க்கும் போது நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டான் விநாயகதாஸ். ஆனால் அதே தீர்மானத்தை ஏற்றுவே கலதடவைகள் எடுத்திருந்தான் என்ற தும் அவனுக்கு நினைவிலிருந்தது. அந்தளவு கயங்களிருப்பு பெரும்பாலும் சடவுலக வாழ்க்கையில் கூட இருப்பதில்லை. ஆடைமாற்றும்போதும் கண்ணுடங்கும் முன்னால் நிற்கும்போதும் பள்ளி அன் தன் தோற்றத்தையும் ஆவையைப்பற்றி நிலைக்கிற அளவுக்கு மற்ற நேரங்களில் நினைப்பதில்லை. அவையற்றிய உணர்வு அதிகம் இருப்பதுமில்லை. அதேபோல் குக்குமதிலையிலையும் வழக்கமாயான “நான்” என்ற உணர்வு இருக்குமாவுக்கு அதன் அம்சங்களை அறிந்த கயங்களிருப்பதில்லை. அந்தச் சுபவங்களிருப்பதில்லை. அந்தச் சுபவங்களின்

வளர்ச்சியே பகுவ வளர்ச்சியாக இருக்கும்.

சிறிதனால் தமோற்றத்துக்குப் பின் வாசால் இறங்கி வெளியே செல்ல முயன்றுள்ள விநாயகதால். அந்த வேளையில் அவனுக்குப் பழக்கமான காளிதாசன் குரலைபாத்த ஓர் ரூபம், எங்கிருந்து வந்ததென்று தெரியாமல் எங்கும் மெல்லப் பறவி வந்து சேட்டது.

“வெளிச்சம் தெரிகிறதா? வெளிச்சம் தெரிகிறதா?”

ஆனால் யாரையும் காணவில்லை. வெளிச்சம் எதுவும் வந்ததாகவும் தெரியவில்லை. அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றபோது திடை ரேஷ்டு ஓர் போகை ஏற்பட்டது விநாயகதானாக்கூ.

காளிதாசன் அறைக்குப் போய்ப்பார்த்தால் என்ன?

அடுத்தாணம் அந்த அறையை போகி உவன் நாரத் தொடங்கினான். மிதப்பதற்கும் நடப்பதற்கும் இடைப்பட்ட இரு இயக்கம்.

காளிதாசன் நித்திரையாயிருக்கொம். அங்கு மீப்பாக இருக்கொம். அங்கு விநாயகதாஸால் அவதானிக்க முடிகிறதா என்று கோதிக்கவாம். நித்திரையாகி அனும் சூலை—ஆன்மீக உடலில் உவாவிக் கொண்டிருந்தால் சில வீட்டங்களைக் கைத்தது விட்டு வீழித்தெழுந்து அவன் ரூபகமிருக்கிறதா என்று அவன் கேட்டுப் பார்க்கவாம்.

ஏற்கவனே அத்தகைய சோதனைகளை விநாயகதால் செய்து பார்த்திருக்கிறான். ஆனால் பூரவை ஒருவையிட்டு இன்னும் கண்டுள்ளே.

காளிதாசனின் அறையை நோக்கி தூந்து வெளியில் வேறு ஓர் பக்கம்

அவன் இருட்டதை விநாயகதாஸால் உணர முடிந்தது. குயமான விருப்பத்துக்கு எதிராக வரும் ஸர்ப்பு குருவாகிய “அது”வின் அழைப்பாக இருக்கவாம் என்று ஏற்கனவே விநாயகதால் தெரிந்திருந்தபடியால் அந்த ஸர்ப்புக்கு அவன் தன்னை விட்டுக் கொடுத்தான். விட்டுக் கொடுத்ததுடன் “அது”வைச் சீலக்காகக் கொண்டு மனதை ஒரு முகப்படுத்தித் தியானிக்கவும் தொடங்கினான்.

அடுத்தசனம் மிக வேகமாக எங்கோ ஒரு திசையில் பறந்து செல்வதை அவனுல் உணர முடிந்தது.

குக்கும—ஆன்மீக உலகங்களில் உடல் வலுவால் இயக்கம் ஏற்படாமல் மனோவலுவிலேயே ஏற்படுகிறது. விரும்பிய இடத்துக்கு மனோவலு மூலம் மிக வேசமாகச் செல்லவாம்.

போகும் வழியில் பழைய குரலை விடத் தொனி கூடிய ஒரு புதுக் குரவில் பாடல் ஒன்று கேட்டது. அந்தப் பாடல் மூலம் பலவித அறிவுரைகள் அனுக்கு வழங்கப்பட்டன.

பாடல்களின் முக்கியத்துவம் அழுத்தப்படுகிறது.

அந்த அறிவுரைகளைக் கேட்டு முடிந்தபோது ‘அது’வைத் தரிசித்த திருப்தியும் விநாயகதாஸியம் குடிகொள்ளத் தொடங்கியது. திருப்தி யோடு அவன் திரும்பிவிட விரும்பி னன். ஆனால் அதேசமயம் இன்னும் கடவுடலுக்குரிய வீழிப்பு நலைக்கு வருவதற்கு அவசாசம் இருந்தது என்ற உணர்வும் ஏற்பட்டதால் தொடர்ந்து “அது” வை இலக்காகக்கொண்டு மனதை ஒருமுகப்படுத்தி துரிதபாக நகர்ந்தான்.

இறுதியாக, “அது” திருவரு கோடு இருந்த ஓர் இடத்தை அண்மித்துவிட்ட உணர்வு ஆட்கொள்ளத் தொடங்கியது. அப்படியே அவவேளையில் கட்டிடங்கள், அறைகள் எல்லாம் காட்சியாயிருக்க ஓர் இடத்தில் “அது” முன்பு அவன் கடவுள்கில் கந்தித்த “அது” கோலத்தில் தரிசனம் கொடுத்தது.

விநாயகதாஸ் ஒடிப்போகப் புது “அது”வின் யாதங்களில் வீழிந்து வணக்கிவிட்டு எழுந்தான். “அது”வின் ஆணையும் கிடைத்தது.

அதை ஏற்றுக்கொண்ட விநாயகதாஸ் திருப்தியோடு அங்கிருந்து அகலத் தொடங்கினான். அடுத்தகணம் சடலை வீட்டிலுள்ள தனது படுதீகையில் கிடர்தவாறே திடைரென்று விழித்துக்கொண்டதை அவனுல் உணர முடிந்தது.

வேகமாகத் திரும்பிவந்து உடலுக்குள் நுழையும் அதிர்ச்சி சடுதியான விழிப்பை ஏற்படுத்தும்.

அறைச் சுவரின் கரைப்பக்கத்து நீக்கல் வழியாக அடுத்த அறையிலிருந்து வெளிச்சம் வந்ததை அவதானித்தபோது அங்கு காளிதாசன் இன்னும் தூங்காமலே இருந்தான் என்பதை அவனுல் யூகிக்க முடிந்தது.

(3)

படுக்கையை விட்டெடுமுந்து தன்னீர் அருந்துவதற்காகக் குசினிக்குச் சென்றுன் விந்யாதாஸ் காளிதாசனின் அறையின் வாசல் திரைக்குள்ளால் மெல்லிதாக ஓலைக்கிறுக்கள் வந்து கொண்டிருந்தன.

திரையை நீக்கி உள்ளே நோக்கியபோது காளிதாசன் வாசித்துக்கொண்டிருந்தான். மனி இரவு பறினேன்றார்.

பேசாமல் தலையைசத்துவிட்டுச் சென்று தன்னீர் குடித்துவிட்டுப் படுக்கைக்குத் திரும்பியபோது பல பிரச்சினைகளுக்கு இன்னும் தெளிவானவேண்டியிருந்தது என்பதை விநாயகதாஸால் உணர முடிந்தது.

“வெளிச்சம் தெரிகிறதா?” என்ற குரல் காளிதாசனின் அறைக்குள் விருந்து வந்த வெளிச்சத்தைக்குறித்ததா? அதனால்தான் அவனது குரலை ஒத்த குரலாக அது சேட்டது? அது யாருடைய குரல்? “அது”வை நோக்கி அவன் விரைந்தபோது வந்த பாடலின் குரல் யாருடையது? எல்லாமே ‘அது’வின் வெளிக்காட்டல்கள்தானு? ‘அது’வை அவன் தரிசித்த இடம் எது? அது எந்த ஆன்மீக உலகம்.

எந்தளவுக்கு அவற்றுக்குள் அவனுது கற்பணைகள் புகுந்திருந்தன? எந்தளவுக்கு அவன் அந்த அனுபவத்தினிடமுழுமக்கு எதிரான தடைகளாக இருந்தன?

எதிர்கால ஆராய்ச்சிகளுக்குரிய திசைகளைக் குறித்துக்கொள்ளும் ஓர்விஞ்ஞானியப்போல் அவற்றை மனதில் படித்தவாறு, அன்றைய அனுபவத்தினாலும் எழுந்த சந்தேகாச அலைகளைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு நிப்பிக்கியாக நித்திரைகொள்ள முயன்றுள்ள விநாயகதாஸ்.

பூரண இலக்கியமும்

அதன் தேவைகளும்

“பொழுது போக்கு வாதம்” — நோயா? மருந்தா?

— மு. தலையசிங்கம் —

இன்றைய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு என்னென்ன தேவை ப்படுகின்றன? அப்படி ஒரு கேள்வியை அடிப்படையாக வைத்து ஓர் கணக்கெடுப்பை நடத்தும்போது முதலில் தேவைப்படுவது இலக்கியம் எதற்காகத் தேவைப்படுகிறது என்ற கேள்விக்குரிய பதில்தான்.

இலக்கியம் எதற்காகத் தேவைப்படுகிறது?

இதற்கு நாம் என்னென்ன காரணங்களைக் காட்டுகிறோமோ அந்தந்தக் காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே இலக்கிய வளர்ச்சிக்குரியதாக நாம் காட்டக்கூடிய தேவைகளும் இருக்கும். அந்தக் காரணங்கள் குறுகிய எல்லையினையுடையவையாய் இருந்தால் இலக்கியத்தேவைகளும் - அதாவது இலக்கிய வளர்ச்சிக்குரிய தேவைகளும் குறுகியே இருக்கும் காரணங்கள் விரிந்து வேறு துறைகளையும் அணைக்கக்கூடியவையாக இருக்குமானால் தேவைகளும் விரிந்து வேறு துறைகளின் வளர்ச்சிக்குரிய தேவைகளாகவும் விசாலித்து நிற்கும். இலக்கியம் எதற்காக தேவைப்படுகிறது?

பொழுதுபோக்குக்காக என்றிருஷ்க முடியாது. பொழுது போக்குக்காக இருப்பவை இலக்கியமாகவும் இருக்கமுடியாது. அதுமட்டுமல்ல, பொழுதுபோக்கு என்பதே - அதாவது பயனற்றவித்தில் நேரத்தைப் பாழ்த்திப்பது என்பதே இனிமேல் இருக்கமுடியாது. அப்படிப்பட்ட ஒரு வளர்ச்சிக் கட்டடத்திலும் ஒரு புதுயுகப்பிரவாகத்தின் நெருக்கடிக் கட்டடத்திலும் இன்று மனித சரித்திரமும் பரிஞாமமும் நின்று கொண்டிருக்கின்றன.

அப்படியானால் வாழ்க்கையின் பல்வேறு பிரச்சனைகளால் சஞ்சலப்படும் மனிதனின் மன அமைதிக்கும் ஏதாவது வேண்டாமா என்று எதிர்க்கேள்வி எழுப்பலாம், சில ஆனால் அது பிழையானது ஆகிறது. கூர்மையான அந்த எதிர்க்கேள்வியில் இலக்கியம், கலை ஆகிற வற்றைப்பற்றிய அறியாமைதான் நிற்கிறது. தரமான இலக்கியங்களும் கலையுந்தான் உண்மையான நிரந்தரமான அமைதிக்கும் மன ஓய்வுக்கும் பரவசத்துக்கும் வழிவருக்கும் அவைதான் அதேசமயம் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்குரிய சிந்தனைத் தெளிவையும் கொடுக்கும், அந்தச் சிந்தனைத் தெளிவு எதிர்காலப் பிரச்சனைகளையும் சந்திக்கச் சுடிய ஆற்றலையும் அதனால் நிரந்தர அமைதிக்குரிய வழிகளையும் காட்டுபவையாக இருக்கும். தரமற்ற கலைகளும் படைப்படுக்களும் மனிதனைக் கணவில் ஆழ்த்தி மயக்குவிட யொழிய தெளிவோடு சேர்ந்த பரவசத்தையும் கொடுத்த வர்த்தகை முன்னேற்றத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் உழைமாட்டா. அதனால் சாதாரண மனிதனின் மன அமைதிக்கும் ஓய்வுக்கும் ஏதாவது தேவைப்படுகின்றனவென்றால் அவை தரமான இலக்கியமும் கலையுந்தான். பொழுது போக்கும் போலிகளும் கனவுகளுமல்ல.

ஆனால் சனவும் மயக்கமும் ஓரளவுக்கு மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையல்லவா? சாதாரண மனிதனின் உடன் நிலையையும் மன நிலையையும் சமநிலையில் வைத்திருக்க அவையும் ஓரளவுக்குத் தேவையல்லவா? அதனால் அத்தகைய வசதிகளை நீக்குவது ஆபத்தாகாதா?

அப்படியாக கேட்டாலாம். அதில் மனோவியல்-வைத்திய உண்மையும் இருக்கிறது. அந்தப் பார்வையில் மனிதன் ஒருவித நோயாளியாக இருக்கிறோன் என்ற உண்மையும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அது மறுக்கமுடியாத ஓர் உண்மையாகும். இங்கு நோய் என்பது மனிதனின் வளர்ச்சி யின்மையைக் காட்டுகிறது. அதாவது மனிதனின் வளர்ச்சி அதன் பூரணத்துவத்தை இன்னும் தொடர்விலை என்பதைக் குறிக்கிறது. அத்தகைய பூரணமின்மையே அவனது நோயாகும்.

பூரணமின்மை என்ற அந்த நோய் எப்படிப்பட்டது என்பதைப் பின்பு பார்க்கலாம். ஆனால் இப்போதைய சரித்திரக் கட்டத்தில் மனிதன் பரவலாகத் தனது நோயை உணரவந்திருக்கிறோன் என்பதும் அதை மாற்றித் தனது நிலையைப் பூரணத்துவப்படுத்தப் போராடுகிறோன் என்பதும் இங்கு வெளிக்கத்தக்கது.

அத்தகைய போராட்டக் கட்டத்தில் நிற்கும் இன்றைய மனிதனுக்கு அவனது நோயைக் கடத்தி நீடிக்கவேச்கும் கனவுகளும் மயக்கமும் தேவையா?

இந்தக் கேள்வியை எழுப்பும்போதுதான் “பொழுது யோக்கு இலக்கியம்” என்ற பெயரில் கனவுகளுக்கும் போவிடமயக்கங்களுக்கும் க வாதாடுவர்கள் இன்றைய மனிதனின் பரிமூலக் கட்டத்தையும் சரித்திர நிலையையும் உணராதவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதும் தங்களைக் காலங்கடத்த ஒரு சமூக பொருளாதார அமைப்பில் நிரந்தரமாகப் பொருத்திப் பார்ப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதும் அந்த அமைப்பில் வசதிப்படைத்த எந்த வர்க்கம் இந்த மயக்கத்தையும் கனவுகளையும் தனது நன்மைக்காப்பயன் படுத்துகிறதோ அந்த வர்க்கத்தோடு தங்களை இணைத்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதும் தெரிய வரும். அத்துடன் அந்த அமைப்பும் அதற்குரிய முக்கிய வர்க்கமுந்தான் இலக்கியத்தையும் கலைகளையும் மனித.சரித்திரத்தில் எப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு வெறுங்கனவாகவும் மயக்கப் போவியாக வும் மாற்றி வளர்த்திருக்கின்றன என்பதும் தெரியவரும்.

காரணம், மனிதனின் நோயைத் தீர்க்கும் - அதாவது மனிதனின் அகத்தையும் அவன் வாழும் சமூத்தையும் பூரணப்படுத்தும் - முக்கிய மருந்துகளில் ஒன்றுக் கீந்த இலக்கியமும் கலையுந்தான் காலங்காலமாகப் பயன்படுத்தப் பட்டு வந்திருக்கின்றன. கலையும் இலக்கியமுந்தான் சமயத்தோடு சேர்த்துக் காலங்காலமாய் வளர்க்கப்பட்டு வந்தன. இந்த முதலாளித்துவ அமைப்பில்தான் அவன் நோயைக் கடத்தும் மயக்கப் பொருளாகவும் கனவாகவும் மாற்றப்பட்டு வெறும் வியாபாரத்துக்குரியவையாக வளர்

க்கப்பட்டு வருகின்றன “பொழுது போக்கு” என்பது அந்த வியாபாரத்துக்குரிய நாகரிகபான் பெயர்தான்.

இருப்பினும் பொழுதுபோக்குக்காக-அதாவது வியாபாரத்துக்காக-கலையும் சினிமாவும் இலக்கியமும் இருக்கவேண்டுமென்று கூறுபவர்கள்கூட தங்களை அறியாமலேயே இலக்கியத்தினதும் கலையினதும் முக்கியத்துவத்தையும் பயணியும் ஓரளவுக்கு உணர்ந்துதான் கொள்கிறார்கள். ஆனால் தங்களீன் அறியாமையினாலும் வியாபார நோக்கினாலும் அதன் பெயரைத்தான் பாற்றிக் கூறுகின்றனர். அதனால் இலக்கியத்தின் அர்த்தத்தையும் பாற்றிவிடுகின்றனர்.

நோய்போக்கும் இலக்கியம் என்பதைப் பொழுதுபேர்க்கு இலக்கியம் என்கின்றனர். இலக்கியமும் கலையும் மனிதனீன் நோய்போக்கு உதவுபவைதான். இலக்கியம் எனும் போதே “நோய்போக்கு” என்பது அதில் தொக்கி நிற்கிறது எனலாம். அந்த உண்மை மறக்கப்பட்டு, அதனால் தரங்கெட்டு, உருவாக்கப்படுபவைதான் “பொழுது போக்கு” என்ற அடைமொழியைப் பெறுகின்றன. மனிதனின் நோயைப் போக்காமல், அவனை மயக்கியும் கனவகாணவைத்தும் நோயைக் கடத்தி வளர்த்துக்கொண்டு மனிதனின் பொழுதையும் வாழ்க்கையையும் போக்குபவை, பாழிப்பவை.

இவ்வாறு நோயைப் போக்குவதற்குப்பதிலாகப் பொழுதைப் போக்குவதற்குத் தான் இலக்கியம் இருக்கிறது என்று கருதப்படுவதே ஒன்றை மற்றதுக்காக மாரூட்டம் செய்யும் மன நோயாளியின் குணந்தான். இடம் மாறிப் பொருத்தப்பட்ட பற்றும் பிறழ்வும், (displaced attachment) முதலாளித்துவ அமைப்பு வளர்த்துவரும் நோய்க்குணங்களில் அது முக்கியமானது. அதனால் “பொழுதுபோக்கு இலக்கியம்” என்பது இலக்கியம் எதற்காக எப்படி இருக்கவேண்டுமோ அதற்கு எதிராக இருப்பதுதான் என்றாலேயுள்ளது. இலக்கியம் எந்த நோயை நீக்கமுயல்கிறதோ அந்த நோயை நீடிக்க வைப்பதுதான் பொழுது போக்கு இலக்கியமாக மாறியுள்ளது. அதாவது பொழுது போக்கு இலக்கியம் என்பதே இலக்கியம் நீக்கவேண்டிய நோய்களில் ஒன்றுகிவிட்டது. அந்த நோயை நோயாக உணராது அதையே நோய்தீர்க்கும் மருந்தாகக் காண்பது நோயின் முற்றிய நிலையைத்தான் குறிக்கிறது. அதை முறியடிக்கும் கட்டந்தான் இன்றைய மனிதனின் சரித்திரக்கட்டமாகும்.

பொழுதுபோக்கு இலக்கியம் என்பது இலக்கியத்தின் இலட்சியத்துக்கு எதிர்மாருன் திரிபாக இருக்கும் போது “கலை கலைக்காக” என்பதும் “கலை கட்சிக்காக” என்ப

தும் இலக்கியத்தில் இலட்சியத்தை உணர்ந்தும் அதன் வழியில் பூரணமாகத் செல்லத் துடைத்திருப்புக்கள்தான். அழகுணர்ச்சிமட்டுந்தான் அவ்வது அர்த்தங்களை முடியாதவை மட்டுந்தான் இலக்கியத்தை உருவாச்சுபவை என்று நினைத்து விளக்கில் விழுந்த டுக்ஸிகள்போல் இடையில் உழுந்தார்கள் கலை கலைநகாக என்று வாதாடியவர்களில் பெரும்பால்கர். கலை கட்சிக்காக என்பவர்களை விலையை வெறும் சித்தாந்த அறிவு வழியில்மட்டும், அந்த அறிவும் இருந்து, சித்தந்து திருச்சி செல்லும் வழியில்மட்டும் காப்பு இலக்கியத்தை வெறும் யந்திரமுறையாக நிறுத்திக்கொள்ளனர்.

எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் இல்லாமல்லை. இலக்கியம் நோய் தீர்ப்பைதன்றுல் அந்த நோயின் முழுமையையும் உணராதவரைக்கும் அதைத் தீர்ப்பதற்குரிய பூரணவழியையும் உணருமிடியாதுதான். அந்தந்தச் சாலககட்டத்தில், அந்தந்தக் கழுக்கட்டத்தில் அவனவன் அந்த நோயை எவ்வாறு கண்டாலே அவனவே இலக்கியமும் படைத்திருக்கிறோன்.

இன்று முன்பு எப்போதும் இருந்திராத அளவுக்கு நோயையும் முழுமையாக உணர்க்கூடிய கட்டம் வந்திருக்கிறது. அதனால் அகற்றுப் பலியையும் பூரணமாகக் காணக்கூடிய கட்டமும் வந்துள்ளது இலக்கியமும் அதன்காரணமாக முழுமையடையும் கட்டம் வந்துவிட்டது. பூரணயோகம் என்றால் அரவந்தர், அதைப்போல் பூரண இலக்கியம் உருவாகும் கட்டம் இன்று வந்துள்ளது. அதற்குரிய கோப்பாட்டையே பிரபஞ்சயதார்த்தம் என்று நன் “போர்ப்பறை”யில் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

இலக்கியத் தேவைகள் எவை என்ற கேள்வி எதற்காக இலக்கியம் தேவை என்ற கேள்வியாக மாறிபது. அதற்குரிய பதில் நோயைத் தீர்ப்பதற்கென்றால் அந்த நோய் என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. அதை முழுமையாகக் கண்டுபிடித்தால்தான் முழுமையான வாழ்க்கையும் முழுமையான இலக்கியமும் உருவாக முடியும்.

நோய் என்ன?

மனிதர்கள் எல்லாருமே நோயாளிகள்தான் என்கிறோ பிரப்பு. ஆனால் அவர்கண்ட நோய்க்குரிய காரணங்கள் அடிமன இயல்புகளோடேயே நின்று விடுகின்றன.

வர்க்கவேறுபாடுகளுக்குப்போட்டு சமூகத்தில் வாழும் மனிதனை ஒருவித நோயாளியாகவே மார்க்கல்லம் கருதுகிறோர்.

சமயஞானியோ. நோனமண்டபானு கமிசூர் வைத்தினால் பில் ஈடுபட்டுள்ள எல்லாரையுமே முக்குள் தேவ்க்குள் உட்பட்டவர்களாகவே கருதுகிறோன்.

இவ்வதான் அவரவர் காட்டும் மனித நோயும் அதன்காரணங்களுமென்றால் அவற்றை தீர்ப்பதற்கு அவர்கள் காட்டும் வழிகளும் அதேவரையில் அதே கோவையாகாக குரியவையாகவே இருக்கின்றன.

அடிமன இயல்புகளைக் கண்டுபிடித்துச் சீர்ப்பாடுத்துவதையே நோய்க்குரிய மருந்தாகக் காணகின்றுன் பிரைய்ட் முரண்பட்ட வர்க்க இயக்கங்களை அடிப்படையாக வைத்து நடத்தப்படும் போராட்டத்தையும் அது தாக்குவதை போது விடமை மரிச்சியையுமே மார்க்கன் மனிதனின் நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகக் காணகிறான். இவ்விரு வழிகளையும் விஞ்ஞானம் காட்டும் வழிகளுக்குப்பீர் முக்கிய உதாரணங்களாக கூறலாம். அப்படிக் கூறுவது விசுவத்தை மிகவும் இலகுபடுத்திக் கூறுவதாகும். இவை இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட, இவை இரண்டுக்கும் முரண்பட்ட எத்தனையோ விஞ்ஞானப் பார்வைகள் இருப்பினும் எவ்வாறு இவ்விரு எல்லைகளையும் சுதோ ஒரு அளவுக்காவது ஏற்றுக்கொள்ளவே செய்கின்றன. அதனால் இவற்றைப் பீர் நோனத்துக்குப்பீர் முக்கிய உதாரணங்களாக கூறலாம். இவற்றிலிருந்து வேறுரும் நவீன விஞ்ஞானம் பார்வையைச் சமீபங்களுத்துக்குரியிப்பதாகச் சேர்ந்துக்கொண்டும்.

ஆனால் இன்றைய சமயஞானி இயற்கேள்கிட்டு, திருப்பிப்பாடு முடியாது. இவ்வுலகத்தை மறுத்து மதுவுக்கத்தையும் முக்கியையுமிடம் அழுக்கிய பறைய முறைக் காமோர் போக்கில் விஞ்ஞானம் எவ்வாறு அதிருப்பியடைத்தோ அவ்வாறோதான் இன்றைய சமயஞானம் மனிதனின் அதையும்தையும் அதன் பிரபஞ்ச விவிலையும் மறுத்து விஞ்ஞானத்தில் அதிருப்பியடுகிறது.

அந்த அதிருப்பியையும் அதைத் தீர்க்கும் சுதாரிசனையையும் காட்டுபவராக அரவித்தார் நிதிக்கிருந்து. ஆனால் அரவிந்துளிம் முயற்சிகள் தத்தால்ச் சமூக பொருளாதாத து. அரசியல் இயக்கங்களுக்குப் பூரணாக வறிப்பட்டு வருகிறது, மார்க்கியத்தையும் விஞ்ஞானத்தின் மனிதாரிமை மக்கள் நல்வாதத்தையும் வென்று செல்லும் வகையில், இன்னும் விரித்து வளர்க்கப்பட்டதுமின்றி தலைமுறைப்படுத்தப்பட்டுமில்லை.

எனது “போர்ப்பறை”யில் அந்த முஸ்தலியின் ஆரம்பம் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

வர்க்கவேறுபாடுகளைத் தாண்டி பொதுவுடமைச் சோலை விஸ்தை மட்டும் அடைந்தால் போதாது. அதைத் தனி யாகக் கொண்டு வருவதும் முடியாது. பொதுவுடமைப் போராட்டத்தோடு அத்தே காணப்படும் குண வேறுபாடு களையும் அதேசமயம் முழுச்சமூகமும் தாண்டினால்தான் உண்மையான சோலைவிலமும் உண்மையான ஞான எழுச்சியும் - சர்வோதயமும் - அடுத்தகட்ட மனிதப் பரினூறும் வரலுடையும் என்பதே எனது கருத்தின் முக்கிய அம் சமாகும். அவற்றுக்கணக்காலே சமூகத்தின் வாழ்க்கைத் துறைகள் ஒவ்வொன்றும் ஆற்றுப்படுத்தப்படவேண்டும். மனிதர்களும் வளர்ச்சியைக் கூழ்முறையை அளவிடலாம். உழைய வேதங்கள் கூறிய யுக்கச்சூல். ஒரு கழுல் நான்கு கட்டங்களைக்கொண்டது. கிருத, துவாபர, திரேத, கவியங்கள். கலியின் முடிவோடு ஒரு சழுல் முடிந்து அடுத்த சழுல் வளர்ச்சி ஆரப்பமாகிறது எனலாம். ஆனால் அடுத்த சழுல் வளர்ச்சி முந்தியதைப்போல் ஒரே தளத்தில் இருக்காமல் வேறு ஒர் உயர்ந்த தளத்தில் அதற்குரிய தடத்தில் வளரலாம். அந்தத் தளநிலையின் வேறுபாடுகளும் முரண்பாடுகளும் படிப்படியாக் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அதிகமாகி ஈற்றில் அவற்றின் காரணமாக ஏற்படும் போராட்டமும் அழிவும் ஒரு உழையை ஏற்படுத்துவதுடன் பழைய சழுல் வளர்ச்சிக்கு ஒர் முடிவையும் கொண்டுவந்து புதுச்சழுலை ஆரம்பித்து வைக்கலாம். பழைய வேதங்களின் புரப்பாகுபாட்டை இவ்வாறுதான் இன்று வியாக்கியானப் படுத்த வேண்டும். அதனால் நமது பார்வை விரிவடையவே சேய்கிறது. உதாரணமாக பரினாமமானது சடந்திலையிலிருந்து உயிர்நிலையை இவ்விவகத்தில் தொடும்வரையுள்ள காலத்தை ஒரு சம்பாகவும் உயிர்நிலையிலிருந்து மன நிலை உருவாகும்வரையுள்ள காலத்தை அடுத்த வளர்ச்சிச் சுழலாகவும் வசதிக்காரங்க் கொள்ளலாம். பரினாமத்தில் அன்னயை கோசமும் பிராணமய கோசமும் வெளிப்படுத்தப்பட்ட காலங்கள். விஞ்ஞானித்தியாசச் சொல்லப்போனால் உடைஷ்ஜபத்தின் அன்னயை கோசத்தை (Geosphere) என்றும் (சடந்திலையும் அதன் வலயமும்) பிராணமய கோசத்தை (ஆயிர் நிலையும் அதன் வலயமும்) (Biosphere) என்றும் கோள்ளலாம். இன்று அவற்றுக்குரிய குணங்களாக முஷ்ணங்கில் தாமதகுணத்தையும் (அன்மையகோசம்) ரஜஷ்குணத்தையும் (பிராணமயகோசம்) குறிப்பிடலாம். மனின்தும் இபற்றச் செயல் பூட்டிலும் இவ்விவரங்கள் மட்டுமல்ல இவற்றுக்குரிய குணங்களும் இருக்கின்றன, இன்றைய வளர்ச்சிக்கழுல் பணதிலிருந்து பேர்மனதுக்குத் தரவும் விழைப்பில், அந்தச் சழுவின் முடிவான கலியுகத்தில் பிற்கிறது. மனோயை கோசத்துக்குரிய (Noosphere) சழுல் அதற்குரிய குணமாகச் சாத்திக் குணத்தைக் குறிப்பிடுவது இன்னை இன்னு வருபவை சபயஞானம் குறிப்பிடும் விஞ்ஞானம் கோசம், ஆகைத் தயவுக்கூரிய சழுல் அமூலகாக (Noosphere) என்று பெயர்க்குடிய ரேஹாடி சாடன் சமயஞானம் (Teilhard de Chardin) ஏற்கனவே கண்டு அனுபவித்துவிட்ட விஞ்ஞானம் மய் கோசத்துக்கும் ஆனந்தமய கோசத்துக்கும், எதிர்காலத்தில் எல்லாருக்குமுரிய அனுபவமாக இருக்கப்போகும் வளர்ச்சி முயற்சிக்கும் (Christogenesis) என்று பெயர் குடியுள்ளார். கிறஸ்துவின் பேரறிவான நிலை. அரவிந்தர் கூறிய பேர்மனிதநிலை, அதை நோக்கித்தான் இன்றைய பரினைமும் சரித்திர வளர்ச்சியும் முழுமையடைய முயன்று கொண்டிருக்கின்றன, அந்த முழுமையில்தான் இன்றைய வளர்ச்சிச்சழுல் முடிவடைந்து அடுத்த சழுல் ஆரப்பமாகவேண்டியிருக்கிறது.

இத்தகைய சழுல் எல்லைக்குள் நடைபெறும் ஒவ்வொரு கட்ட வளர்ச்சிப் போராட்டத்தையும் மார்ச்சியப் பார்வையில் வர்க்கப்போராட்டமாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் உண்மையில் அது பழைய இதிகாசங்கள் குறிப்பிட்ட தேவை அசர, ஞான அஞ்ஞானப் போராட்டமேதான். அதே போல் அந்தப் போராட்டத்தையும் அதன்மூலம் பெறப்படும் வளர்ச்சியையும் எகிய மும்முகை இயக்கமாகவும் கொள்ளலாம். எனவே மார்க்ஸோடிமும் எகலோடு நின்று விடாடல் அவர்களது பார்வையை அரவிந்தர் புதுப்பித்த பழைய சமயஞானப் பார்வையோடும் இன்றைய விஞ்ஞானிகளான ஜாவியன் ஹக்ஸலி, ரேஹா ஆகியோரது குறுதுக்களோடும் இணைத்து புது அடிவானங்களைத் தொடும் வகையில் விரித்து வளர்ப்பதே இன்றைய சரித்திர, பரினை வளர்ச்சிக்கழுலை அதன் முடிவுக்கும் அடுத்த சழுல் தளத்துக்கும் கொண்டுவரக்கூடிய முழுமையான பூரண தத்துவமாகவும் பூரண வாழ்க்கை முறையாகவும் இருக்கும். அதையே “போரப்பறை” மூலம் நான் தெரிவிக்க முயன்றேன். அதையே சர்வோதயப் பொதுவுடமை என்றும் அழைக்கின்றேன்.

இன்றைய மனிதபரினை நிலையில் மனிதனின் நோய்க்கு அவனது பூரணமின்மைக்கு - விஞ்ஞானித்தியான விளக்கங்களும் அதைத் தீர்ப்பதற்குரிய விஞ்ஞானித்தியான வழிக்கணம் இவ்விதச் சர்வோதயப் பொதுவுடமை வழியிலேயே பெறப்படவேண்டியிருக்கின்றன. இவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமானால் இன்றைய இலக்கியம் எவ்வாறு இருக்கவேண்டுமென்பதையும் அதன் வளர்ச்சிக்கு எவ்வெய்வை தேவைப்படுகின்றன என்பவற்றையும் கணக்கெடுப்பது கஷ்டமாக இருக்காது.

(முழுக் கட்டுரையின் ஒரு பகுதி)

மு. த. வும் குருவும்

திரு. மு. தலையசிங்கம் தனது குருவாகிய பகவான் ஸ்ரீ நந்தகோபாலகிரி (சர்வமத சங்க ஸ்தாபகர்) அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதங்களின் சில பகுதிகள்;

○ ○ ○ ○

இறைவா! பூரணமாக நீ என்னை ஆட்கொண்டு விட்டதை உணர்கிறேன். அந்த ஆட்சி, ஞான ஆட்சி, என்றும் நிலைத்து நிற்க வேண்டும்.

○ ○ ○ ○

ஆனால் இறைவா! நாமெல்லாம் நம் சொந்த மீட்சிக் காகவா இங்கு வாழ்கின்றோம்? சுயநவத்திற்காகவா வாழ்கிறோம்? எங்கு திரிந்தாலும், என்ன வேலை செய்தாலும் எனக்குள் பூரண அமைதியும் ஞானமும் வழிந்து கொண்டிருக்கும் இன்ப நிலையை மட்டும் தர மறந்து விடாதீர்கள். என்னிடம் தாங்கள் எழுப்பும் துடிப்பின் வேகத்திற் கேற்ப ஞானத்தையும் பக்தியையும் செயல் வீரத்தையும் ஆழமாக இறைவா, அருள வேண்டும்.

○ ○ ○ ○

சேவையை நானு செய்கிறேன்? இந்தத் தலையசிங்கம் இருந்தாலும் சரி ஜில்லாவிட்டாலும் சரி அது எப்படியோ நடக்கும்.

○ ○ ○ ○

எல்லாம் குருவின் இஷ்டப்பாடி நடக்கும் என்று எப்போதோ மனச் சோர்வை விட்டு விட்டேன். நோயும் ஆலைப் பக்குவப்படுத்துகிறது. வீட்டில் இருந்து கொண்டே ஊர் ஊராய்த் திரியும் துறவிக்குரிய பக்குவம் கைகளுடுற்று.

○ ○ ○ ○

இம் முறை மந்திரத்தோடு மனம், வாக்கு, செயல் எல்லாவற்றையும் அன்னையிடமும் உங்களிடமும் விற்று விட்டதாகவே எடுத்துக் கொள்கிறேன். தங்கள் அடிமை,

தங்கள் கருவி, தங்களோடு பூரணமாக ஒன்றில்ட வேண்டும். தயவு செய்து இனிமேலும் தவணை போடாதீர்கள். அன்னை காளியின் அன்பையும் அருள வேண்டும்.

○ ○ ○ ○

இது அன்னையின் வேலை; தங்களின் வேலை. வெற்றி தோல்வியெல்லாம் தங்களுக்கே. தனிப்பட்ட சுயநங்கையையும் லாபத்தையும் நாம் கருதவில்லை. நடந்து சொன்டிருக்கும்போதே இடையில் வேறு திசையில் திரும்பினாலுங்கூட மனமொத்துச் செய்வோம். இதுவும் சத்திய எழுசிக்குரிய பணியாகவும் ஞானத் தேட்டத்துக்குரிய தயாரிப்பாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதே எமது அவா.

○ ○ ○ ○

என் உடல், உள்ளம் எல்லாவற்றையும் பூரணமாக ஆட்கொண்டு உங்கள் Presence ஜ சதா என்னில் அனுபவிக்கும் வகையில் அருள வேண்டும். எங்கும் அன்னைப்ராசக்தியையும் பரப்பிரம்மத்தையும் பார்க்க வேண்டும். முந்த நான் இரவு இழுவை (நோய்) ஊடே சதா மந்திரத்தைச் சொல்லி விட்டு ‘ராமா, ராமா, ராமி.’ என்று உங்களை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

○ ○ ○ ○

எல்லாம் தீர்ந்து என்னில் நான் நிற்கும் நிலை எப்போவருமோ அதுதான் என இட்ட்சியம்.

○ ○ ○ ○

இறைவா துறவைக் காட்டினுய்; வைராக்கியத்தைக் காட்டினுய்; மரிலும் மலத்திலும் எதைச் செய்யினும் உன்னை மறக்கவில்லை, உன்னையே நானுக்கத் தேடித் திரிகிறேன். அதுவான உன் சொருபம் ஜ இறைவா, என் அகத்தே தெரிவது எப்போது!

○ ○ ○ ○

என்னைத் தெரிந்தவர்கள் நீங்கள். தெரியாத நான் எதைச் செய்தாலும் என்னைத் தெரிந்த நீங்கள் விளங்கிக் கொள்விரசன்.

○ ○ ○ ○

உடல் வருத்தம் இறைவனின் தூதுவராகவே எனக்குப் படுகிறது. பக்தி வெள்ளம் பெருகிறது. வருத்தத்தை மாற்றச் சொல்லி நான் கேட்கவில்லை. வருத்தம் எப்படிக் கூடி அலும் பரவாயில்லை.

○ ○ ○ ○

எது வந்தாலும் சரி வராணிட்டாலும் சரி இப் பிறப்பின் நோக்கமான ஞான முயற்சியை ஒரு போதும் கைவிடப் போவதில்லை.

○ ○ ○ ○

என் வேலை என்று என்னதான் இருக்கிறது! குருதேவரின் அருளோதான் எல்லாம். வர வர என் பிறப்பின் நோக்கத்தை அதிகமாக உணர்ந்து வருவது போன்ற ஓர் எண்ணம்.

○ ○ ○ ○

பழைய சிக்கல்கள் எல்லாம் தீர்ந்துவிட்டன. அவற்றைப் பற்றிய கவலைகளும் ஒய்ந்துவிட்டன. எல்லாம் சிரிப் புக்குரியனவாகவே தெரிகின்றன, எதையும் நம் இஷ்டம் போல் செய்துவிட முடியாது என்பதையே காட்டுகின்றன.

○ ○ ○ ○

தியானம் ஆழமாகும் நிலை ஏற்படும் போல் தெரிகிறது. உங்கள் அருளே அவசியம். வர வர நான் மாறிக்கொண்டு வருகிறேன். வர வர என்னிலும் பலவகையான திறமைகள் வெளிப்படுவதை உணர்கிறேன். அவையெல்லாம் தங்களின் பலமும் அருளுந்தான். என்பதையும் அதேசமயம் முன்பை விட அதிகமாக உணர்கிறேன். அதனால் இந்த உருவம் தங்களுக்கே தன்னை பூரணமாக அர்ப்பணிக்கிறது. சில சமயம் என்னுள் கெம்பி எழும் சக்தியையும் திறமையையும் உணரும்போது எனக்குக் கண்ணீர்தான் பெருக்கெடுத்து விடுகிறது. காரணம் அவையெல்லாம் தங்களின் ஆற்றலாகத் தெரிவதால் மட்டுமல்ல — தங்களின் அருளின் விசாலத்தையும் அதுவே ஞாபகப்படுத்துவதாலும். விரும்பினால் நான் ஓர் பெரும் அரசியல் வாதியாகவோ விஞ்ஞானியாகவோ சமூக சிர்திருத்த வாதியாகவோ தத்துவ மேதயாகவோ கூட மாறிவிடலாம். அத்தனை திறைமையையும் சக்தியை

யும் எனக்குத் தாங்கள் அளித்திருப்பதை உணர்கிறேன். ஆனால் அவையெல்லாம் கலந்த பூரண ஞானியாசவும் தங்களின் விருப்பத்தை மட்டும் நிறைவேற்றும் கருவியாக வுமே இருக்க விருப்புகிறேன்.

○ ○ ○ ○

தொண்டில் இறங்கும் போதுதான் சாதனையும் மிக மிக ஆழபாகச் செய்ய வேண்டுமென்று உந்தல் வருகிறது.

○ ○ ○ ○

எமது செயல் வேகமும் பலமும் வரவர அதிகரித்து வருகிறது. இறைவனின் நிலையை அதிகமாக உணர்ந்து வருகிறேன்.

○ ○ ○ ○

எந்த விடயத்திலும் தங்களது தீர்ப்பையே தலைமேல் கொண்டு அதன்படியே பணிபுரிவேன்.

○ ○ ○ ○

என் வாழ்க்கையில் பெருந்திருப்பம் ஏற்பட்டு வருகிறது. கணவனுய் தந்தையாய் இருந்தது போதும் என்ற நினைப்பு. சிடங்க ஆனபோதே அந்தத் திருப்பம் மெல்ல மெல்ல வத்திருக்கிறதென்று தான் சொல்லவேண்டும். நீங்கள் வருவதற்கு முன்பு இலக்கியத் துறையில் ஓர் மாபெரும் சாதனையையும் சகாப்தத்தையும் உருவாக்கும் தெரியம் இருந்தது போல் இப்போ முழுச் சமூகத்தின் எல்லாத் துறைகளிலும் அதே மாற்றத்தைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்ற தெரியமான துடிப்பு என்னை இருக்க வீடாமல் அரிக்கிறது.

○ ○ ○ ○

எழுதுவிக்கப்பட்ட புத்தகம் வருகிறது. (போர்ப்பறை) கவர் (அட்டைப்படம்) போடுவதற்கு முன் அனுப்புகிறேன் திருத்தங்கள் இருந்தால் தெரிவிக்கவே. புத்தகத்தையே எறிந்துவிடச் சொன்னாலும் தயார்.

○ ○ ○ ○

இறைவா, வர வரத் துறவு மனப்பான்மை கூடிவருகிறது. தேர்தல் விவகாரத்தையும் சந்தியாசத்திற்குரிய ஓர்பயிற்சியாகவே செய்யப் பார்க்கிறேன். எல்லாம் உங்கள் விருப்பமும் அருளும் போல் நடைபெற்றும்.

○ ○ ○ ○

வருகிற கஷ்டங்களையும் தாங்கிக்கொள்ளப் பழகிக் கொள்ளலாம். பின்னால் வழிநடத்தும் ஈஸ்வரன் துணை

இருக்கும் போது எதற்காசப் பயப்பட வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை பெருகிக்கொண்டு வருகிறது.

0 0 0 0

இவ்வுலகப் பிரச்சினைகளிலும் வளர்க்கியிலும் அக்கறைப்படாத கனவுப் போக்காக இருக்கக்கூடாது என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

0 0 0 0

செயல்களில் ஈடுபடும் போதல்லாம் இறைவா, உன் திருவிளையாடற் சக்தியையே உணர்கிறேன்.

0 0 0 0

இறைவா, என் மனதில் எழும் எண்ணங்களை இங்கு எழுதித் தெரிவிக்க வேண்டிய தேவையில்லை. நீ உணர்வாய்.

0 0 0 0

குருவின் விருப்பப்படி செயற்படுவதே சிடனின் கடமை பூரணமாகச் சிடன் ஆட்கொள்ளப்படும் போது பூரணமாகத் தான் குருவின் குருவாகவும் கருவியாகவும் இருப்பதை உணர்வான்.

0 0 0 0

இந்த வழக்கமாகிவிட்ட தாமத குணப் பழக்கங்களையும் பற்றுக்களையும் வேரோடு களாந்தெறிந்து விடுவதன்று சங்கற்பழும் பூண்டுள்ளேன். இந்த முறை தங்களிடம் வந்த போது அந்த வரத்தையும் மனதில் கேட்டுக்கொண்டு வந்தேன். சிற்றினப்ப பற்றுஞும் ஆசைகளும் இனிமேல் சாம்பராகிவிட வேண்டும் — அதுதான் நான் கேட்ட வரம் அது கைக்குவது போல் தெரிகிறது.

0 0 0 0

வாழ்க்கையில் ரூனம் பெற்றுவிட்டால் மட்டும் போதாது, அதை முழுச் சமூகத்தை உயர்த்துவதற்கு ஓர் ஆயத்தமாகவும் பாவிக்க வேண்டும் என்று ஆடிகிறேன். ரூனம் அடைவதற்கு தியானம் அவசியம். அதேபோல் உண்ணே முழுச் சமூகத்திற்கும் ஈவரனின் கருவியாக அர்ப்பணித்து விடவேண்டும் என்றும் உள்ளிருந்து ஒன்று என்னைச் சதா தூண்டிகிறது.

0 0 0 0

குருதேவர் எனக்குரிய சூரான திசையைக் காட்ட வேண்டும். தனிப்பட்ட விமோசனத்தோடு என்னால் திருப்புதிப்பட முடியாது. உலகத்தானின் முழு நன்மைக் காக என்ன அர்ப்பணிப்பதே என் ரூன வழங்கிக்குரிய ஆரம்பமாகவும் ஆயத்தமாகவும் படுகிறது.

0 0 0 0

எவ்வளவு தூரம் நான் எல்லாவற்றையும் இழக்கத் தயாராய் இருக்கிறேன், உலகத்தானின் பேசுக்கும் குறை கூறலும் கும் பயப்படாமல் இருக்கத் தயாராய் இருக்கிறேன், நன்மை தீமைகளைத் தாண்டவிருப்புகிறேன் என்று என்னையே சோதிக்கும் ஓர் முயற்சியாக யாறி விட்டது.

0 0 0 0

இப்போ என் செயல்கள் சிந்தனைகள் எல்லாம் துரிதமாக நீங்கள் கூறிய “நிஜருக்குத்தை” (அதுவை நீ) நோக்க வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றையும் குவான் அதை இறைவனின் வேலைகளாகவே கணிக்கிறேன்.

0 0 0 0

எல்லாம் Logical ஆகவும் Rational ஆகவும் நடை பெறுகின்றன. ஆனால் அந்த Logic குக்கும் Reason குமிய அடிப்படைக் கோட்டாடு இதுநான்: சரியான திட்டத்தோடு நோக்கத்தோடுமே எல்லாம் நடைபெற கின்றன.. அப்படியென்றால் ஒரு கட்டத்தில் Lower mind இன் Logic ம் Reasonம் super mind அல் ஒதுக்கப்படும்போது கூட அதுவும் அதை திட்டத்தோடு நோக்கத்தோடும் நடை பெறுவதால் Rational ஆகவே இருக்கும்; Logical ஆகவே இருக்கும் super logic.

0 0 0 0

சதா எனக்குள்ளேயே, என்னேடேயே, என்னைக் கூறுவே நின்று இயக்கிக் கொண்டிருக்கும் கிரமம்மாறும் அதன் பர சக்தியாயும் தங்களைத் தரிசித்து அனுபவிக்க வேண்டு.

0 0 0 0

இறைவா, என் குருவே; மெல்ல மேலும் என் சின்ன மனதின் மாயத் திரைப் படைகளுக்குடே கிந்து வரும் உணர்வாய் மட்டும் இதுகாலவரை (தூரத்தில்) நின்றாய். அது போதாது. குருவே, நியாகவே, நியே. உன் ரூன சொருபமாகவே என் மனமும் சிந்தனைகளும் செயல்களும் மாறிவிட வேண்டும். வெள்ளம் போல் பெருக்கட்டுத் து என் உடல் உள்ளம் சிந்தனை, செயல் எல்லாவற்றையும் நீக்கமற நிரப்பி வழிய வேண்டும். அப்னே, வழிய வேண்டும். அப்னே, வழியவேண்டும்.

0 0 0 0

இதயத்துக்குள் இதயமாய் நீ தான் இந்து செய்விக் கிறைய்; சாட்சியாய் பார்த்து மகிழ்கிறைய்.

0 0 0 0

உன் கருவியாய், நீ விரும்பும் போரையும் நடத்தி வெல்லும் பக்குவத்தையும் விரத்தையும் தா என்கிறேன். சயநல்யங்கள் (குழுகிய நலனும் பற்றும்) குறியட்டும். பிரபஞ்ச லீலையில் உன் உண்மையான தாசனங், கருவியாய் பக்கனங், பூரண ரூவியாய் ஆட்டுவித்தநங். ஆனால் அதத்துக்குள்ளே உண்மைச் சதா கண்டு உண்ணே நிஸையாய் ஒன்றியரூன அமைதி சதா போக்குவரத்து இதழை ஏனைமலை! சுரணமலை! சுரணமலை!

மு. த. வரலாற்றுக் குறிப்பு

- 1955 — சோற்றம்; ஆரப்பச்சனி புங்குடுதீவு மு' கண் முகநாதன் வித்தியாசாலை. பின்னர் இரத்தினபுரி சென்ற அலோசியல் கல்லூரி.
- 1957 — பல்கலைக்கழகப் பிரவேசம் இதே காலத்தில் கதந்திரனில் ‘தியாகம்’ என்ற முதல் சிறு குறை வெளிவருதல்.
- பல்கலைக்கழகத்தில் இலக்கியத்தில் அக்கறை காட்டல் அங்கு தயிழ்ச் சங்க இதழான் ‘இளங் குதிர்’ ஆசிரியராய் இருந்தமை.
- 1959 — பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறியமை. இச் காலத்தில் ‘ஒரு தனி வீடு’ என்னும் நாவல் உருவாகிறது. இது பின்னர் கலைச் செல்வி நடத்திய நாவல் போட்டியில் முதல் பரிசு பெறுகிறது.
- 1961 — இரத்தினபுரியில் தான் படித்த கல்லூரியிலேயே ஆசிரியத் தொழில்.
- 1962 — விபரச்சுற்றில் தீவிர ஆர்வம். விமர்சகவிக்கிரகங்கள் என்னும் கட்டுரைத் தொடர் நின்கரனில் வெளிவருதல் இது பவரின் சர்ச்சைக்கு இரண்டு கிறது. இதே காலத்தின்தான் முற் போக்கு - நந்போக்கு இரண்டினது மூற்றாக்களை மும் எடுத்துக்காட்டி கூற்றை நிவர்த்தி செய்யக் கஷ்டம் ‘மூன்றும் பக்கம்’ என்னும் கட்டுரை தின்காரனில் வெளிவருகிறது. ‘கலைச் செல்வியில்’ வெளியான் ‘முந்போக்கு இலக்கியம்’ என்னும் கட்டுரைத் தொடர் பல சர்ச்சைகளைக் கிளம்புகிறது.
- 1963 — இச்சாலத்தில் ‘செய்தி’ வார இதழில் தொடர்த்து ஒருஞ்சுடு சாலமாக வெளியான்

- ‘ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி’ எனும் விமர்சனக் கட்டுரை இதுகாலவரை வந்த தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்துறையில் ஒரு மைல்கல்லாக அமைகிறது. இதே காலத்தில் ‘கல்கி புராணம்’, ‘ஒளியை நோக்கி’, ‘யாத்திரை, போன்ற நாவல்களும் புதுயுகம் பிறக்கிறது’ தொகுதியின் சிறுச்தை களும் எழுதப்படுகிறது. தீவிர இலக்கியம் பிற்கு.
- 1965 — ‘புதுயுகம் பிறக்கிறது’ சிறுச்தைத் தொகுதி வெளிவருகிறது.
- 1966: — இவரை தனது பசவான் மு'நந்த கோபால் கிரியை இரத்தினபுரியில் சந்தித்தல். இச் சந்திந்திப்பில் நிகழ்ந்த நூன் அனுபவங்கள் இவரது சிறுச்தைத் தொகுதியின் கடைசிக்கதையான ‘‘வெளி’’யில் வரும் முடிவு இக்காலத்துக்கு உகந்ததல் என்பதைத் தெளிவிட்கிறது. ‘பூரணயோகம்’ பற்றி அரவிந்தரின் போதனை களைக் குருவின் மூலம் அனுடலிக்கவும், சோதிக்கவும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது. இதனால் பிறத்தியான், மீண்டும் சமூகத்தில் உள்புகும் நிலையும் அதற்குரிய தத்துவ அடிப்படையும் போடப்படுகிறது. இச்காலத்தில் புங்குடுதீவு மகாவித்தியாலையத்திற்கு மாற்றப்படுதல்.
- 1967 — புங்குடுதீவில் தீவிர தியானம் - சமூக சேவை இவற்றில் கட்டுடைல். பாணவர்கள் படித்த வாலிபர்கள் இவர்களுக்கு பாலை வேலீசனில் மேலைத்தேய — கிழைத்தேய தத்துவங்கள்— மேனைவியல் பற்றி வகுப்புகள் நடாத்துதல். ஒவ்வொரு வகுப்பின் முடிவிலும் அரைமணி தத்தியால் தியானப் பயிற்சி இடம் பெறுகிறது.

புங்குடுதீவு சர்வமத—சர்வோதய இயக்கத்தை ஆரம்பித்தல் - கொடிதினம், சர்வமதத்தவர்கள் இனைந்த விழா உள்ளுர் பொருட்டாட்சி இவை பற்றிய பிரச்சாரம்.

கண்டு அவர்களது இயலாமையை அவர்கள் முன்னே புட்டுக் காட்டுதல்.

1969 — இக்காலங்களில் சிரமதானத்தைப் புதுமுறையில் பாவித்தல். தாழ்த்தப்பட்டவர்களோடு சேர்ந்து அவர்களது தேவைகளை சிரமதானம் மூலம் செய்வித்தல். சிரமதான முடிவில் பங்குபற்றிய ஒவ்வொருவருக்கும் இவற்றின் அடிப்படைத்தத் துவம் பற்றிப் போதித்தல். பிறின் சிரமதானத்துக்கும் சர்வோதய இயக்கத்தவரின் சிரமதானத்துக்கும் உள்ள வேற்றுமையை விளங்க வைத்தல். மக்கள் கலந்து செய்யும் ஒவ்வொரு பொது வேலையையும்—பணியையும், ‘அகண்டதியான’மாகவும் திருவிழாவாகவும் அமைத்தல். இதே காலங்களில் ‘உள்ளொளி’ இதழ்கள் வெளி வரல். தாழ்த்தப்பட்ட பகுதிகளில் அம்மக்களுக்காக மாலை நேரங்களில் தமிழ் ஆங்கில வகுப்புகள் வைத்தல். சைவர்கள் அனுஷ்டிக்கும் விரதங்களுக்குப் புது வியாக்கியர்னம் கொடுத்தல். இதன்படி ஒவ்வொரு சர்வோதய இயக்கத்தவரும் ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமையும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களோடு கலந்து சிரமதானம் செய்து அவர்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட கிணறுகளில் குளித்தல்; தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கான கிணறுகளை குளங்களை சுத்தம் செய்தல், கிணற்றவசைவ தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் வேற்றுமைகளைப் போக்கி அதே நேரத்தில் அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டிருக்கும் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடுதல்.

1970 — ‘சத்தியம்’— சர்வோதயப் பொதுவடிமை ஏடு வெளியிடப்பட்டமை, சத்தியம் முதல் இதழ் சிறுபான்மையோரும் பெரும் பான்மையோர் ஆகலாம் என்ற தலையங்கத்தோடு வெளியாயாயிற்று. அரசியல் கட்டுரைகளும் வெளியாயிற்று. தேர்தல் காலம். இதையும் சர்வோதய இயக்கத்தவர் புது முறையில் பரீட்சிக்கத்துாண்டுதல். அரசியலே எல்லாமாக இருப்பதால் அரசியலைத் திருத்தாமல் மற்றவை திருந்தப்போவதில்லை என்ற அடிப்படையில் 1970 தேர்தலில் சர்வோதய அரசியல் முன்னணியை உருவாக குதல். பல தமிழ் அரசியல் தலைவர்களை இளைஞர் பலருடன் நேரடியாகச் சென்று பேட்டி

1970 — தேர்தலில் சர்வோதய அரசியல் முன்னணி வேட்பாளர் கயாட்சி அங்கத்தவரைத் தோற்கூடித்து இரண்டாவதாக வருகிறார். இடதுசாரி இயக்கங்கள் சிராமங்களிடையே புதுவதற்கு இதைப் பயன் படுத்துதல். போர்ப்பறை வெளி வருதல். போர்ப்பறைக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசில் கிடைத்தமை.

1971 — நடுபுகுதியில் மீண்டும் முன்பு அனுஷ்டித்த புதுமுறை விரதங்களைத் தீவிரமாக்குதல். அதன் படி புங்குடுதீவு கண்ணகி அம்மன் கோவில் நன்னீர்க் கிணறுகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் இடமளிக்கும்படி கிள் வெள்ளிக்கிழமைகள் தொடர்ந்து ஊர்வலம் பிரச்சாரம் நடத்தல். இறுதியில் ஓர் வெள்ளிக்கிழமை இவரும் இவரது சகசீட்டென்றுவரும் சத்தியாக்கிரகம் இருத்தல். போலீசாரின் குண்டாந் தடிப்பிரயோகம். ஒரு கிழமை சிறையில் இருந்து மறு வெள்ளிக்கிழமை வெளிவருதல். தாழ்த்தப்பட்ட சைவமக்கள் தண்ணீர் ஆள்ளும் உரிமை பெறுகின்றனர். இதன்பிறகு சட்டமைத் துறை தொபகார்பசவான் ஸ்ரீநந்த கோபாலகிரியின் துணையாகிய அன்னையார் புங்குடுதீவு வருகை. இவரின் ஆணைப்படி ஏழைகளுக்கு பல தாங்களும் தொண்டுகளும் செய்தல். இளைஞர்களுக்கு ஆத்மீக போதனைகள் செய்தல்.

1972 — எழுத்திலும் தீவிர முயற்சி. போர்ப்பறை கூறியத்துவ நோக்குகளைக் கீலையான தளத்தில் இடுவதற்கான முயற்சிகள். இதன் பயனாக கருத்து முதல் வாதம், பொருள் முதல் வாதம் ஆகிய இரண்டின் குறைப்பாட்டையும் அழுத்தி இவையிரண்டையும் சேர்த்து அதற்கு அப்பால்பட்ட பெய்முதல் வாதத்தை (சர்வோதயம்) இனிவரும் தத்துவமாக “ஈழத்தமிழரும் உலக விடுதலை இயக்கமும், இலக்கியமும்” என்ற மெய்யளில் விளக்கிறார். ‘மெய்யன்’ புது இலக்கிய உருவம் போடப்படுகிறது.

1973 — இரண்டு மாதம் நோய்வாய்ப்பட்டிருத்தல் ஏப்ரல் 2 ல் மகாசமாதி அடைந்தார்.

எங்கள் புண்ணியம் மற்றவர்களை உயர்த்த வேண்டும், தாழ்த்திவைக்கக் கூடிரது. இல்லாவிட்டால் நாம் நமது ஆணவத்தையே கொலுவேற்றுகிறோம். ஈஸ்வரப்பணிக்குத் தடையாய் இருக்கிறோம். வேதத்தையே தாழ்த்தி வைக்கிறோம், 'தத்துவம் அசி' என்ற அடிப்படை உண்மையைக்கூறும் வேதம் அதே அடிப்படை உண்மையில் பல்வேறு வளர்ச்சிக்கும் வியாக்கியானங்களுக்கும் இடமளிக்கக்கூடியது. பிரம்மத்தைப் பற்றிக்கூறும் வேதம் பிரமத்தைப்போலவே பல வளர்ச்சிக்கும் வியாக்கியானங்களுக்கும் இடமளிக்க வேண்டும். அந்த வளர்ச்சியும் வியாக்கியானங்களும் பலரின் -அதிகமானாலீன் - உயர்ச்சிக்கும் ஞான எழுச்சிக்கும் இடமளிக்க வேண்டும். ஈஸ்வரநோக்கமே அதுதான். அதுதான் ஈஸ்வரலீலை. அதற்கு எதிரானவை வேதத்தையும் ஈஸ்வர நோக்கத்தையும் தங்கள் தனிப்பட்ட சாதி நன்மைக்காகவும் சுயநலனுக்காகவும் குறுக்குவதாகவும் தாழ்த்துவதாகவுமே இருக்கும். அது குரானின் வேலை. அதை அழிப்பதே முருகனின் வேலை.

—மு. த.—

உங்களுக்குத் தேவையான
பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் சாய்ப்புச்
சாமான்களுக்கு

எம். எஸ். நல்லதம்பி அன்ட் சன்ஸ்

277, பிரதான வீதி,

இரத்தினபுரி.

இரத்தினபுரியில் பூரணி விற்பனையாளர்.

திரு. மு. நேமிநாதன் உயர்நீதிமன்ற வழக்கறிஞராக
87-7-73 ல் சுத்தியப் பிரமாணம் எடுத்துக்
கொண்டார். அவருக்கு எமது
வாழ்த்துக்கள்

உங்களுக்குத் தேவையான
புத்தகங்கள் சஞ்சிகைகளுக்கு

க. வெலுப்பிள்ளை

223, பிரதான வீதி,
இரத்தினபுரி.

அலுமினிய சாய்ப்புச் சாமான்கள்
விற்பனையாளர்

நல்வாழ்த்துக்கள்

ராஜா ஸ்ரோர்ஸ்

283, பிரதான வீதி,
இரத்தினபுரி.

சாய்ப்புச் சாமான்களுக்கு
பிரசித்திபெற்ற இடம்.

எம் நல்வாழ்த்துக்கள்

மனேன்மணி ஸ்ரோர்ஸ்

273, பிரதான வீதி ,
இரத்தினபுரி

தேவையான உணவுப் பொருட்களுக்கு
மலிவான விற்பனையாளர்

உணவுப் பொருட்கள்
மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும்
கிடைக்கும் இடம்

ஸ்ரீ முருகன் ஸ்ரோர்ஸ்

178, காஸ் வேர்க்ஸ் வீதி,
கொழும்பு-11.

தொலைபேசி: 20380

நவ நாகரிக நங்கையர்களே !

நவீன சாறிவகைகளுக்கு

விஜயம் செய்க !

நியூ லலிதா ஸ்ரோர்ஸ்

204, வாட் பிளேஸ்,

சொழும்பு—8.

பூரணிக்கு எம் வாழ்த்துக்கள்

இன்றே விஜயம் செய்க !

அம்பாள் ஸ்ரோர்ஸ்

120, பிரதான வீதி,

இரத்தினபுரி.

அலுமினியம் பாத்திரங்கள்
சாய்ச்சுச் சாமான்கள் புகையிலை சுட்டு
விற்பனையாளர்.

என்றும்

கோபால் பல்பெடி

உபயோகியுங்கள்

தயாரிப்பாளர்கள் :

எஸ். பி. எஸ்.

ஜெயம் அன். கோ.

மதுரை - கொழும்பு.

34, செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு-11.

தொலைபேசி : 20619 - 26584

FOR YOUR MOTOR CAR SPARES AND
HARDWARES

Visit

S. KULANDAISAMY & BROS,

251/18 SRI SANGARAJA MAWATHA
Colombo 10.

SRI KRISHNA & CO.

240, SRI SANGARAJA MAWATHA
Colombo 10.

DEALERS IN NEW & USED TRACTOR
SPARES

PLACE FOR QUALITY PRODUCTS
& CHEAP PRICE.